

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

565
ΑΡ.

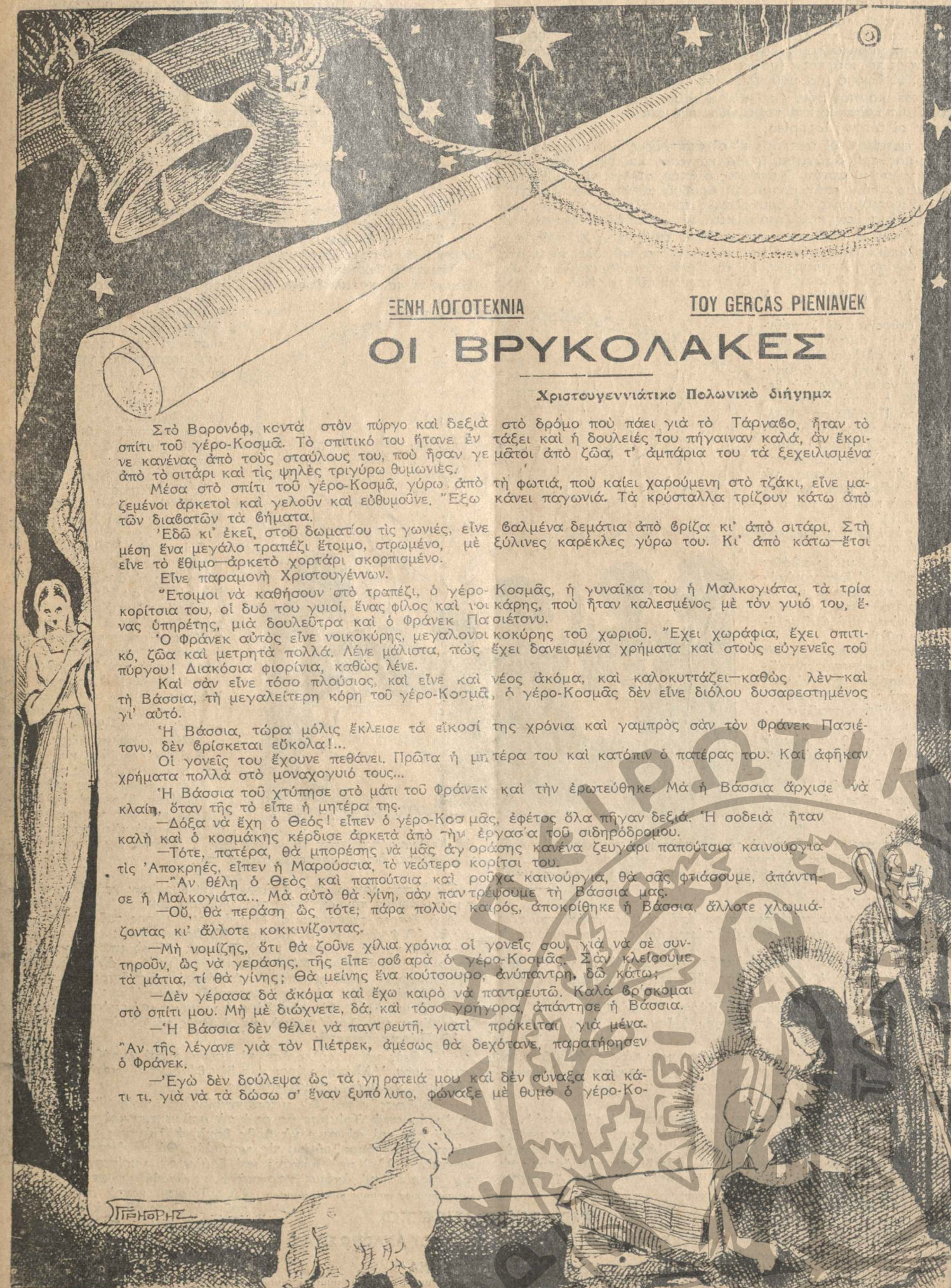
TELE FUN KEN

ΕΦΥΨΗΚΕ
ΑΥΤΟΥΣ ΜΟΝΟΝ
ΜΕ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

ΤΕΛΕΦΟΥΝΚΕΝ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.Ε.
5 ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΟΣ Α.Ρ.Α.
26 ΤΣΙΜΙΣΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GERCAS PIENIAVEK

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Χριστουγεννιάτικο Πελωνικό διήγημα

Στό Βαρονόφ, κοντά στον πύργο και δεξιά στο δρόμο που πάει για τὸ Τάρναβο, ἦταν τὸ σπίτι τοῦ γέρο-Κοσμά. Τὸ σπίτι τοῦ ἦταν ἐν τάξει καὶ ἡ δουλειὰ τοῦ πήγαιναν καλά, ἀν ἔκρινε κανένα ἀπὸ τοὺς σταύλους τοῦ, ποὺ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ ζῶα, τ' ἀμπάρια τοῦ τὰ ξεχειλιμένα ἀπὸ τὸ σιτάρι καὶ τὶς ψηλὲς τριγύρω θυμωιές.

Μέσα στὸ σπίτι τοῦ γέρο-Κοσμά, γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά, ποὺ καίει χαρούμενη στὸ τζάκι, εἶνε μαζεμένοι ἀρκετοὶ καὶ γελοῦν καὶ ἐδωμοῦνε. "Ἐξω κάνει παγωνιά. Τὰ κρύσταλλα τρίζουν κάτω ἀπὸ τὸν διασπῶν τὰ θήματα.

"Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὸν δωματίου τὶς γωνιές, εἶνε θαμμένα δεμάτια ἀπὸ θρίττα κι' ἀπὸ σιτάρι. Στὴ μέση ἑνα μεγάλο τραπέζι ἔτοιμο, στρωμένο, μὲ ξύλινες καρέκλες γύρω τοῦ. Κι' ἀπὸ κάτω—ἔτσι εἶνε τὸ ἔθιμο—ἀρκετὸ χορτάρι σκορπισμένο.

Εἶνε παραμονὴ Χριστουγέννων.

"Ετοιμοὶ νὰ καθίσουν στὸ τραπέζι, ὁ γέρο-Κοσμάς, ἡ γυναῖκα τοῦ ἡ Μαλκογιάτα, τὰ τρία κορίτσια τοῦ, οἱ δυὸ τοῦ γιοῦ, ἕνας φίλος καὶ ἑνὸς κάρης, ποὺ ἦταν καλεσμένος μὲ τὸν γιὸ τοῦ, ἕνας ὑπὲρτης, μιὰ δουλεύτρα καὶ ὁ Φράνκε Πασιέτον.

"Ὁ Φράνκε αὐτὸς εἶνε νοικοκύρης, μεγαλονοὶ κοκκύρης τοῦ χωριοῦ. "Ἐχει χαράφια, ἔχει σπιτικό, ζῶα καὶ μετρητὰ πολλά. Λένε μάλιστα, πὼς ἔχει δανεισμένα χρήματα καὶ στοὺς εὐγενεῖς τοῦ πύργου! Διακόσια φιορίνια, καθὼς λένε.

Καὶ σὰν εἶνε τόσο πλούσιος, καὶ εἶνε καὶ νέος ἀκόμα, καὶ καλοκυττάζει—καθὼς λέν—καὶ τὴ Βάσσια, τὴ μεγαλειότερη κόρη τοῦ γέρο-Κοσμά, ὁ γέρο-Κοσμάς δὲν εἶνε διόλου δυσανεκτήμενος γι' αὐτό.

"Ἡ Βάσσια, τώρα μόλις ἔκλεισε τὰ εἴκοσι τὴς χρόνια καὶ γαμπρός σὰν τὸν Φράνκε Πασιέτον, δὲν θρίσκειται εὐκολὰ!...

Οἱ γονεῖς τοῦ ἔχουν πεθάνει. Πρῶτα ἡ μητέρα τοῦ καὶ κατόπιν ὁ πατέρας τοῦ. Καὶ ἀφῆκαν χρήματα πολλά στὸ μοναχογιὸ τοῦς...

"Ἡ Βάσσια τοῦ χτύπησε στὸ μάτι τοῦ Φράνκε καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε. Μὰ ἡ Βάσσια ἀρξίσε νὰ κλαῖ, ὅταν τὴς τὸ εἶπε ἡ μητέρα τὴς.

—Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός! εἶπεν ὁ γέρο-Κοσμάς, ἐφέτος ὅλα πήγαν δεξιά. "Ἡ σοδεῖά ἦταν καλὴ καὶ ὁ κοσμάκης κέρδισε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ σιδηρόδρομου.

—Τότε, πατέρα, θὰ μπορέσης νὰ μὲς ἀγοράσης κανένα ζευγάρι παπούτσια καινούργια τὶς "Αποκρὲς, εἶπεν ἡ Μαρούσσια, τὸ νεώτερο κορίτσι τοῦ.

—"Ἀν θέλῃ ὁ Θεός καὶ παπούτσια καὶ ρούχα καινούργια, θὰ σὰς φτιάσουμε, ἀπάντησε ἡ Μαλκογιάτα... Μὰ αὐτὸ θὰ γίνῃ, σὰν παντρέψουμε τὴ Βάσσια μὲς.

—Οὐ, θὰ περάσῃ ὡς τότε; πάρα πολλὸς καιρὸς, ἀποκρίθηκε ἡ Βάσσια ἄλλοτε χλαμιάζοντας κι' ἄλλοτε κοκκινίζοντας.

—Μὴ νομίζῃς, ὅτι θὰ ζοῦνε χίλια χρόνια οἱ γονεῖς σου, γιὰ νὰ σὲ συντηροῦν, ὡς νὰ γεράσης, τὴς εἶπε σοφὰ ὁ γέρο-Κοσμάς. Σὰν κλείσουμε τὰ μάτια, τί θὰ γίνῃς; Θὰ μείνῃς ἕνα κοῦτσουρο, ἀνύπαντρη, δὲν κάτω.

—Δὲν γέρασα δὲ ἀκόμα καὶ ἔχω καιρὸ νὰ παντρευθῶ. Καλὰ θά σκαμῶ στὸ σπίτι μου. Μὴ μὲ διώχνετε, δά, καὶ τόσο γρήγορα, ἀπάντησε ἡ Βάσσια.

—"Ἡ Βάσσια δὲν θέλει νὰ παντρευθῇ, γιατί πρόκειται γιὰ μένα.

"Ἀν τὴς λέγανε γιὰ τὸν Πιέτρεκ, ἀμέσως θὰ δεχότανε, παρατήρησεν ὁ Φράνκε.

—"Εγὼ δὲν δούλεψα ὡς τὰ γηρατειά μου καὶ δὲν σῶνα καὶ κάτι τι γιὰ νὰ τὰ δώσω σ' ἕναν ξυπόλυτο, φώναξε μὲ θυμὸ ὁ γέρο-Κο-

σμάς. Ούτε θα τη δώσω σε όποιον λάχει, για να δυστυχίσει σ' όλη της τη ζωή!...

—Έλα, πάψε τώρα, γέρο μου, τόν διέκοψε η Μαλκογιάντα. Τι χρειάζονται αυτά τα λόγια σήμερα! "Ο,τι ελεη ο Θεός θα γίνι... Τό να γκρινιάζουμε, είνε μεγάλη αμαρτία. Σήκω, Βάσσια, και κένωσε το "θάρτσι" (σούπα), για να φάμε και πετάξου λίγο δέω, να δώσης μιά κουταλιά και στους θρυκόλακες...

—Κάτσε, κορίτσι μου, εκεί που κάθουσαι, πετάχτηκε ο Πασιάντου. Τι θρυκόλακες και παραμύθια είν' αυτά!... Ποιός πιστεύει σήμερα, σε τέτοιες ιστορίες;

—Τά πιστεύανε οι πατέρες κ' οι παππούδες και οι προσπαπούδες μας, του απάντησε η Μαλκογιάντα, και δεν κάνει κανένας να γελάει μ' αυτά. "Ο αφέντης ο Θεός, στέλνει τις ψυχές των πεθαμένων πάλι στον κόσμο, τη θραυιά αυτή!... Και ζημερώντας Χριστούγεννα, οι θρυκόλακες τριγυρίζουν γύρω-τριγύρω απ' τα σπιτία μας και ζητούν κάτι να φάνε. Είνε αμαρτία να τους αφήσουν οι άνθρωποι ησυχάσει. "Ο αφέντης ο Χριστός, κατεβαίνει απόψε στον κόσμο και περιπατάει παντού, όλη τη νύχτα, πριν ν' αρχίσει η λειτουργία. Κι' άμα θρή κανάν θρυκόλακα, τόν ρωτά: — «Σου δώσαν' οι άνθρωποι να φας;» Και αν του δώσαν, λέει ο αφέντης ο Χριστός:

—"Οι άνθρωποι σε λυπούνται για τις αμαρτίες σου. Κι' εγώ θα σε λυπηθώ.»

...Και η ψυχή του θρυκόλακα πηγαίνει τότε να ξεκουρασθί, για τη χρονιά εκείνη στο Παράδεισο. Βλέπεις λοιπόν, πώς είν' μεγάλο κρίμα, να λησμονήσ' απόψε κανείς τους θρυκόλακες; Και αν δεν τους δώσης να φάνε, θα πάνε, μιά χρονιά ακόμα, στο κατράμι και στη Κόλαση...

—Θά πάω, μητέρα, φώναξε η Βάσσια.

—Έγυσε σε μιά γαδάθα σούπα, πήρε κι' ένα γουλιάρι ξύλινο, καινούργιο και άμεταγερίστο—γιατί με παλιό δεν κάνει—και βγήκε έξω στην αυλή.

Η νύχτα ήταν παγερή, μά καθαρή. "Ο ουρανός γεμάτος από αστέρια και το χιόνι κάτω στη νή, σπινθηροβόλο σαν ήταν στρώμα από άσπι.

Η Βάσσια στάθηκε σε μιά νηλιά και φώναξε τους πεθαμένους:

—Χο! Χο! Χο! "Ο άρας πήρε τη φωνή της και ο ήχος γάθηκε, πέρα μακριά.

Επήρε έπειτα τη σούπα με το κουτάλι και την άδειάζε εδω κι' εκεί. Και η σούπα πάγωνε, απάνω στο σκληρό το χιόνι.

Η Βάσσια πήγε, έπειτα, στην άλλη τη γωνιά και φώναξε και πάλι:

—Χο! Χο! Χο! Τότε, κάτι σαν να κινήθηκε πίσω από τον λαχανόκηπο, σαν να έτριξε το χιόνι, κάτω από ανθρώπου θήματα και μιά σκιά εφάνηκε.

Η Βάσσια, σαν την είδε, τρόμαξε και παρ' όληγο να της πέση από τα χέρια η γαδάθα της. Έκανε το σταυρό της και θέλησε να φύγει.

—Κάθε πνεύμα ως δοξάζη τόν Κύριο! εφώναξε.

—Τόν δοξάζω, Βάσσια, απάντησε ο Ιάκιος.

—Εσύ είσαι, Πιέτρεκ;

—Ναί, εγώ. Έβλεπα από τόν κήπο μου τα παράθυρά σας, και ραγίζεταν η καρδιά μου, γιατί δεν μπορούσα να θρίσκαμαι και εγώ εκεί, μαζί σας και κοντά σου.

—Ετσι τόν έχει η μοίρα μας!

—Αν δεν είχα τη μητέρα μου, θα έβουγα από τόν χωριό!... Θα πήγαινα πέρα μακριά, για να δουλέω και για να κερδίσω τίποτα!... Και σ' όθ' μ' έπεριμενες... Αλήθεια; Και σαν έγινε με χρήματα, τα γονικά σου θα μ' δίνανε την άδεια για να παρθώμ...

—Αλλά τί να κάμω; Η μητέρα μου είνε άρρωστη και δεν έχει κανένα κοντά της για να την περιποιηθί!... Πώς να την άφωσω!... "Αν θελήσ' ο Θεός και γιατρέψι, εγώ δεν θα καθίσω πιά εδω, σαν άκαμάτης, θα τρέξω για να θρω, όπου και νάνε δουλειά και σ' όθ' έχης

τό νού σου στη μητέρα μου...

—Έννοια σου, Πιέτρεκ, και θα την προσέχω, σαν δική μου! —Καλύτερα, απόψε, να ήμουνα κι' εγώ θρυκόλακας, γιατί οι άνθρωποι θα μ' ευσπλαγχνίζονταν. Άλλά οι άνθρωποι δεν λυπούνται ποτέ τους ζωντανούς, που έχουν την καρδιά τους νεμένη!...

—Μην τ'ά λές, Πιέτρεκ, αυτά. "Ο Θεός είνε μεγάλος και είνε πολυευσπλαγχνος! Κ' εγώ δική σου θάμαι πάντα!... "Άλλω στον κόσμο δεν θα παντρευθί!

—Κι' αν οι γονείς σου σε αναγκάσουν να πάρης τόν Φράνκε; —"Α! Μη φοβάσαι γι' αυτό. Κανένας δεν μπορεί να μ' άναγκάσ'!

—"Ο Θεός να σ' ανταμείψι, Βάσσια.

—Τόν Φράνκε δεν μπορώ, ούτε να τόν ιδώ! Δεν τόν χωνεύω πώς τόν λένε!...

—"Ο Θεός να τού τόν πληρώσι, που ήρθε κι' έχώθηκε μέσα στην αγάπη μας.

—"Όσο κι' αν δεν μ' αγαπάς, δική μου θα γενής και να τόν ξέρης! άκούστηκε άξαφνα μιά άγρια φωνή.

Ήσαν ο Φράνκε, που είχε βγή ήσυχα-ήσυχα από τόν σπίτι, δίχως να τόν καταλάβουσε, πίσω από τη Βάσσια, και στεκότανε όλη αυτή την ώρα σ' τόν σκοτό δι, δίχως να τόν δοῦν.

—Και σ'ό, μωρέ χαμένε, γόρισε και έπρε στον Πιέτρεκ, γκρεμοσκάσιου, γρήγορα, από δω!...

—Μη με λές χαμένε, του απάντησε εκείνος, γιατί δεν σε φοβόμαι!...

—Δική σου δεν θα γ'νω, κι' ο Θεός άκόμα αν τόν πη! τού έλεπε θυμωμένα κι' η Βάσσια. Μιά κραυγή βμως έφαινε τις σωματικές:

—Χο!... Χο!... Χο!... Πού είσαι, μωρή Βάσσια; Γιατί άργησες;

Ήταν η Μαλκογιάντα, η μητέρα της, που βλέποντας τη κόρη της ν' άργη, βγήκε να ιδί τί της συνέβη.

Βρήκε ένα Χριστουγεννιάτικο θρυκόλακα και κουδούνιαζε μαζί του, της απάντησε ο Φράνκε, γελώντας μ' ένα γέλιο κακό και συριχτό.

—Καθόλου! απάντησε η Βάσσια.

—Έλα τώρα, έμπα μέσα και μη μ'ας χαλάσης τη γιορτή, έλεπε η Μαλκογιάντα.

Και μπήκαν όλοι και κάθισαν στο τραπέζι της γιορτής. Άλλά κανένας δεν μιλούσε. "Ο Φράνκε όλο και συλλογιζότανε και όλο χαμογελούσε μ' ένα χαμόγελο φαρμακερό.

—"Η Μαλκογιάντα ήτανε σκεπτική και η Βάσσια άρχη κι' άνδρεχτη. Τίποτε δεν έβγαλε σ'ό στόμα της.

Τά έλατα φρικιούν, ή θαλανιδιές ψιθυρίζουν και όλο τόν δάσος μιλάει με την ακατόληπτη γλώσσα του.

Δυό άντρες στέκονται σ' ένα άνοιχτό μέρος του δάσους και μιλάιν. "Ο Φράνκε κι' ο Πιέτρεκ. "Ο Φράνκε λέει:

—Γιατί να τ'όνης μαζί μου, Πιέτρεκ; "Εγώ μπορώ να ζήσω και χωρίς τη Βάσσια. Μ' άρέσει, δεν τόν κρύβω, αλλά άφοδ' δεν της άρέσω κι' εγώ, τί μπορώ να κάμω!... Θά ήταν και ντροπή μου, να πέσω και να την παρακαλώ, σ'ό πόδια της. "Εγώ θα δοδ' καμιά άλλη. Δεν είνε δά μιά γυναίκα σ'όν κόσμο, μοναχά Παντρεύου την. λοιπόν, εσύ, κι' ο Θεός να σ' εύτυχίσι!...

"Ο Πιέτρεκ απάντα:

—"Ο Θεός να σ' εύλογήσι κι' έσένα γιατί λυπήθηκες τη δυστυχία μου. Άλλά οι γέροι της δεν θά δεχτούν ποτέ να μού τη δώσουνε, γιατί εγώ είμαι φτωχός.

—Θά δεχτούν και θά παραδεχτούν, σαν δοῦν, ότι εγώ, δει τη ζήτ'ω πιά. Τόίμασε μοναχά τα ρούχα σου και πάσε και τόν ραβδί σου και πήγαινε να θρης δουλειά. Πήγαινε να δουλέως κάτω, σ'ό σιδηροδρόμου τις γραμμές. Θά κερδίσης εκεί πέρα άρκετά. Πολλοί πού πήγανε και δουλεύουν, νυρίσανε με διακόσια φιορίνια κι' άκόμα παραπάνω... αν θέλεις φεύγουμε σ'ό τούτο "Αί-Γιανιού, θά πάω σ'ό Τάρνοβο σιτάρι. Σε παρνω μαζί μου, σ'ό άμάξι μου και θά σε βοηθήσω και λιγάκι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Τό τέλος...

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΥΧΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Τό τέλος...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Η κ. Α. Κ.

Η ώραία της εποχής. Μία τών νεωτέρων κυριών, πού την διακρίνει ωραιότης τσόν άρμονική, όστε να θυμίση ελάνες τού Ραφαήλου. Μόλις έπανελθούσα έκ Λονδίνου, όπου ήτο κεκλημένη εις τούς γάμους της Έλληνίδος πριγκίπισσας Μαρίνας. Παρ' όλη την κομψότητα ωραιότητά και κομψότητα, είνε βαθυστόχαστη, με άντλησαν έντονον και χαλαστήρα σόβαρόν. Έπ' ότι έπανάδω της ίστερηκελούς "Ανδρος διασημώθησαν γείματα και δεξιώσεις.

Η ΜΟΝΤΑΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Αί δεξιώσεις όλόν έντείνονται σ'ε πληρώσαν και ζωρότητα. Την παρεόθσαν έκτασιν δεξιώσεις παρ' τή κ. και τή κ. "Αν. "Αραβαντιού.

—Πολύς κόσμος, πολλά τραπέζια μπουζι, χαριτωμένες σιλουέτες, τουαλέτες πού τις διακρίνει Παριζιανισμός.

—Παρίσαντο : ή κ. Π. Τσαλδάρη με μαρόν κομψή σύνολον, ό προσεβυτής της Αγρίππου και ή κ. Σοφί "Ομά, με κόκκινη τουαλέτα, ό ναίκαρος και ή κ. Β. Λορέντι, ό προσεβυτής και ή κ. Δελμούζου, όρωσάτη, με μαρόν σύνολον, ό κ. και ή κ. Μπελινό με μαρόν, ό στρατηγός και ή κ. Δ. Μανέντα με μαρόν συνδυασμένο με μπλε, ό κ. και ή κ. Γ. Μασα, ό κ. και ή κ. Α. Καλλιφρονά, ό κ. και ή κ. Ν. Κίτση, ή κ. "Εμμανουήλ, ό κ. και ή κ. Κ. "Αλεξανδρή, ό κ. και ή κ. Μεν. Μεταξά, κομψοτάτη, με παγιεττέ βέστα και μαρόν τουαλέτα, ή κ. "Ιωάννου Δροσποπούλου, ό κ. Κ. Λογοθετόπουλος, ή κ. Αλιάνου, με μπλε σύνολον πολύ σεμμία όρωσάτη έμψανισ, ό καθηγητής και ή κ. Γ. Μασα με πρόσωπο σύνολον, ή κ. Μ. Μασα, όρωσά, με μαρόν, ό κ. και ή κ. Μερκίτη, ό κ. και ή κ. Κυριακή, ό κ. και ή κ. Κυριακή, ή κ. Αικ. Βάτη, όρωσάτη, ή κ. Ν. Πετροπούλου, πολύ όρωσφη, ή δίσ Α. Φωκά κομψοτάτη, ό κ. και ή κ. Ζέγγηλη, ό κ. και ή κ. Σπ. Μανουδή, ή δίσ Καλ. "Αραβαντιού, αί έδιδες Λογοθετόπουλου, ή κ. Φαμάκη, ή κ. Δαυαλά, ό κ. και ή κ. "Αργυροπούλου, ή κ. Μορέλα.

—Η οικοδόσπινα έκτασιν κομψή, με μπλε βελούδο και ρόζ λουλούδι. Κομψοτόν πλουσιώτατον.

—Η δεξιώσεις παρ' τή κ. και τή κ. Καρέλλα συνεκέντρωσε τις όρωστές "Αθηνάες, μεταξύν τών οποίων ένα θαυμάσιο στόλισμα ή κ. Λόρα Α. Καρέλλα — κρετινός εκ Λονδίνου—φρόνισα μπλε τουαλέτα, χαριτωμένη με μπλε—παστέλ.

—Από τις όρωστέρες εκ τών παρευθεισών, ή κ. Βάτη με μπλε βελούδο, ή κ. Ζαλοκώστα με μαρόν, ή κ. Παπαγατζή με μαρόν, ή δίσ Μικέτ Καμπάνη με μαρόν.

—Η οικοδόσπινα χάμμα όρωστήτος, με φάρμα αστραγατέρω, μαρόν και άσπμένιο.

—Παρίσαντο αί κ. κ. Μιχαλάκοπούλου, Δουσανή, Φραντζή, "Αργυροπούλου, Ρούφου, Κ. "Ισαΐλωφ, Λιδιέρτου, Λικουρέζου, Μαρτέρεο.

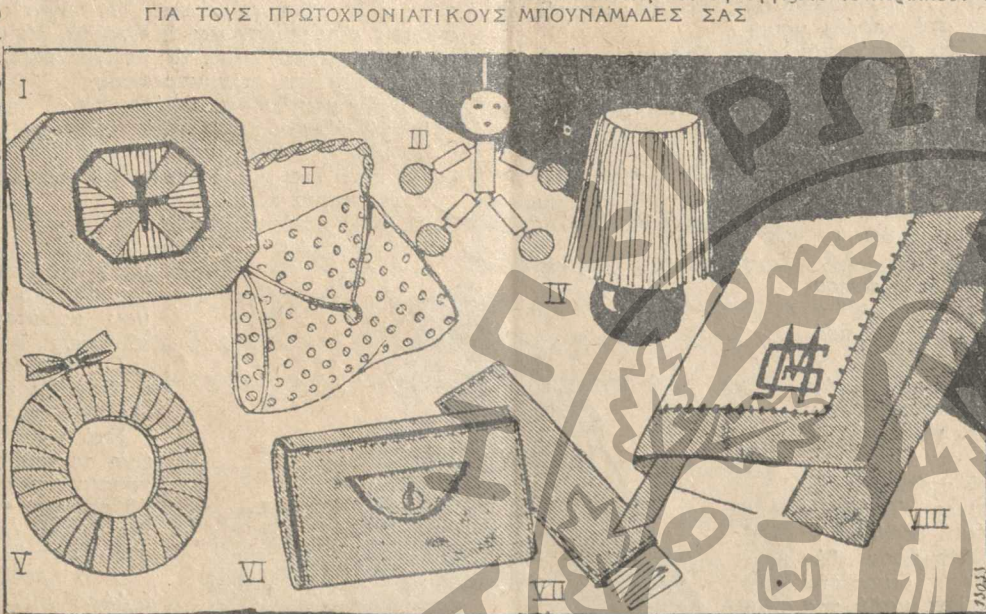
—Η κ. Δότη Μασα διασημώθη έμψανισ.

—Τήν κ. Βίσεκ έκείρινε κομψοτήτα και ελαστές, με μαρόν, συνδυασμένο με έμψαν και έτοις από έμψαν.

—Η κ. Νινέτ Ζαίμη παλιντιν.

—Επίσης παρίσαντο ό κ. και ή κ. Α. Σκουζέ, ό κ. και ή κ. Γαλήνη, ή κ. "Ελένη Σταϊκού, κλπ.

Η ΜΟΝΤΑΝ

Ι. Μανηλοθήκη, την οποία μπορείτε να κάνετε από ένα κομμάτι σοκολάτας. Το κάνετε με μεταξωτό ή βελούδο και τόν ρελάτε γύρω-γύρω με ένα χρυσό γαλόνι. Το κέντρο τού κομπού γαλόνι ρελαμένο με τόν ίδιο γαλόνι. — ΙΙ. Τσάντα για τόν βρόδυ, πολύ κομψή και πολύ πρακτική. Γίνεται από βελούδο λευκό, ρελαμένο με γαλόνια από πράσινο, γκρι ή λευκό σάτεν. Η έμψανισ της τσάντας σκεπάζεται κατά κανονικά διαστήματα με πούλιες άσπμένες. Κορδόν από βελούδο ή από άσπι. — ΙΙΙ. Κομψότα παρ-μπαρ, από χάντρες, ίσως και σπογγώδες. Γίνεται μικρή ή μεγάλη, αναλόγως με τις χάντρες πού θα χρησιμοποιήσετε. — ΙV. Αιματόριο για λείψαντα τού κρεββατιού. Γίνεται από μιά φράντα μεταξωτή ή άσπμένη, την οποία σπινδύνετε έπάνω σε σπορματένιο σκελετό. — V. Κάδρο για φωτογραφία. Ως βάση χρησιμοποιεί μιά κουλούρα από χαρτόνι, γύρω από την οποία τυλίγετε μιά χροματιστή κορδέλλα ή βίαισε κορδέλλες, σε δύο ή τρία χρώματα. Η άκρες της κορδέλλας δένουν έπάνω σε φύγκο, πού χρησιμεύει για να κρεμασθεί τόν κάδρο. — VI και VII. Δυό χρήσιμα αντικείμενα για την τσάντα σας. Τό πορτοφολάκι γίνεται από πράσινο μοσαρέ και κλείνει με μιά πάτ, ή οποία περνάει από ένα ειδικό άνοιγμα και κομψώνει έμπρός. Η τσασποροθήκη γίνεται από βίαισε μοσαρέ. — VIII. Κορδόν από μεταξωτό σε δύο χρώματα. Η ένωσις γίνεται με μεγάλες βελονιές. Στοιάζεται με ένα μονόγραμμα, κεννημένο στη μιά γωνιά. Τό μονόγραμμα μπορεί να γίνει και μεταλλική σε σχήμα κορδέλλας, όστε μπορεί να χρησιμοποιήσ' και άλλω.

Κατόπιν χτυπάτε έλαφρά τόν πρόσωπό σας και τόν πηγούνι σας όσπου να κοκκινίσ' και σφουγγίζετε τόν περιπλέον της κρέμας μ' ένα βαμβακι βουτηγμένο σε μιά τσονακλή λασόν. Μετά ένα μήνα μού έσπινιόκατε.

"Ωσά αν Πιστω-ω τ'όποδ' αν. "Αφοδ' έχετε παραμείνει τόσο τ'ά δόντια σας, σ'ς συνιστώ πούτα να πάτε σ'έναν καλό έδοντοιατρό να σας τ'ά καθαρίσ' και κατόπιν να τ'ά αλένετε τακτικά, προφύγεσθ' από βροδύ μετ'ην έξη: πάστα: Craie pulverisee 150 gr.

Glycerine 70>

Poudre de savon 40>

Thymol 10>

Ess. de menthe 25>

Lavande 5>

Γιά τ'ά μαλλιά σας δι-αβάστε τ'ά πρόωγεις την κυρίαν Μ.Τ.Μ. Πάντως σ'ς συνιστώ πριν λουθή-τε να τ'ά αλένετε με λί-γο λάδι άρνό (ως ένα φλυτζάνι τού καφέ) και να τριβετε καλά τις όρες τους. Τό κοκκινισμά τους άσφαλώς προέγεται από τόν ήλιο. Θά περσί-ω με τόν καιρό, την τούς κάνετε τίκατε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Εθνικὸ μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Κι' ὅμως, ἡ ἰσὴ ἀνοιγόταν μπροστά σου γεμάτη φῶς, γεμάτη ἐλπίδες καὶ ὑποσχέσεις.

Γιατί νὰ πεθάνης, Λεάνδρε;

Σὲ σκότωσε ἡ ὑπερηφάνεια σου...

Σὲ σκότωσε ἡ ἀγάπη, μιὰ ἀγάπη μάταιη, τῆς ὁποίας οὔτε κι' ἐγὼ δοκίμισα τις χαρὲς καὶ τις ἀπολαύσεις...

Καὶ σὺ μὲν, παιδάκι μου, ἔφυγες ἀπ' τὸν κόσμον αὐτό. Ἡσύχασες, λυτρώθηκες γιὰ πάντα... Ἐγώ... Ἐγώ; Θεέ μου, τί θὰ γίνω; Ἐγὼ τὸ θάνατο στὴν καρδιά κι' ὅμως νὰ ποῦ ζῶ! Θὰ βασανιστῶ πολὺ ἀκόμα ἀσφαλῶς. Ποιὸς ξέρει τί μοῦ ἐπιφυλάσσει ὁ Θεός;...

Δὲν θὰ παραπονεθῶ ὅμως...

Εἶμαι ἄξιος καὶ τῆς πιὸ σκληρῆς τιμωρίας.

Θέλω νὰ ἐξιλεωθῶ...

(Ἀπ' τὸ ἡμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Ὁ Θεὸς μοῦ ἐπιφύλασσε τὴ μεγαλύτερη τιμωρία, τὴ μεγαλύτερη συμφορά, ποὺ μπορεῖ νὰ χτυπήσῃ ἕναν ἄνθρωπο. Ἐπὶ ἀπαρηγόρητα.

Δὲν θέλω νὰ ζήσω...

Τὰ δάκρυά μου τρέχουν ποτάμι καὶ καίνε τὰ μάγουλά μου.

Δὲν ξέρω περὶ οὔτε ποῦ θρίσκομαι, οὔτε τί λέω. Ἐρχονται στιγμές, ποὺ νομίζω πὺς θνείρευομαι.

Θεέ μου, γιατί νὰ μὴν εἶνε ὄνειρο!

Γιατί νὰ μὴν εἶνε ἕνας κακὸς περαστικὸς ἐφιάλτης;

Μὰ ὄχι. Εἶν' ἀλήθεια. Ἡ καρδιά μου ἔγινε κομμάτια. Ὁ λατρεπτός μου Λεάνδρος δὲν ζῇ περὶ!... Ὁ Λεάνδρος σκοτώθηκε!... Τὸ γράφω αὐτὸ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, δὲν χωράει στὸ κεφάλι μου...

Υπάρχουν θάνατοι τόσο ἀπρόοπτοι, τόσο ξαφνικοί, τόσο ὄχι δικοί, ποὺ δὲν χωροῦν στὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς συνηθίσουμε καὶ νὰ τοὺς παραδεχτοῦμε, σὰν κάτι θετικὸ καὶ τελειωμένο.

Ὁ Λεάνδρος δὲν ζῇ περὶ!

Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν αὐτό, Θεέ μου! Πῶς ἄφησες νὰ γίνῃ μιὰ τέτοια ἀδικία; Πῶς δὲν ἀπέτρεψες μιὰ τέτοια συμφορά; Πῶς δὲν μπόρεσα νὰ μαγνήσω τὸ κακὸ ποὺ θὰ γινότανε! Πῶς δὲν μπόρεσα νὰ τὸ προλάβω!...

Ἦμουν λυπημένη.

Ἦμουν γεμάτη φόβους καὶ ἀησιχίες.

Μὰ ποτὲ δὲν φανταζόμουν τί πρόκειται νὰ συμβῇ.

Εἶχα πάσει τὴν ἀπόφασιν νὰ πάω καὶ νὰ ζητήσω τὸ Λεάνδρου σπῆτι του. Ἦθελα νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ ἐξηγηθῶ μαζί του...

Ὅταν βγήκα ἀπὸ τὸ σπῆτι μας ἦταν περασμένες ἡ ἑντεκα. Τραβήξα γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ Ἀρτέμη, βαδίζοντας ἀσυνείδητα. Ἦθελα ὅτι ὁ Λεάνδρος δὲν θὰ ἦταν ἐκεῖ. Θὰ ἔβλεπα ὅμως τὴν κυρὰ Μάρθα, θὰ μιλοῦσα μαζί της καὶ θὰ τὸν περιμένα νὰ γυρίσῃ. Ἐγνώριζα πῶς γυρῶζε πρῶτος αὐτὸς στὸ σπῆτι, πρὶν ἀπ' τὸν πατέρα του.

Ἦμουν ἥσυχη. Ἐλπίζα. Ἡ καρδιά μου ἦταν ἥσυχη κι' ἀνάλαση...

Λένε πῶς ἡ συμφορά μᾶς ἀγγίζει μὲ τὰ φτερά της. Πῶς ὅταν πρόκειται νὰ μᾶς συμβῇ κάποιο κακὸ, ἔρχονται καὶ φωνάζουν στὴν καρδιά μας τὰ μαῦρα κι' ἀπαίσια προαισθήματα, ὅμοια μὲ νεκροποῦλια...

Ἴσως νὰ εἶνε ἀλήθεια. Ζοῦμε κυκλωμένοι ἀπὸ τόσα μυστήρια!... Ὡς, τόσο, ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸ πρῶτον

αὐτὸ ἦμουν ἐντελὼς ἡσυχῇ. Ἡ καρδιά μου εἶχε ἀλαφρώσει στὴ σκέψιν τῆς συναντήσεώς μου μὲ τὸ Λεάνδρου. Δὲν εἶχα κακὰ προαισθήματα. Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, κανένα κακὸ προμήνυμα δὲν ἦρθε νὰ μ' ἀνησυχῇ. Ἀέφανα, φτάνοντας μπρὸς τὸ σπῆτι τοῦ Ἀρτέμη, πάγωσα ὀλόκληρη. Τὸ βλέμμα μου ἔπεσε στὴν εἰσοδὸ τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ εἶδα ἐκεῖ τὰ μεγάλα μαῦρα πένθημα ριντῶ, εἶδα δυὸ νεκρώσιμα κολλημένα δεξιά κι' ἀριστερά στὴν πόρτα.

Ἐκοκκάλωσα. Ἐστάθηκα, μὴ μπορῶντας νὰ προχωρήσω. Ἐστῆναι στὸν τοῖχο. Κι' αὐτὸ τὸ μυαλό μου σταμάτησε. Μὴ τρομερὴ λέξι χοροπηδοῦσε μέσα στὸ κεφάλι μου, ὅπως χοροπηδοῦσε ἕνα κρῦο ἔρπετό, μέσα σ' ἕνα ἄδειο, παλιό, σκεθρὸ σπῆτι. Ὁ θάνατος!... Ὁ θάνατος!... Ὁ θάνατος!... Ὁ θάνατος!...

Μὰ ποιὸς εἶπε πεθάνει; Πότε;... Πῶς;... Τὰ ποῖον εἶχαν κρεμάσει τὰ φοβερά ἐκεῖνα πένθη, ποὺ τρομάζοντο τόσο τὴν καρδιά;

Ἐπρεμα ἀσάλευτη στὴ θέσιν μου. Κι' ὅμως τὸ μυαλό μου ἔπληναι στὸ Λεάνδρου. Ὁχι, ὄχι, ποτέ...

Σιγά-σιγά ἡ σκέψιν μου ἄρχισε νὰ ξεμουδιάζῃ, νὰ συνέχεται, νὰ λειτουργῇ. Ἐμῆπως πέθανε ξαφνικὰ ὁ Ἀρτέμης; ἢ σέφθηκε. Ἦταν δυνατόν; Ἡ κυρὰ Μάρθα τότε; Καμμιὰ συγγενὴς ἐγκαταστημένη ἐκτάκτως στὸ σπῆτι, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω; Κάνοντας τις σκέψεις αὐτές, προχώρησα μερικὰ βήματα, καὶ τὸ βλέμμα καρφωμένο πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νεκρώσιμα, ποὺ ἦσαν κολλημένα στὴν εἰσοδὸ τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τότε... τότε δὲ κρῖνα καλύτερα, εἶδα, ξεχώρισα. Ἐχώρισα ἕνα ὄνομα:

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ὡ, ἀλλοίμονο!... Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω ἐδῶ τί ἀσθένεια ἐκείνη τῇ στιγμῇ. Οἱ μεγάλοι πόνοι, οἱ βαθεῖοι σπασμοὶ δὲν περιγράφονται. Τὰ λόγια εἶνε φτωχὰ γιὰ τις περιστάσεις αὐτές. Μονάχα ἡ καρδιά θὰ μπορούσε νὰ περιγράψῃ, μὲ τὸ ἴδιο τῆς τὸ αἷμα τις τραγωδίες αὐτές, ποὺ ἡ συμφορά πέφτει ἀπάνω μας σὰν κεραυνός.

Τὸ φῶς μου ἔσθλησε ἀπὸτομα.

Ἡ γῆ σάλεψε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου.

Ἡ καρδιά μου κομματιάστηκε καὶ κατέρρευσε, ὅπως σωρὸς ζεταὶ κάτω ἕνα οἰκοδόμημα ποῦσας ξαφνικὰ τὰ θεμέλια του. Σαράσπηκα κάτω ἀναίσθητη!...

Τί ἔγινε κατόπιν δὲν ξέρω.

Ἀργησα πάντως πολὺ νὰ συνέλθω. Κι' ὅταν συνήλθα, βρισκόμουν στὸ δωμάτιο, ποὺ εἶχα πρὶν ἔλθω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ἀρτέμη. Πλὴν μου καθόταν ἡ κυρὰ Μάρθα κι' ἐκλαιγε.

Θέλησα νὰ μιλήσω, νὰ ρωτήσω, νὰ μάθω... Μὰ ἐναντιοῦμαι. Κράτησε πολλὴ ὥρα ἡ λιποθυμία μου.

Στὸ μεταξύ, τὸ κακὸ ποὺ συνέβη εἶχε γνωστῇ, οἱ δικοί μου θρῆσκοῦσαν στὸ σπῆτι τοῦ Ἀρτέμη καὶ δὲν ἤξεραν γιὰ ποῖον νὰ κλάψουν. Γιὰ τὸ νεκρὸ τοῦ Λεάνδρου ἢ γιὰ μένα;

Ξανασηλῆθα κοντὰ τὸ θρόνο.

Στὸ κρεβάτι μου πλάι θρῆσκοντο ὁ Ἀρτέμης.

Τὸ ἀντίκρουμά του, μοῦ προκάλεσε φόβον.

Γιατί;

Κατὰ τὴν ἀντίληψίν μου, αὐτὸς ἦτο ἡ αἰτία κάθε συμφορᾶς. Αὐτὸς σφύριζε τὴν καρδιά μου. Αὐτὸς σκότωσε τὸ Λεάνδρου!...

Τοιμαζίδιον νὰ ξανακλείσω τὰ μάτια μου. Νὰ γυρίσω τὸ πρόσωπό μου στὸν τοῖχο.

Μὰ ξαφνικὰ τὸ θολὸ ὄμμα μου ἔπεσε στὸ πρόσωπό του καὶ προσέειπε ὅτι εἶνε γινεὶ ἀγνώριστος. Ἦταν φεκά ἀλλαγμένος, ἀπάνταστα ἀπὸ βεβλημένος...

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Τὴν Πρωτοχρονιὰ τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ", εἰσερχόμενον στὴν 12 ΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ· καὶ ἡ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ", εἰσερχομένη στὴν 10 ΕΤΗΡΙΔΑ ΤΗΣ θὰ γιορτάσουν συγχρόνως καὶ θὰ ἐκδοθοῦν ἕκαστον πανηγυρικά, πολύχρωμα, πολυσέλιδα, μὲ ἐκλεκτὴν καὶ πλουσίαν ὕλην καὶ καλλιτεχνικὰς εἰκόνας.

ΣΕΛΙΔΕΣ 60 ἕκαστον

ΔΕΚΑ νέα συναρπαστικὰ μυθιστορήματα καὶ ἀναγνώσματα:

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ
«ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ»

ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ
«Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ»

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΓΛ
«ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ»

ΑΛ. ΔΟΥΜΑ, πατὴρ
«Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ»

ΑΛ. ΔΟΥΜΑ, πατὴρ
«ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ»

Στὰ Πανηγυρικὰ Πρωτοχρονιάτικα «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» θὰ ἀρχίσῃ ἐπίσης δημοσιευόμενον ΕΓΧΡΩΜΟ ΣΑΛΟΝΙ μὲ ἐπικαίρες φωτογραφίες τῶν μεγάλων παγκοσμίων γεγονότων.

Ἀκόμη ἐσωτερικὲς καλλιτεχνικώτατες δίχρωμες εἰκόνες.

Ἀφρονος καὶ ἐκλεκτὴ συνεργασία Ἑλλήνων καὶ Ξένων λογοτεχνῶν.

Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα καὶ περιερῆς πλουσίως εἰκονογραφημένα.

Ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς Πρωτοχρονιάς τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» θὰ ΧΑΡΙΣΟΥΝ στοὺς ἀναγνώστας τῶν εἰς ὀγκώδεις καὶ πολυτελεῖς τόμους τὰ ἐξῆς ἀριστουργήματα:

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ
ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ «MANON ΛΕΣΚΟ»

Παρακολουθήσατε σχετικὰς ὁδηγίας στὰ Πρωτοχρονιάτικα φύλλα.

Ὡσαύτως εἰς τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ» ἡ μεγάλη κοινωνικὴ ἐρευνα περὶ τῆς «ΙΔΑΝΙΚΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ» μὲ πλούσια ΔΩΡΑ.

Ἀκόμα στὸ Πρωτοχρονιάτικο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἕνα διήγημα τοῦ Ἀρχιγού τοῦ Προοδευτικοῦ κόμματος κ. ΓΕΩΡ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗ!

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἀπὸ τὸ θαῦμα τῶν Πρωτοχρονιάτικων περιοδικῶν μας, τὰ ὁποῖα θὰ κυκλοφορήσουν εἰς ὑπερεκατὸν χιλιάδας ἀντιτύπων.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Χριστουγεννιάτικο διήγημα)

Η φωτιά κοκκινοβόλυσε χαρούμενη, σιγοψιφώντας και ροδίζοντας ένα τρυφερό χοιρίδι, το οποίο ένας ευζώνος περιέστρεφε στη σούθλα. Ζεσταμένο, μισοψημένο, το χοιρίδι, άχνιστό, έτοιμο σκεδόν, έσταζε το λίπος του άπανά στην ανθρώπινη και σε κάθε σταλαξιά σηκώνονταν, σαν να ηδύσε από τη φωτιά ένας καπνός γαλαζωπός, μία κνίσσα που άγκάλιαζε για μία στιγμή τον ευζώνο, σαν να τον φιλούσε, και χανόταν, άπανά, ψηλά προς το στερέωμα.

—Κάστανου έγινε του έρμου! διαλογίζονταν ο ευζώνος, τσιμπώντας λίγη ξηροψημένη πέτσα και τραγανίζοντας την ή θγαζώντας τα γλυκάδια του λαϊμού και γλύφοντας τα δαχτυλά του...

—Γαλατάκι είναι τ' αβλότιμου!... Ο Τσιρονίκος ο έπιλοχίας και διοικητής του άποσπάσματος, άποφασίσας να περάσει τις γιορτές των Χριστουγέννων στο χωριό, και δεχθείς για την τιμή αυτή, έκτός των άλλων, και ένα γολακτερό χοιρίδι, καλοθρεμμένο, παχύ και όλοστρόγγυλο, το παρέδωσε στον ύποδεκανέ Κουρεμένο «ειδικόν» πρι τ' α τοιαύτα, για να τ' ο ψήση

μ' έπιμέλεια.

—Σκέψου, του είπε, Κουρεμένε, ότι πρέπ' να ήρουνάσουμιν άξιοπριπτός κι στρατιωτικώς του Χριστού τη Γέννησι.

—Έννοια σου, κύρ ίπιλουχία! Ξέρου ίγώ! Άν δεν του κάνου, που νά τρώη ή μάνα κή του πιδιού νά μη δίν', νά μη μέ λένε Κουριμένου!...

—Αίντι, γειά σ'!

Και ήξερε πραγματικώς. Τό έπλυνε, τό περιποιήθηκε, τό έλεύκανε σαν την κόλλα τ' ο χαρτί, τ' ο έβαλε άλάτι, τ' ο ντυνέζεν, όπως λένε και οι πλανόδιοι οι μουσικοί, όταν κουρτίουν τα λαούτα τους, άναψε τη φωτιά με μυρωδικά κλαδιά, έβαλε ένα λεμόνι στο άνοιχτό του χοιριδίου στόμα και άρχισε από γαρυγή Θεού, να τ' ο ψήνη στη φωτιά, γυρίζοντάς το άργά-άργά, πίνοντας λιγάκι ούζο και αναλογιζόμενος τα παλιά του χωριού του, πριν νά κληθ' στο στρατό, Χριστούγεννα... Άλλά τό ούζο, ή κνίσσα, οι αναλογισμοί παλιών Χριστουγεννιάτικων ευαχίων και ή καμπάνες που χτυπών χαρμόσυνα, άνοίγουν την όρεξη, και τό ψητό, π' άρχίζει νά χρυσίζει, προκαλεί και βάζει κάθε ευσυνειδητόν ύποδεκανέα και κάθε άξιον της άποστολής του ευζώνου, σέ πειρασμούς!...

—Έπειτα ο ύποδεκανέας Κουρεμένος

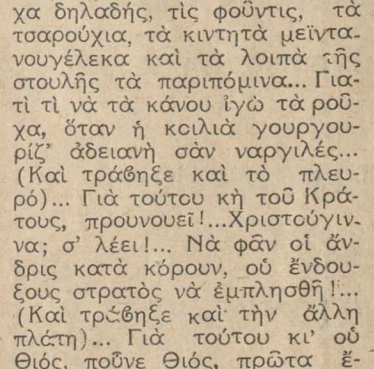
Διά νά δημιουργηθ' ο στρατός αντίξιος της έθνικης άποστολής του!...

έγχε και ευθύνας... «Κι' άν δεν τ' ο πά- τρησε όσου έπριπ' οτ' άλάτ'!... Κι' άν τ' ο πιπέρι δεν ήταν άρκετό!...» Για στά- σου, σαν νά τ' ο άρπα- ξεν ή πόρα της φω- τιάς, εκεί σ' της κοι- λιάς τ' ο άχαμνό!...

Κι' έτσιμπούσαν ά- πό δ' ο κι' έτσιμπού- σε παρακάτω, κι' έ- παρνε, πότε τ' ο γλυ- κάδια τ' ο λαϊμού, πότε ξεκολλούσε ο- λόκληρο τ' ο ατ' και πότε τραβούσε από τό μπουτί, τό κρέας άχνιστό και ροδιστό, σαν τριαντάφυλλο!...

—Τούτουν ούτους ί- χόντων, ού στρατός πρέπει νά τρέφητι καλώς... διότι ίν ί- ναντ' α περιπτώσ' άν- τιού 'Ιθνική τιμή κι' ύπόληψις της Κοινο- νίας!... Τού πρώτων πάντων, ίνι ή τρου- ρή...Νά παίρνης τ' ον μίζέ σ'... τ' ο τσιπου- ράκι σ', νά κάνης τ' ο

Χριστούγεννά σ' σαν Χριστιανός καλός, κή τ' ο λοιπά!... Κι' ού Χριστός π' ούνε Χριστός, μόλις ίγινήθηκ, κι' ατός, θέλησ' να φάη... (Κι' έτράθηξε ένα μεζέ άπ' την πλάτη)... Κή μαζευνήκω οι τσουπάνηδες κή τ' ο πήγαν γαλατάκι, λίγη γιαούρτι, κάνα νερό, κή ψυχουπιάστηκι τ' ο πιδι!... (Καί τράθηξε και τή νεφραμιά άπ' τό ψητό)...Πρώ- τα ή τρουφή κή ίέπειτα τ' ο ρούχα... Πρώτα τ' ο πήγαν νά φάη κή ίέπειτα ήρθαν οι Μάγοι μ' τα δώρα!... Τ' ο ρού- χα δηλαδή, τις φούντες, τ' ο τσαρούχια, τ' ο κινητά μείντα- νουέλεκα και τ' ο λοιπά της στουλής τ' ο παριπόμιν... Για- τι τι νά τ' ο κάνουν ίγώ τ' ο ρού- χα, όταν ή κοιλιά γουργου- ρίζ' άδειαν ή σαν ναργυλές... (Καί τράθηξε και τό πλε- ρό)... Για τούτου κή τ' ο Κρά- τους, προυνουνέ!...Χριστούγι- ναν; σ' λέει!... Νά φάν οι άν- δρες κατά κόρον, ού ένδου- δους στρατός νά έμπλησθ'!... (Καί τρέθηξε και τήν άλλη πλάτη)... Για τούτου κι' ού Θιός, π' ούνε Θιός, πρώτα έ- στείλε τ' ος τσουπανάρους στού άχοורי, μ' τα φατά, νά ψυχουπιάστ' ον νεογένη- τουν κή έπειτα τ' ο μπιχλιμύ- δια, μ' τ' ος μάγους... (Καί τράθηξε και τό άλλο μπου- άπό τό χοιρίδιο)... Διά τούτου πρέπ' νά δοξάζουμιν τ' ον Κύριον διότι έν σουφ' α έποίησαν τ' ο πάντα, αλλά κή κείνου τ' ο ατάκα, καθώς ξηρουψηθήκ, ίνι μεζές σαν τ' ο λουκούμι!...

—Ένωια σ', κύρ ίπιλουχία!... Νά μηναι και τ' ο πιδιού νά μη δίν', ή μη μέ λένε Κουριμένου!...

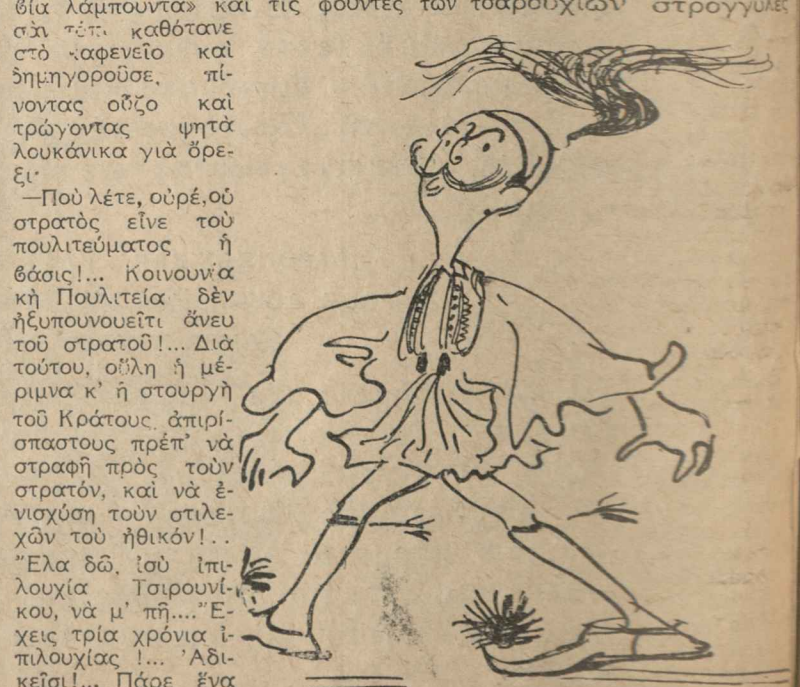
—Κύρ ίπιλουχία! Κύρ ίπιλουχία!

—Γ' είν' ούρέ!

—Ού Κουριμένους τ' οφαι ούλου τ' ο γουρνόπουλου!

Ήταν ο ευζώνος Ξηροπετσάς, ο όποιος κάμνοντας μία δόλ- τα, από τό θυμό του χοιριδίου, για νά «τσιμπολογήσ' ον» κά- τι, είδε τ' ον ύποδεκανέα Κουρεμένο, θυσημένον άκόμα σέ σκέψεις έπικαιρες, θεολογικές, διατολογικές και μεταφυσικές, νά γυρίζ' άδειο πλέον τό σουβλί σ' τη φωτιά κι' έτρεξε, άγγελος κα- κού, νά άναγγείλ' ον έπιλοχία τό δλέθριο και θλιβερό συμβάν!...

Ο έπιλοχίας, τεζάρωμένος, σφιγμένος, με λιπασμένο και στριμμένο τό μουςτάκι, σαν σουβλί, με τό καινούργιο φέσι και σιονάτη τη φουτανέλλα και τ' ο φαρδουάνικα, τις κάλτσες τ' ο σφιχτές, χυτές άπάνω στις ευγραμμές του γάμπης, τ' ο «καυ- θία λάμπουντας» και τις φούντες τ' ον τσαρούχιών στρογγυλές

—Ούρέ, τί λές, ούρέ Ξηρουπιτά!...

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ναμά!... Ήρθαν τ' ο άλλα τ' ο Χριστούγινα; Άλλους ένας προ- θιθάμός!... Κή τότε θά δ' ο κ' ή Πατρίς στρατό, μ' άκμαίον ήθικόν, κή όχι από άνδρες παραπνοουμένους θ' ο έχουν ήγκατα- λειφθ'!... Τί περιμένεις άπου στρατό κι' άπου άνδρες άπουγυρη- τιμένους κή ταλανισμένους;... Τί περιμένεις άπου σιλήχη άνευ ήθικού, ένεκα ή άδικίας;... Στρατός θά π' ο, ούρέ, προυθέασμοι ραγδαίοι κή τρουφή καλή... Δεν ίνι έτσι, Πάριόρι!...

—Έτσι θά ίνι, κύρ έπιλοχία, άφ' ού έσ' ο τ' ο λές!...

—Τρουφή!... Δώσι σ' ον στρατό ήλεκτήν τρουφή κι' άφησέ τ' ον έπειτα νά κυνηγή τ' ος Τούρκς!... Μηστικό άρκοδ' ο δέ χουρέ!...!

Αυτή τη στιγμή έτρεσε λαχανιάζοντας κι' ο Ξηροπετσάς.

—Ού Κουριμένους τ' οφαι ούλου τ' ο γουρνόπουλου φάναξ.

Ο έπιλοχίας τινάχθηκε, σαν κρατήρας ήφαιστείου, κατακόκ- κινος σαν τό φέσι του από τό θυμό και με σνεμιζόμενες τις φούντες, τις φουτανέλλες και τ' ο μανίκια του.

—Ούρέ τί λές, ούρέ Ξηρουπιτά! Μπαθούλη, ούρέ κή γρή- γουρα ίπ' ο τ' ο!

Όταν συνήλθεν ο ύποδεκανέας Κου- ρεμένος, άπ' τ' ο δεινρα και τις σκέψεις της στρατολογικής και φιλοσοφικής, ή- ταν δεμένος και στημένος σέ μία γωνιά εκεί τ' ο καταλύματος...

Στόν τόπο τ' ον έγκλήματος δεν ύπ' ο- ραν πλέον παρά ή σούθλα άδειαν ή, με λιπαρά άκόμα τ' ο ίχη τ' ον ψητού, την όποια έπ' ορη για νά τήν...γλύψ' ο Ξη- ροπετσάς, και ή φωτιά μισόσβηστη και σταχτωμένη, τό μπουκαλάκι τ' ον ούζου άδειανό και τ' ο τρυφερά τ' ον χοιριδίου κοκκαλάκια σκορπισμένα άπό δ' ο κι' άπ' ο εκεί...

—Ούρίσι τώρα, είπεν ο έπιλοχίας ά- πογοητευμένος, μ' τοιούτους άνδρες, νά συντάξ' ος ήπιμαχον στρατόν, αντίξιον της δόξης της πατρίδους κή της άπου- στούλης τ' ο!...

—Δέν πειράζει, κύρ έπιλοχία, προσέ- θεσεν ο Πάρεδρος. Τό χωριό δεν θά σ' ος άφήσ' ο ηστικόν!... Σ' οχάρεσέ τον τέ- τοια μέρα π' ούνε!... Τ' ον είχε ξενησι- κώσει ή Σαρακουστή!...

—Αδύνατον!... Πρέπ' νά τιμωρηθ' ο αυστηρώς κή παραδειγματικώς, χάριν της πειθαρχίας τ' ον στρατεύματος!...

Και τ' ον έτιμώρησε σ' έξη ήμερών κρέ- πην και καταναγκαστική...νηστεία, μέ- χρι της παραμονής της Πρωτοχρονιάς, ο- πότε δίδονται χάριτες σ' όλο τό στρατό και «άφένται αι άμαρτίαι».

Η γιορτές των Χριστουγέννων έπέρα- σαν με χαρά και εύτυχία στο χωριό. Οι γωρικοί προσεκόμισαν «δ' οτι έκαστος ή- δυνάτο» στο άπόσπασμα. Και έγέμισεν από μεζέδες τό κατάλυμα και λειχουδιές. Και μόνον ο Κουρε- μένος, ο άτιος όλης αυτής της...άφθονίας και της εύτυχίας, έ- εξακολουθούσε νά μέν' ο δεμένος και πεινασμένος σέ μία γωνιά.

Τήν πρώτη την ήμερα, χορτάτος από τό χοιρίδιο, δεν στενο- γωρήθηκε ο τιμωρημένος και πολύ. Έκοιμήθηκε από τό πρωί δ' ο τό θράδυ! Τήν άλλη όμως ήμερα πείνασε και τήν τρίτη τ' ον Άγιού Στεφάνου τη γιορτή, παρ' όλίγον νά λυσσάσ' ο. Η μυ- ροδιές τ' ον μεζέδων, τ' ον λουκάνικων και τ' ον άλλων λειχο- υδιών, που άφθονα τ' ο έστειλαν οι χωρικοί, για ν' άναπληρώσουν τό καταβροχθισθέν χοιρίδιον, τ' ο ψητά, τ' ο γλυκά, τ' ο φρούτα, τ' ο κρασιά, τό μασούλισμα τ' ον «συναδέλφων» και τ' ον γλωσσών των τό άπολαυστικό πλατάγισμα, όλα αυτά αύξάνανε τό μαρ- τύριο τ' ον ύποδεκανέως. Και οι σκύλλοι άκόμα, άπ' έξω από την πόρτα, εύωχούντο τραγανίζοντας τα κόκκαλα που τ' ος ρίχνανε οι ευζώνοι και μόνον έκείνος ήταν ηστικός, δεμένος, λυπημέ- νος, τήν μεγάλην έκείνην ήμερα τ' ον Χριστού!...

Για νά τ' ον έρεθίζουν μάλλον περισσότερο, ψήνανε τ' ο σηκο- τάκια, τ' ος νεφρούς και τ' ο σουθλάκια μπροστά σ' τη μύτη τ' ον.

—Ήμαρτουν, κύρ ίπιλουχία!

Και τ' ον περάζαν για νά μεγαλώνουν τ' ο θάσανά του και τ' ον νόνο του.

—Θέλ' ος ούρέ Κουριμένε, λίγο γλυκαδάκι!

—Ίγώ είέρω, τί θέλ' ού Κουριμένους! Θέλει λίγη νεφραμιά, ού κακομοίρ' ος.

—Άμάν, κύρ ίπιλουχία!

—Ε ρέ! Τούτου τ' ον μισούλι

είνι Θιός!

Και γέμιζε τό στόμα του, από κρουστό, δροσερό και χρυσίζον ο έπιλοχίας κραιβο- λάχανο, σαν για νά τό καθα- ρίσ' ο προς στιγμήν και ν' άρ-

χίσ' ο και πάλιν τήν κρεωφαγία!...

—Άμάν!

—Αορούστους θά ίν' ού Κουριμένους, έλεγεν ο έπιλοχίας, άκούοντας τ' ον πεινασμένο ευζώνον τ' ος άναστεναγμούς. Θά παράφαγι αυτές τις μέρις, φαίνεται!... Θά παράφαγι κή θά κα- κουστουμάξαι!... Νά τ' ον στείλωμιν άμέσους στού γιατρό νά τ' ο δώσ' ο λάδι!...

—Άμάν!

—Τώρα ξέρ' ος κή λές άμάν! Είδες τί π' ο νά π' ο, ίένας νά τρώη κ' οι άλλοι νά ίν' ον, ηστικοί;... Καλά έφαίς ίού τη γουρνούλι- δα;... Κάτσι τώρα νά φάμ κή ήμεις!...

Ο Κουρεμένος τ' οθλεπε όλα γύρω τ' ον, νά γυρίζουνε γυρο- θολιά... Μιά σκοτοδινιάσις τ' ον έπαινε... Τ' ον φαίνονταν π' ος θά λιποθυμήσ' ο!

Και ο Ήρ' οδης νά ήταν ο θηριώδης, τέτοια Χριστούγεννα μαρτυρικά, δεν θά τ' ον άφίνανε νά κ' ονη!...

Όλοι έκει μέσα έτρωγαν, όλοι έμασούσαν, όλοι κατάπιναν και έγλύφοντο χωρίς διακοπή, κρέατα, μεζέδες και τυριά, για- ούρτια, γλυκά, φρούτα, μήλα, πορτοκά- λια, μπακλαβάδες, σουφλιάδες, κιο- μπάτια με ρήγανι και σ' οτάτι πατη- μένα, πίνανε κρασιά, τσουγγρίζαν τ' ο ποτήρια τους και ηύχοντοσαν ο ένας τ' ο άλλου:

—Καί τ' ον χρόνου!

—Κύρ ίπιλουχία και σ' ανώτερα...

Ζαλίστηκε ο Κουρεμένος. Νόμισε π' ος τό μυαλό του σάλευε... Τ' ο μάτια τ' ον άρχίσανε νά θλέπουνε φαντάσματα...“Ο- λα έκει γύρω τ' ον, ήσαν πεία μορφή φαγασίων και ύπόστασις όρεκτικόν... Τ' ο φέσια τ' ον ευζώνων, που κοκκινίζαν, τ' ον φαίνοντοσαν σαν φωτιές που άνα- ψαν νά ψήσουν τόσα φαγητά, τόσες λει- χουδιές, τόσα έδέσματα, που φέρναν οι χωριάτες, και ότι όλα έκει μέσα στο κα- τάλυμα, τ' ο άψυχα, σανίδια, τραπέζια, καρέκλες, μπουκάλες, κανάτες, μαστρα- πάδες, δοκάρια, κρεμάστρες, δοχεία τ' ον τυριού, ίμάντες και σακκίδια, που ήσαν στο τόχο κρεμασμένα, γυλιό, κουβέρ- τες και τσαρούχια, έπήρναν τ' ον φαγο- σίων τη μορφή και έστροβιλίζοντο τρι- γύρω τ' ον, σ' ένα στροβιλισμό ζαλιστι- κόν, σαν νά τ' ον προκαούσαν νά διαλέ- ξ' ον, σαν νά π' οσάσαν μαζί τ' ον. Έρχόν- τουσιν, φεύγαν, τ' ον άγγιζαν και μόλις άπλώνε τ' ο χέρια τ' ον χανόντοσαν!

Κι' έκείνος, σαν πνιγμένος που ζητάει σωτηρία, άπλώνε τ' ο χέρια τ' ον κάπ' ο από της πεινασμένης φαντασίας τ' ον τ' ο π' ο- νερά αυτά όράματα ν' άρπάξ' ον, για νά καταπνίξ' ον τ' ον στομαχίου τ' ον τό μεγάλο θάσάν...

Τέλος, κάπ' ο άρπαξε και έβγαλε μία θριαμβευτική κραυγή.

Και όλοι τότε γυρίσανε και τ' ον είδαν Έκπληκτο ν' άρπάξ' ον της καπνάς τ' ον τό χοντρό μανικάκι και νά τό δαγκά- ναν λυσσασμένους και νά τό μασή σαν τρελλός, φωνάζοντας:

—Κή τ' ον χρόνου, κύρ ίπιλουχία, νά μ' ος άδείσ' ος ού Θιός... κή καλή προαγωγή!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κανένα πραγματικά μεγάλο πράγμα δεν γίνεται σέ μικρό χρονικό διάστημα. Αυτό ίνι νόμος της φύσεως.

Κορύντιανός ος

Δέν ύπάρχουν αληθινές σκέψεις, χωρίς αληθινές άνάγκες.

Βολταίρος

Ο φρόνιμος διορθώνει τις έλλείψεις τ' ον, θ' ολποντας τις έλλεί- πεις τ' ον άλλων.

Πόπλιος Σέυρος

Όταν πείθ' ο χρυσός, ή ευ- γλωττία δεν έχει καμιά δύ- ναμι.

Ο ίδιος

Ο ισχυρότατος λόγος ίνι ο απλούστατος όλων. Και όμως οι άνθρωποι προτιμούν τ' ο π' ο- για μονοπάτια από τ' ος ίσους δρόμους.

Αβ' ο Τ' ος

—Ψυχουπιάστηκι τ' ον πιδι κι' ήσούσαι!...

Κι' ένα λεμόνι στο στόμα!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΑΠΟ την έκπληξή της και την ευτυχία της, η Τύρα φάνηκε έτοιμη να λιποθυμήσει. Ο Τζίλ, βλέποντάς το αυτό, άπλωσε το χέρι του προς ένα κουδούνι. Μά η Τύρα συνήλθε λίγο και τόν συγκράτησε με μία κίνηση.

— Όχι, μη χτυπάτε! τού είπε, Θά μου περάση... Μά είμαι τόσο ευτυχισμένη!

Ο Τζίλ την παρατηρούσε με έκπληξη, ανάμικτη με συμπόνια: Ένω αυτός, παρ' όλα τα τριαντάχρονα χρόνια του, διατηρούσε ακόμη ύλη τη γοητεία και τη χάρι της νεότητός του—άπαράλλαχτος, όπως την εποχή που ενώθηκε μαζί της—έκείνη, η Τύρα Χάλνερ, που ήταν δώδεκας συνομήλικη μαζί του, φαινόταν γερασμένη, αφανισμένη.

Το χαραγμένο από ρυτίδες πρόσωπό της, φανέρωνε τόν πόνο μιας ζωής βασανισμένης, και τα ξανθά μαλλιά της είχαν αραιώσει άπελπιστικά, και κιτρινώφεναν σαν ξεπλυμμένα. Χωρίς να ήταν ποτέ της μία αναγνωρισμένη καλλονή, είχε άλλοτε αρκετή γοητεία επάνω της, χάρις στην υπερέατη λεπτότητα του δροσερού προσώπου της και στη ζωτανή έκφραση των ζωηρών γαλάζιων ματιών της. Τώρα όμως, το πρόσωπό της είχε κιτρινώσει σαν παλιό ελεφαντοκόκαλο, και τα φτωγά, θολά, μάτια της κυττούσαν γύρω τους αθέοια και φοβισμένα.

Η Τύρα ένοιωσε μυστικά, ότι ο Τζίλ την περιεργαζόταν με κρυφή διάκριση, και το στόμα της μόρφασε πονεμένα:

— Άλλαξα πολύ, έ; είπε με φωνή πνιγμένη. Ω, έχω υποφέρει τόσο!

Σήκωσε τα μάτια της επάνω του, προσπαθώντας με δίψα ν' αντιληφθεί μία οποιαδήποτε έντύπωση στο ανεξίτηλο πρόσωπό του, το οποίο ήφερε τόσο καλά. Ήταν σούρουπο προχωρημένο όμως, κι' η όρασίς της είχε αρκετά εξασθενήσει: "Ετσι, δεν μπόρεσε τίποτε ν' αντιληφθεί.

Ωστόσο, μία δυνατή συγκίνηση δάγκωνε την ψυχή του κ. ντέ Σέμπρ. Στην ψυχική κατάσταση που βρισκόταν, τίποτε δεν ήταν πιά ικανό και κατάλληλο να τόν σπρώξει προς την Τύρα, όσο το θέαμα της θλιβερής αλλαγής της, στην οποία τόσο πολύ ο ίδιος είχε συντελέσει.

Έσκυψε, και της πήρε το χέρι:

— Συγχωρήστε με, Τύρα! είπα με γλυκύτητα. Υπήρξα ανυπόμονος κι' άδικος... Μά αν το θέλετε κι' εσείς, μπορούμε να ξανασφίξουμε πάλι εκείνον τόν δεσμό, ο οποίος μας συνέδεσε κάποτε... Καί θα προσπαθήσω στο μέλλον να φανώ για σας καλύτερος, στοργικότερος σύζυγος.

— Ω, αν τού θέλω! μουρμούρισε εκείνη

Και τόν κύτταξε με έκσταση:

— Μά έναν όρο, όμως! είπα πάλι ο κ. ντέ Σέμπρ. Νά εύλογηθώ, δηλαδή, ο γάμος μας από Καθολικόν Ιερέα.

— Όπως επιθυμής, Τζίλ!... "Εγινες λοιπόν καλός χριστιανός;

— Όχι ακόμη... Καμμιά μέρα, ίσως!...

— Κολά... "Η θρησκεία σου, θα είναι και δική μου... Θέλω νάχω τὰ πάντα κοινά, μαζί σου!

Την ξανάβρισκε τόσο ένθουσιασμένη, μία και τόσο επιπολαία, όσο και τόν παλιό εκείνον καιρό! τώρα όμως δεν ένοιωθα τη δυσφορία, την οποία ένοιωθε τότε. "Η συμπόνια, κι' η τύψις για την περασμένη σκληρότητα του, τόν έοπρωχναν προς την έπείκεια για τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα, που τόσο βαθιά τόν λάτρευε.

Η Κάγια, η οποία έντωματάς στεκόταν παράμερα, πλησίασε ελαφρά, και μ' ένα χαριτόβρυτο κίνημα άκούμπησε τὰ χείλη της στα ένωμένα χέρια τών γονέων της.

— Άγαπημένη μου μικρούλα! μουρμούρισε η νεαρή γυναίκα. Είδες, Τζίλ πόσο σού μοιάζει!... "Όσες φορές την κύτταζα, μου φαινόταν πώς αντίκριζα ξέναν... Μά τώρα, θ' αντίκριζω κι' ξέναν τόν ίδιο, Τζίλ... Τζίλ μου, άγαπημένε!

Πρόφερε τις τελευταίες λέξεις της δειλά

λες και φοβόταν ακόμη μήπως ξεχωρίσει στα χείλη του κ. ντέ Σέμπρ το είρωνικό εκείνο χαμόγελο, το οποίο τόσες φορές την είχε άλλοτε άπελπίσει.

Μά ένοιωσε και πάλι κάτι, σαν ευτυχισμένη λιποθυμία, καθώς αισθάνθηκε τὰ χείλη του ν' άκούμπουν επάνω στο χέρι της τρυφερά, και καθώς άκούσε τη λατρευτή φωνή του, να της λέει σοβαρά και τρεμουλιαστή συγχρόως:

— Μά!... Θά μ' έχης στο έξής κοντά σου, Τύρα... Για πάντα... Κι' οι δυο μας μαζί, θά μεγαλώσουμε και θ' αναβήσουμε στοργικά τη μικρούλα μας Κάγια!

Στό μεθύσι, το οποίο της είχε προκαλέσει η άπροσδόκητη έπιστροφή του προσφιλους σύζυγού της, δεν σκέφτηκε να τού κάνει λόγο για την πάθησή της και γιὰ τούς φόβους τών προσέχους θανάτου της. Τά ξεχώσε κι' η ίδια τώρα, αυτά τὰ θλιβερά γεγονότα. Μονάχα "Εκείνη" έθελπε μπρός της τώρα και μονάχα σ' "Εκείνον" ήθελε νάχη αφανισμένη τη σκέψη της.

Κι' "Εκείνος", ο Τζίλ της, ήταν καθισμένος κοντά στο κρεβάτι της, και τη ρωτούσε πώς της προήλθε και πώς άρχισε να έκδηλώνεται η τυφλότης της αυτή, την οποία οι άφθαλμοί της είχαν κηρύξει ως άνιαιο πλέον. Στά γονάτά του κρατούσε την Κάγια, της οποίας το κεφάλι ήταν χαδιάρικα άκούμπισμένο στο στήθος του.

— Βλέπω λιγάκι, μόνον όταν έχει προχωρήσει καλά η τύρα... Επίσης κι' όταν θριαμβώω σε σαλόνι φωτισμένο από τα... Κάγια, μικρούλα μου, πήγαινε στη Ζουλιέν και πες της να φέρη φως.

Το κοριτσάκι άπομακρύνθηκε, και ξαναγύρισε σε λιγάκι μαζί με την Ζουλιέν, η οποία κρατούσε μία λάμπα αναμμένη, με την οποήτησε στο πλαγινό με το κρεβάτι.

— Τζίλ, κάνε μου σέ παρακαλώ τη χάρι να δυναμώσης ακόμη περισσότερο το φως... Καί στρέψε τη λάμπα έτσι, ώστε να φωτίζεται καλά το πρόσωπό σου... Θέλω να δώ δω όλο το φως.

Πρόθυμα και φιλοφρονητικά εκείνος έπείθεσε την έπιθυμία της. Το ζωηρό φως έθηκε άφθονο στο πρόσωπό του, επάνω στο οποίο καρφώθηκαν τώρα με δίψα τὰ μάτια της.

— Είσαι πάντα ο ίδιος... Πάντα νέος και γοητευτικός! μουρμούρισε η Τύρα, με αυτή γεμάτη από ευτυχία μαζί κι' αγωνία. Έρω έγω γήρσα... Κι' η ύγεια μου κλονίζεται άνεπαυρότοτα.

Ο Τζίλ της έπιασε με θέρμη το χέρι.

— Στην ψυχή είμαι πολύ πιά ήλικιωμένος, πολύ πιά ώριμος απ' τούς ανθρώπους της ηλικίας μου... Όσο για την ύγεια σου, η για κι' εγώ θά φροντισουμε με άφοβότητα και λατρεία... "Ε;... Είσαι κι' έσύ σύμνη, κουκλίτσα μου;

— Ω, ναι, μπαμπά μου... Πρέπει να γίνω καλά ή μαμά, για να είμαστε κι' οι τρεις ευτυχισμένοι.

Η Τύρα προσήλωσε στόν Τζίλ καταγυτευμένο το βλέμμα της.

— Εύτυχισμένη, είμαι κιόλας... Ποτέ μ' τόλμησα να έλπισω σε ευτυχία, όπως αυτή που νοιώθω τώρα... Τζίλ, δεν σε έχασα ούτε στιγμή... Ελπίεις και μόνος σου, ότι θά έβγαλα ποτέ απ' το δάχτυλό μου τη βέρα μου, καθώς και το δαχτυλίδι που μούδωσε, τη βραδυά τών άραβώνων μας, λέγοντάς μου: "Επειδή σου άρέσουν οι σάπφειροι σου διάλεξα έναν να τόν φορής!"

Ο Τζίλ έγινε καταπληκτικός. Τού φάνηκε για άρκετές στιγμές, ότι μία τανάλαξη επήλθε στο λαρύγγι του και τού τόσφιγγε γλώσσα. Μία ελαφρή έπιπολαία ώρδωθη μπρος στα μάτια του. Είδε τόν εαυτό τόν στόν κήπο τού μεγάρου ντέ Κομπέρ, πλάι σ' εκείνη, η οποία ύπνρε για είκοσι τέσσερες ώρες μνηστή του. Άκούσε ξανά τήν άπομονική έκείνη φωνή, την οποία η Τούκα και προφορά καθιστούσε άρμονικότερη, και τού άπαντά: "Μου άρέσουν πολύ οι σάπφειροι."

Και σκέφθηκε τόν ύπεροχον εκείνον σάπφειρο, τόν οποίο ο ίδιος είχε διαλέξει με τόση λαχτάρα, κι' ο οποίος βρισκόταν τώρα θαμμένος σ' ένα απ' τὰ σαρτάρια του—θαμμένος εκεί για πάντα.

Η Κληρονομία άρχισε πάλι να της σκάβη δουνιρά την ψυχή. "Η πικρή πείρα τού παρελθόντος δεν την είχε σωφρονίσει. Χωρίς να τολμά να δημιουργή σκηνές, άρχισε δώδεκας—έπειτα από λίγο χρονικό διάστημα—να έπιτηρή τη ζωή τού Τζίλ. "Η ά-

μένος εκεί για πάντα.

Τότε, τόν έπιασε ένας τρομερός πειρασμός να φύγει, να διαπετεύσει από κεί, να εγκαταλείψει εκείνην που τόν χώριζε απ' την Κλάρα, κι' η οποία είχε σταθή η πλάγια άφορμή της περιφρονήσεως της εξαδέλφης του προς αυτόν.

Μά είδε τὰ βλέμματα αυτής της γυναίκας κι' αυτό τού παιδί, καρφωμένα επάνω του με άνέκφραστη τρυφερότητα. Σκέφθηκε, ότι αν δεν θά ένοιωθε ο ίδιος την ευτυχία στο μέλλον, θά μπόρουσε τουλάχιστον να την χάριση στις δυο αδύναμες αυτές υπάρξεις. Καί στη ζωηρή πνοή τού άπεράντου οίκτου του, ο πειρασμός έθήσε, παρասύρθηκε μακριά, και στην ψυχή του τώρα άκούγονταν μονάχα η φωνή τού καθήκοντος και της έπανορθώσεως.

Σκέφθηκε άμέσως με ήδονή, ανάμικτη και με πίκρα:

— Η Κλάρα θά μείνη ευχαριστημένη...

XVI

"Αν κι' ο κ. ντέ Σέμπρ είχε άρκετά συνηθίσει τούς γνωρίμους του, στις ιδιοτροπίες του και στις συχνά άλλωστες κι' άπτόμενες άποφάσεις του, ωστόσο ο καινούργιος γάμος του με την πρόην γυναίκα του—την οποία, όπως όλοι τ΄έβλεπαν καλά, ποτέ του δεν είχε αγαπήσει—προκάλεσε μία γενική και βαθυτάτη καταπληξη. "Επ'ί πλέον, φάνηκε άλλωστε σε όλους, πώς αυτός, ένας γνωστός άθρησκος, είχε ζητήσει τώρα και τις γαμήλιες ευχές της Έκκλησίας. "Η υπόθεσις, τὰ σχολία, κι' η άπορίεσ έδωσαν και πήραν, και κατέληξαν σ'ι περισσότεροι στο συμπέρασμα ότι το χάλασμα τών άραβώνων του με την εξαδέλφη του είχε προκαλέσει κάποιο σάλεμα στα λογικά του, και τόν είχε καταστήσει πιά ιδιότροπον από πρίν.

Ο Τζίλ περφόρουσε τὰ σχολία αυτά, κι' άφηνε έλευθερον τόν καθέναν να λήθι ήθελε. "Όπως κι' άλλοτε είχε διαβεβαιώσει την Κλάρα, τὰ λόγια τού κόσμου—είτε καλά, είτε μοχθηρά—τόν άφηναν αδιάφορο. "Απ' τη στιγμή που άποφάσιζε ν' άκολουθήσει τόν ίσιο και αστό δρόμο, τραβούσε πιά με σταθερότητα προς τὰ έμπρός, χωρίς καθόλου να τόν μέλλη για τού "τί θα πη ο κόσμος".

Η θεία του είχε συντελεσθή πεία. Ξανασφίγγοντας με την Τύρα τόν κοιμήμενον άλλοτε συνυγικό δεσμό, είχε προορίσει τόν εαυτό του για μία καινούργια ζωή. Νοιώθοντας πολύ καλά, ότι χωρίς πίστι στη θρησκεία και στο Θεό δεν θά είχε την απαιτούμενη δύναμη να έπιχειρήσει την έπανορθώσει τών άδικημάτων του, έγινε ένας ευλαβής και θερμός χριστιανός, για να έθρη στήριγμα στα παρήγορα θεϊκά λόγια. "Ως οδηγό για την παραπλανημένη ψυχή του, βρήκε τόν Ιερέα εκείνον, τόν οποίον είχε άλλοτε συναντήσει πλάγι στο νεκρικό κρεβάτι τού "Ερθέ Μπαρελόν. Το τίμιο και νοημένοστατο βλέμμα του κληρικού εκείνου, είχε αφήσει από τότε βαθιά έντύπωση στο πνεύμα του.

Δεν ήξερε, πώς άνωμαζόταν. Είχε μάθει όμως, ότι άνηκε στόν κλήρο τού Σαιν-Μισέλ τών Μπατινιόλ, κι' ένα πρωί κατευθύνθηκε σ' αυτή την έκκλησία, ο δέ Θεός θέλησε, ώστε να φθάση άκριβώς τη στιγμή, κατά την οποία ο άδθας Μπαλανσέ, πρώτος έφημέριος, τελείωνε τη λειτουργία του σε κάποιο απ' τὰ πλευρικά με την έκκλησία παρεκκλήσια. Μέσα στο "Ερθέ" κατόπιν, άκόλουθησε μία μακριά κι' έγκαρδία συνδιάλεξις μεταξύ των, από τότε δε άρχισαν να βλέπονται πολύ συχνά.

Μία ελαφρά βελτίωση παρατηρήθηκε στην υγεία της Τύρας, απ' τη στιγμή κατά την οποία ο Τζίλ είχε έπιστρέψει κοντά της. "Ο γιατρός είχε βεβαιώσει τόν κ. ντέ Σέμπρ, ότι θά μπόρουσε να ζήσει η σύζυγός του μερικά χρόνια ακόμη, άρκεί να την περιποιόντουσαν με στοργή κι' άπειρες προφυλάξεις.

Ο Τζίλ δειχνόταν καλός και πρόθυμος. "Επιβαλλόταν στόν εαυτό του τόσο, ώστε καθόταν κοντά της και της κρατούσε συντροφία επί ώρες ολόκληρες, και δεν άπόφευγε πιά τις κάπως ύστερικές έκδηλώσεις της τρυφερότητός της. "Ωστόσο, δεν της έδίδανε κι' αυτός άνάλογη τρυφερότητα, ή τσση—τουλάχιστον—δωθ θά ποθοόσε η Τύρα "Η νεαρή σύζυγός του μάντευε την προσπάθειά του, κι' κάτ'ι τὸ βιασμένο, κάτω απ' τούς γοητισμούς τρέπους του. Μά κρυφά άπελπίσει βεβαιώθηκε κατόπιν, ότι ο σύζυγός της από καθήκον της δειχνόταν τρυφερός και λεπτός, κι' ότι και τώρα—όπως και στο παρελθόν—ή καρδιά του δεν ήταν δική της.

Η Κληρονομία άρχισε πάλι να της σκάβη δουνιρά την ψυχή. "Η πικρή πείρα τού παρελθόντος δεν την είχε σωφρονίσει. Χωρίς να τολμά να δημιουργή σκηνές, άρχισε δώδεκας—έπειτα από λίγο χρονικό διάστημα—να έπιτηρή τη ζωή τού Τζίλ. "Η ά-

νήσυχες έρωτήσεις της, οι στεναγμοί της, τὰ δάκρυά της, άρχισαν σιγά-σιγά να έκνευρίζουν πάλι τόν κ. ντέ Σέμπρ. Στην άρχή κι' αυτός, προπονήθηκε ότι δεν πρόσζεε τὸ πράγμα. "Αργότερα όμως, δεν μπόρεσε πιά να συγκρατήσει τόν εαυτό του, κι' άρκετές φορές της μίλησε σκληρά. "Επειτα, άρχισε έπιτηδες ν' άπουσιάζει μακριά της, όσο συχνότερα μπόρουσε.

Η Τύρα πάθαινε τότε κρίσεις άπελπίσιαι, κι' ο Τζίλ, βρίσκοντας την κατά την έπιστροφή του πιά αδύνατισμένη, ένοιωθε τύψεις και της δειχνόταν πιά τρυφερός, πιά στοργικός. Για μερικές ημέρες κατόπιν, όλα βάδιζαν κατ' ευχην. Μά αν τύχαιε πάλι να έπιστρέψη κάπως άργά ένα βράδυ, ή να δειπνήση έξω με φίλους, ο Τζίλ, η δυστυχισμένη άρρωστη ξανάρχιζε τὰ ίδια.

Ίσως ο Τζίλ να μην είχε την άπαιτούμενη ψυχική άντοχή, να υπομείνη κι' αυτά ακόμη τὰ πρώτα-πρώτα σύνεφα της καινούργιας συζυγικής ζωής του, αν δεν βρισκόταν εκεί η Κάγια να τόν σπριζή με τη μικρούλα κι' άγαπημένη ύπαρξή της. Την λάτρευε την κουκλίτσα του την Κάγια, κι' έκείνη πάλι τόν άγαπούσε με πάθος. Κρίνοντας την αδύνατη ακόμη για να την στείλη στο σχολείο, της είχε πάρει διδασκάλους στο μέγαρό του κι' έπιτηρούσε μόνος του τις σπουδές της. "Επειτα, την έπαιρνε σε συχνούς περιπάτους με τὸ άμάξι, άπαιτούσε με ήδονή στις άπειράριθμες άφελείς άπορίες της, γελοίες με τὰ κομικά λογάκια της, κι' ένδιαφερόταν ζωηρά για τὰ άθώα παιχνίδια της...

— Αναγκάλωσα, πώς είμαι υπόδειγμα τελείου πατέρα! Έλεγε στόν Λεόν Μποντι, ο οποίος παραξενευόταν καθώς τόν πέτυχε μία ήμέρα, ν' άφήνη μισοτελειωμένη κάποια έπιστολή του, και να παίξη με την Κάγια στο γραφείο του.

Επιτηρούσε επίσης τη χριστιανική άγωγή της κόρης του, σύμφωνα με τὰ δόγματα της θρησκείας. Κι' η Τύρα επίσης είχε έκφράσει τη ζωηρή έπιθυμία της να μνηστή στόν Καθολικισμό, μά ο Τζίλ, έχοντας πεποιθήσει πώς η σύζυγός του έπιζητούσε μόνον να τού φανή άρεστή—χωρίς νάχη μέσα της και ελκρινή πόθο γι' αυτό—περιοριζόταν να της δίνη μερικά προκαταρκτικά βιβλία, κατὰ συμβούλη τού άδθας Μπαλανσέ, για να προπαρασκευάση κατ'άλληλα τὸ πνεύμα της στην τυγόν όριστική άργότερα κατήνυσή της.

"Όσο για τόν εαυτό του, ήταν πιά ευλαβής μέχρι θρησκοληψίας, ή Πίστις έκαιγε ελογερή στήν ψυχή του, κι' η καινούργια αυτή δίψα του, ήταν συγχρόως και μία καινούργια έκπληξη για δ-σους τόν ήξεραν από πρίν. "Ο άλλοτε εαυτός του, συνεπαρμένος απ' τόν άεμο της άπελπίσιαις και της άντερείας, είχε γκρεμιστή. Ένας άλλος καινούργιος εαυτός του έδημιουργείτο τώρα, σύμφωνα με τις τωρινές πεποιθήσεις κι' αντίληψεις του. Με δίψα έπιτηρούσε αυτή τη δημιουργία της καινούργιας υπάρξεώς του ο Τζίλ, γιατί ένοιωθε την ανάγκη να άπασχολήση ζωηρά κατόπιν τὸ πνεύμα του, το οποίο πολύ συχνά έγερνε επικίνδυνα προς τη δυσκολοέγχαστη έκείνη περίοδο της ζωής του, που περιλαμβάνονταν μεταξύ της διαμονής του στο Μενάφι και της άπότομης διακοπής τών ολιγοώρων άραβώνων του.

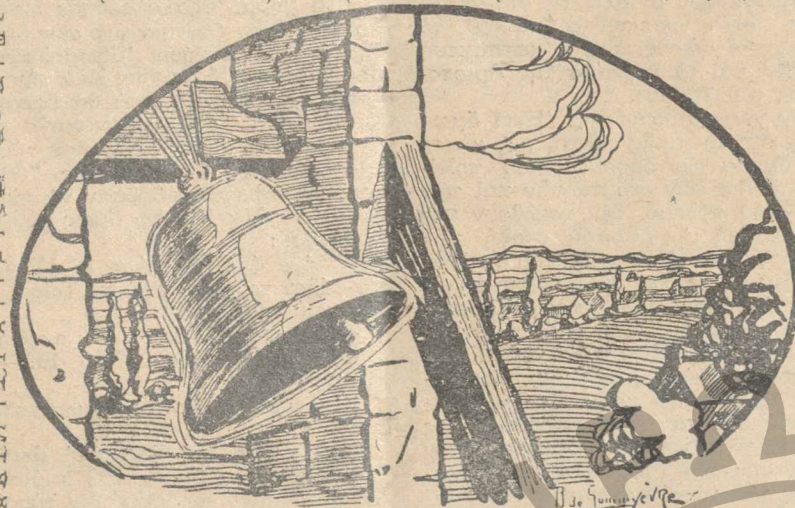
Έγγραφε μία σύντομη έπιστολή στόν κ. Κομπέρ, άναγγέλλοντας τὸν τὴν Έκκλησιαστική εύλογία τών γάμων του, και παρὰ καλῶνας τόν να τὸν γνωστοποιήσει και στην Κλάρα. "Ο βαρὺνος άπήλπισε με λίγες φράσεις θερμῶν και συγκινημένων συγχαρητηρίων—άσφαλῶς σύμφωνα με την έπιθυμία και την υπαγόρευσι της κόρης του—και τέλος πρόσθετε ως ύστερόγραφο:

"Η γαμία ψυχή της κόρης μου δειήθηκε στο Θεό πολλές φορές για σέ και εύκαλα μαγεύετε τώρα πόσο την άνακούσιζε ή είσοδος τών γαίων σας... Είχε πετύχη άλλωστε ότι ή τόσο ευγενική χάρις σας σά σέσ άδούσε μιά πέρα στην έπ'ίληψη των καλῶν των σας."

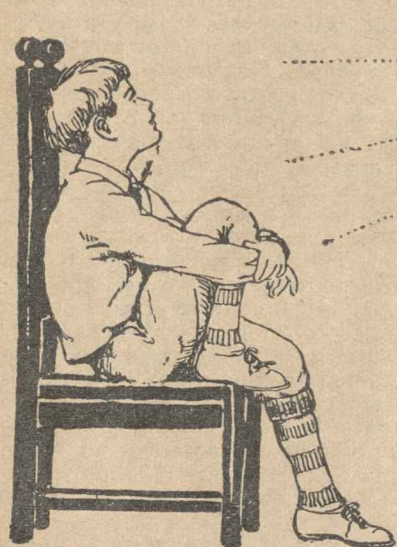
Από τότε που έλαβε αυτή την έπιστολή, ο Τζίλ δεν έπαύεγε γράφει στο Μενάφι. Η Κλάρα ήταν ακόμη ζωηρή κι' άνεξέλεγκτη στην ψυχή του και στη μνήμη του, κι' έτσι άπόφευγε τὸ κάθε τι, που θά μπόρουσε να τού φέρη τη θύμησί της πιά ζωηρά και πιά τυραννική.

Κάποιο άπριλιάτικο άπόγευμα, καθώς έμπαινε στο γραφείο του άπροσδόκητα ο Τζίλ, βρήκε την Τύρα σκυμμένη επάνω στο άνοιχτό σαρτάρι του, να είνε προσήλωμένη στο διάβασμα τών παλαιών έπιστολών της Κλάρας. Τὰ γράμματα της αυτή, τὰ είχε μὲν κλεισμένα στο σαρτάρι του, δεν είχε όμως ποτέ άποπειραθῇ να τὰ ξαναδιαβάσει.

(Άκολουθεί)

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΕ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τὸ πατροπαράδοτο ἔθιμο τῆς πουτίγκας τῶν Χριστουγέννων. Τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας κ' ἡ «πουτίγκα» τοῦ Τόμμου. Μιά ἐπίσκεψι στὸ ὄρφανοτροφεῖο τοῦ 'Εδιμβούργου. Ἡ τραγικὴ ἱστορία τῶν μικρῶν τροφίμων του. Τὰ δῶρα τοῦ στρατηγοῦ Φόλκλαν. Μιά συγκινητικὴ Χριστουγεννιάτικη νύχτα στὴ Σκωτία, κλπ.

Τὰ Χριστούγεννα, σ' ἄλλα τὰ σχολεῖα τῆς 'Αγγλίας, σύμφωνα μ' ἓνα παλὸ ἐθιμο, τὰ κορίτσια καὶ τὰ ἀγόρια φτιάχνουν μόνον τοὺς τὴν πατροπαράδοτη πουτίγκα. Στὴ Σκωτία, αὐτὸ τὸ ἔθιμο ἀκόμη καὶ ἡμέρα τηρεῖται μεθ' ὁρσκειτικὴν εὐλάβειαν. Οἱ Σκωτσέζοι ἔν ἔχουν σὲ καμιά ἐκτεμῆ, τὸν θυμὸν, ποὺ δὲν ξέρεν νὰ φτιάξῃ αὐτὸ τὸ ἐθνικὸ γλυκίσμα. Γι' αὐτὸ κ' οἱ διάφοροι δάσκαλοι, κοντὰ σ' ἄλλα μαθήματα ποὺ διδάσκουν στὰ παιδιά, μαθαίνουν τὸν τρόπον μετ' ὃν ὁποῖο γίνεταί μιά πουτίγκα. Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων σ' ἄλλα τὰ σπιτία, σ' ἄλλα τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, στὰ νοσοκομεία, παικτοῦ, τὸ μόνο ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς 'Αγγλους, εἶνε ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ γλυκίσματος. Ἡ κυρία καὶ τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας φτιάχνουν τὴν «πουτίγκα» τοῦ Τόμμου.

Ποῖος εἶνε ὁ Τόμμου; Κάθε 'Αγγλος στρατιώτης! Ἐκεῖ ὅμως ποὺ παίρνει τὸ χαρακτῆρα μιάς συγκινητικῆς τελετῆς, ἡ κατασκευὴ τῆς πουτίγκας, εἶνε στὸ ἀστυ τοῦ ὁρφανῶν τοῦ πολέμου. Εἶνε ἡ μόνη μέρα, ποὺ τὰ παιδιά τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν, ποὺ σκοτώθηκαν στὸν πόλεμον, δὲν νοιώθουν τὴν σκληρὴν δυστυχίαν τους. Στοιχισμένα μετ' ἡμωρφη στολὴ τῶν Σκωτσέζων, φροντίζουν μόνον τοὺς γιὰ τὴν παρασκευὴ αὐτοῦ τοῦ γλυκοῦ καὶ περιμένουν μ' ἀνυπομονήσαν τὴν Χριστουγεννιάτικη νύχτα. Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ὡστόσο ἔχει τὴν τραγικὴν ἱστορίαν του. Ἐχουν μαζευτὴ ἀπὸ τοὺς δρόμους, ὅπου ἀνήλθες πολυκατοικίες, ἀπὸ τὴς πόρτες τῶν σπιτιῶν! Στὸ ἀστυ τοῦ 'Εδιμβούργου βρίσκονται ἡμέρα χιλία ὄρφανὰ τοῦ πολέμου. Τὸν περασμένον λοιπὸν χρόνον θέλησαν νὰ περῶσιν μαζὺ τοὺς τὰ Χριστουγεννα. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστυ ἦταν ἓνας παλῆς φίλος μου. Κι' ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ, τὸν διώρισε διευθυντὴ αὐτοῦ τοῦ 'Ορφανοτροφείου τοῦ 'Εδιμβούργου. Φανταστῆτε τώρα τὴν ἐκπληξίαν του, ὅταν μ' ἀντίκρουσε μπροστὰ τοῦ. Εἶχαμε νὰ ἰδωθῶμε σωστὰ δέκα χρόνια! Ἐκανε σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Μοῦ ἔφωξε δυνατὰ καὶ τὰ δύο χέρια μου καὶ φαινόταν ὑπερβολικὰ συγκινημένος.

—Τὸ 'Εδιμβούργον θὰ σοῦ μεῖνῃ ἀληθινόν, μοῦ εἶπε. Ἡ ὡμορφία τῶν χιονισμένων τοπεῶν τῆς Σκωτίας, τὰ γραφικὰ σπιτία τῆς καὶ τὰ τραγούδια τῶν κατοίκων, θὰ σὲ ξεκουράσουν ἀπ' ὅλους τοὺς κόπους, ποὺ ὑποβλήθηκες γιὰ νὰ ῥθῃς ὡς ἐδῶ πέρα. Θὰ περάσῃς μιά ἀξέχαστη καὶ συγκινητικὴ Χριστουγεννιάτικη βραδυά.

Ἐπειτα μ' ὡδήγησε σ' ἓνα ἀπ' τὰ δωμάτια τοῦ γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ. Τ' ἀπόγευμα, ἐνῶ ἓνα πλήθος ἀδελφῶν τοῦ ἑλέους» τακτοποιοῦσε διάφορα δέματα, ποὺ ἔστελναν οἱ κάτοικοι τοῦ 'Εδιμβούργου γιὰ τὰ ὄρφανὰ, ὁ δόκτωρ 'Ορτολ μοῦ διηγήθηκε μερικὲς ἱστορίες αὐτῶν τῶν παιδιῶν.

—Ἐνας ἀπὸ τοὺς πὺδ συμπάθητικους μαθητὰς μου, εἶνε καὶ ὁ Τζέκυ Κονσάν, μοῦ εἶπε, ὁ γυῖός τοῦ Τζῶρτζ Κονσάν, ποὺ εἶχε

παπρευτὴ τὸν τελευταῖον χρόνον τοῦ πολέμου. Ἐχε τὴν πὺδ τραγικὴν ἱστορίαν. Ὁ πατέρας του, δυὸ μέρες μετὰ τὸ γάμον του, ξανάφυγε γιὰ τὸ μέτωπον. Ἡ γυναῖκα του ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, θέλοντας νὰ βρίσκεται κοντὰ του, προσελήφθη ὡς νοσοκόμος σ' ἓνα σανατόριον. Ἦταν μιά τολμηρὴ 'Αγγλίδα καὶ πολλὰς φορὰς εἶχε διακριθῇ γιὰ τὴν αὐτοθυσίαν της. Μετὰ τὸν ἄνδρα της ὡστόσο δὲν ἐξασυνήθηκε ποτὲ πειὰ. Ὁ Τζῶρτζ Κονσάν σκοτώθηκε ὡστερ' ἀπὸ μιά ἐκδομή. Ἡ μίσης Κονσάν ἔμεινε χήρα. Ἐξακολούθησε ὡστόσο νὰ περιποιεῖται τοὺς τραυματίους, δὲν ἔαφνικὰ ἐνοιώσε ὅτι θὰ γινόταν μητέρα. Αὐτὸ τὴν ἔκανε ν' ἀνησυχῇ. Ἐξωμολογήθηκε στὸν γιᾶτρον τοῦ νοσοκομείου τοὺς φόβους της. Δὲν τὴν ἐνοιῶσε γιὰ τὴν ζωὴν της. Μὰ ἔτρεπε γιὰ τὸ παιδί ποὺ θὰ ἔφερνε στὸν κόσμον. Τὴν ἀπέσπασαν λοιπὸν σ' ἓν' ἄλλο νοσοκομεῖο στὰ μετόπισθεν κι' ἐκεῖ, ὡστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, γέννησε τὸν Τζέκυ. Αὐτὸ τὸ παιδί ἔγινε ἡ «μασκότ» τοῦ Συνατάγματος. Ὅλ' οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν περιποιόντουσαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τὴν μητέρα του νὰ γυρίσῃ στὴν 'Αγγλίαν. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ καμμιὰ τέτοια συζήτηση.

—Μόνον ὅταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, θὰ γυρίσω μαζὺ σας στὴν πατρίδα, τοὺς ἀπαίτησε. Τώρα ἡ θέσις μου εἶνε κοντὰ στοὺς πληγωμένους.

—Καὶ τὸ παιδί σου; Δὲν σκέφτεσαι τί θὰ γίνῃ τὸ παιδί σου; —Καλύτερα νὰ συνηθίσῃ ἀπὸ μικρὸν στὸν πόλεμον, τοὺς ἔλεγε χαμογελῶντας.

Κ' ἡ «μίσση» Κονσάν ἔμεινε στὸ μέτωπον. Πέρασαν ἀκόμη μερικὸι μῆνες.

Μιά νύχτα, δυὸ Γερμανοὶ ἀεροπόροι πέταξαν πάνω ἀπὸ τὴς Συμμαχικῆς γραμμῆς καὶ σκόρπισαν τὸ θάνατον στὰ νοσοκομεία! Μεταξὺ τῶν θιγμένων τους, ἦταν κι' ἡ ἡρώδης Κονσάν. Ἐταί, ὁ μικρὸς Τζέκυ ἔμεινε ὄρφανος μέσ' στὴν πύρινήν κόλασιν τοῦ πολέμου. Μιά συνδελφεὸς τῆς γυναίκας τοῦ Τζῶρτζ ἀνέλαβε τότε τὸν παραδοχὴν τοῦ μικροῦ σ' ἓνα φιλανθρωπικὸ ἱδρυμα τῆς Γαλλίας. Ὁ Τζέκυ ἔμεινε ἐκεῖ ὡς δυνὸν ὑπεγράφη ἡ εἰρήνη. Κατόπιν μὰς τὸν ἔστειλαν στὸ 'Εδιμβούργον. Σήμερα ὁ Κονσάν εἶνε δεκαεξὶ χρονών.

Ἐνας ἄλλος μικρὸς, ποὺ δὲν γινώρισε τὸν πατέρα του, εἶνε κι' ὁ Τόμμου Στρήτ. Τὸν λέμε ἔτσι, γιὰτὶ βρέθηκε στὸ δρόμον, στὰ σκαλιὰ ἐνὸς σπιτιοῦ. Ἦταν τυλιγμένος σ' ἓνα ξεθωριασμένον γυναικεῖον παλτὸ καὶ πάνω στὸ στήθος του εἶχε τὸ ἀκόλουθο σημεῖωμα:

«Ὀνομάζομαι Τόμμου. Ἡ μητέρα μου, ἡ γυναῖκα ἐνὸς ἀξιωματικοῦ, πέθανε ἀπὸ τὴν πείναν. Βοηθήστε μετ'.

Ὁ μικρὸς Τόμμου ἤρθε κι' αὐτὸς στὸ ἀστυ τοῦ 'Εδιμβούργου. Ἦταν ἓνα ἀσθενικὸ πλάσματάκι. Παυδευθήκαμε πολλὸ ὥς νὰ τὸ σώσουμε ἀπὸ τὴς ἀρρώστειες. Τώρα ὅμως εἶνε μιά χαρὰ κι' εἶνε κι' αὐτὸς ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μαθητὰς μου.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔχει τὴν πὺδ τραγικὴν ἱστορίαν ἀπ' ὅλους, εἶνε ὁ 'Εντμοντ Γκόερ. Ὁ 'Εντμοντ βρέθηκε ἀπὸ τὴν 'Αστυνομίαν μέσα σὲ μιά παλῆα πολυκατοικία τοῦ 'Εδιμ-

Ἡ πουτίγκα τῶν ὁρφανῶν τοῦ πολέμου τοῦ 'Εδιμβούργου

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Τὸ ζήτημα τοῦ φωτισμοῦ τῆς Νεαπόλεως. Ἡ πρότασις τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Τὰ καντηλιὰ τῆς Παναγίας. Τὰ κοπλιὰν τοῦ κόμητος ντ' Ἀσταίγν. Ὁ Μονταίγν γιὰ τὴν μευσική. Ὁ Σαστενὲ κι' ὁ ὑπερέατης. Ἐνα παράδοξον φαινόμενον, κλπ.

Ὅπως εἶνε γνωστὸ, ἡ περίφημη γιὰ τοὺς ἐλαζαρόνους τῆς — τοὺς τριπλῆδες καὶ ζητιάνους τῆς, δηλαδή—Νεαπόλεως τῆς Ἰταλίας, ἔπασχε ἀνέκαθεν κ' ἀπὸ μιά ἄλλη ἀνίατη πληγὴ: Ἄπὸ ἑλλείψεως φωτισμοῦ τῶν δρόμων τῆς!

Πρὸ ἀρχαίων ἐτῶν, λοιπὸν, στὰ ἐπανειλημμένα συμβόλια καὶ διαβούλια τῶν ἀρχόντων τῆς, γιὰ μιά ὀρθοτικὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, κλήθηκε κ' ὁ πανερώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς νὰ πῇ τὴν γνώμη του.

—Διαθέστε ἓνα εἰδικὸ καὶ γενναῖον κονδύλι ἀπὸ τὸν προϋπολογισμό τοῦ Δήμου καὶ ἡ δουλειὰ θὰ τελειώσῃ, εἶπε ἀπλὰ ὁ ἀρχιεπίσκοπος, δταν τοῦ ζήτησε ὁ δήμαρχος τὴν γνώμη του.

—Δυστυχῶς, δὲν ἔχομε πόρους! ἀπάντησε θλιβερὰ ὁ δήμαρχος. Καθένα ἄλλο μέσον, πανερώτατε, δὲν ἔχετε νὰ μᾶς ὑποδείξετε;

—Γότε πολλαπλασιάστε τὴς Παναγίας! ἀποκρίθηκε σαρκαστικὰ ὁ πανερώτατος. Γιατὶ μόνον ἡ Θεὰ Χάρις μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν κατὰστασι, ἐκεῖ ποὺ λείπουν τὰ χρήματα!...

Μὲ τὴν φράσιν τοῦ ὁ αὐτὸ ἐννοοῖσε τὰ πολυπληθῆ ἀγαλματάκια τῆς Παναγίας, τὰ στημένα σὲ κάθε σταυροδρόμι τῆς πόλεως ἀπὸ διαφόρους εὐλαβεῖς καὶ μισροὺς στὰ ὁποῖα ἔκαμε τὴν νύχτα ἓνα δειλὸ καντηλιὰ! Τὰ καντηλιὰ αὐτὰ θὰ φώτιζαν προσωρινὰ τὴν πόλιν. Κι' ἔτσι ἔγινε.

Ὁ ἡρώδης καὶ ὁ ἄρθος συνταγματάρχης κόμης ντ' Ἀσταίγν μολοῦσε κατὰ σὲ κίβλο κομῆδων κυριῶν περὶ γυναικεῖας καλλονῆς.

—Ἡ μοῖρα, ἔλεγε, χαρίζει στίς ἐννοούμενές τῆς τὴν μίτη τῆς Ἑλληνίδος, τὰ μάτια τῆς Ἰσπανίδος, τὴν χάριν τῆς Γαλλίδος, τὰ μυατὰ τῆς ἀμερικανίδος, τὴν ὁμορφίαν τῆς Ὀθωμανίδος κλπ. κλπ., καὶ γενναῖα τὴς Ἑσπερίδας ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον πλῆθος τῶν ἀμορφιῶν τους, μετὰ τὴν ἑλνὰ τῆς δόξα...

—Μὲ πλοῦτισε ἄραγε κ' ἐμένα με κανένα ἀπ' τὰ παραπάνω δῶρα τῆς, κύριε κόμη; τὸν διεκίνησε τσαχαλίσματα μιά πραγματικῶς χαριτόκοπος δεσποινίς.

—Ὅχι! ἔκανε ἐντονα ἐκεῖνος. Καὶ πρόθεσε, χαμογελῶντας, γιὰ τὴν ὁδηγὴν κατάλινξ τῆς:

—...Γιατὶ εἰσεῖ γεννηθῆκατε βαθὺ π λ ο ν τ η, δεσποινίς. Ἐνα βλέμμα τῆς δεσποινίδος, ποὺ ἔσφραζε, ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἀμοιβὴν τῆς ἀποπροσώπησης τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ συγγραφεὺς Αἰμῖλιος Μονταίγν ἀντιπαθεῖς παράξενα τὴν μουσική. Μιά ἡμέρα, σκεπτόμενος μαζὺ τὸν κάποιον φίλον του καὶ προσπαθώντας νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν ἀδυστηχὴν αὐτὴν ἰδέαν του γιὰ τὴν μουσική, τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις, ἄραγε, πόσοι ἀρχαῖοι, βγαίνοντας ἀπὸ μιά σινναῦλια, ἔχουν τὴν ψυχὴν τοὺς ἐξελισσμένην ἀπὸ ἀισθητὰ εἰνεῖν, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς δὲν ἐνοιοῦνται πρὶν;

—Ξέρεις ὅμως κ' ἐσύ, πόσοι ἀπὸ κείνους ποὺ μαῖναν στὴν σινναῦλια μετὰ τὴν ψυχὴν, βγήκαν ἀπὸ κείνην προετοιμασμένοι κ' ὁμοῖοι γιὰ τὸ ἀμάρτημα, χάρις στὴν βασανήν γιὰ τὴν ἀσθητικὴν ἐκδοχὴν τῆς μουσικῆς; Ἦταν ἡ ἀποστομωτικὴ ἀπάντησις τοῦ ἀδελφοῦ Μονταίγν.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1784 ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς Σαστενὲ Ποισσιέ-γάρν, εὐρισκόμενος μετὰ τὸν λόχον τοῦ στὸ Σουασόν, βγήκε κατὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ ἐπιθεωρήσῃ μερικὰ στρατιωτικὰ περιόλους. Ἐπιστρέφοντας κατὰ τὸν δρόμον, γιὰτὶ δὲν ὑπόρρεσε νὰ συναντήσῃ καμμιὰ περιόλον, βόηκε ἀπὸ δόμον ἐνὸς νέου μισογύμου, μισοκοιμισμένο, μετὰ ἀπληγὴν μάτιαν ὁ ὁποῖος τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ψάχνετε γὰ μιά περιόλον;... Στὸ τῆτος δρόμον ἀφιστερά σας, θὰ τὴν βρῆτε!

Ὁ Σαστενὲ ἔσφιξε τὸ χεῖρ τοῦ ἀλόκατον νέου, μὴ παρενθὴς ἐκεῖνος εἴκησε, εἶδε μισογύμον τὸν ἑαυτοῦ του, καὶ τρομαγμένος, τῶβλε στὰ πόδια γιὰ τὸ σπῆν του. Ἡ περιόλος ἦταν ἀκριβῶς στὸ σημεῖον ποὺ ἔδειξε ὁ νέος. Πῶς τὴν εἶδε ὅμως, πῶς τὴν ἀνέκλειψεν, ἀπὸ ἡμῶν — ὅπως ἐξαπατηθῆκε — νυκτοβότης καὶ κοιμήσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνη; Καὶ πῶς μάντεψε τὴν σκεπὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ;

Ὁ Σαστενὲ ἔκανε ἐπὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ σχετικὸν ἀπόμνημα κ' ὁ νέος —Βασίλειον ἀντιμαρτυροῦν— ἐξέτασεν ἀπὸ ἐπιστήματος τῆς Τακτικῆς Σχολῆς τὸν Παισιόν, ὁ ὁποῖος ἐξαμαρτίσθησαν τὸ περίεργον αὐτὸ ψυχρὸ φαινόμενον ὡς ερωτικὸν ἔγγραφο.

βούργου. Στὸ ἴδιο δωμάτιον βρέθηκαν ἐπίσης τὰ πτώματα τῶν γονέων του. Ὁ πατέρας του, ὁ Οὐδὲλλιαμ Γκόερ, ἦταν ἀνὰ τῆς πόλεμος. Ἡ σύναξις ὅμως ποὺ ἔπαρνε, δὲν τοὺς ἐφταναν νὰ ζήσουν. Γιὰ νὰ ξεγῆναι τὴν δυστυχίαν του, τὸ ἔβριξε στὸ ποτὶ. Καὶ μιά νύχτα, γυρίζοντας ὅπως πάντα μεθυμένος, τοῦ μπήκε ἡ ἰδέα ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν ἂν σκότωνε τὴν γυναῖκα του καὶ κατόπιν ν' αὐτοκτονήσῃ κι' αὐτός. Ὅσο γιὰ τὸ παιδί, ὅτε τὸ σκεπτόταν καθόλου. Καὶ πράγματι, ὁ Οὐδὲλλιαμ Γκόερ πραγματοποιοῖσε αὐτὴν τὴν ἐγκληματικὴν ἰδέαν του. Ἐταί ὁ 'Εντμοντ ἔμεινε ὄρφανος. Κι' ἐπειδὴ κι' ἐκεῖνος ἦταν γυῖος ἐνὸς στρατιωτικοῦ, μοῦ τὸν ἔστειλαν ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν ἀνατρέψω. Μὰ ὅλα τὰ παιδιά ἐδῶ μέσα ἔχουν μιά συγκινητικὴ ἱστορίαν. Δυστυχῶς, δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ νὰ σοῦ τὴς διηγηθῶ. Ἐχω τόσα πράγματα νὰ φροντίσω γι' ἀπόψε! Πρέπει νὰ στολίσω τὸ Χριστουγεννιάτικον δέντρο, νὰ ἐπιλέξω στὴν ἐτοιμασίαν τῶν φαγητῶν καὶ τῆς πούτιγκας καὶ νὰ συνεννοηθῶ τί ὥρα θὰ κλῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ὁ στρατηγὸς Φόλκλαν.

—Ὁ στρατηγὸς Φόλκλαν; τὸν ρώτησα ἐκπληκτός.

—Μὰ, βέβαια, ἀγαπητέ μου, αὐτὸς εἶνε ὁ 'Αντ Βασίλγν τῶν ὁρφανῶν τοῦ πολέμου. Κάθε χρόνο ἔρχεται καὶ τοὺς μοιράζει τὰ δῶρα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴς φιλάνθρωπες κυρίες τοῦ 'Εδιμβούργου. Εἶνε ἓνας ἡρωϊκὸς ἀξιωματικός, ποὺ ἀπαπεί τοὺς στρατιώτες σάν παιδιά του. Θὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ θὰ δῇς ἂν ἔχω δίκην.

Τὴν νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων παρακολούθησα τὴν λειτουργίαν στὴ μικρὴ ἐκκλησίαν τοῦ ἀστυ, τριγυρισμένος ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς μικροὺς ποὺ δὲν ἔχουν κανένα συγγενὴν στὸν κόσμον. Ἐβλεπα τὰ πρόσωπα τους νὰ λάμπουν ἀπὸ τὴν χαρὰ κι' ἀκούγα μετὰ ἐξαγρηστὴν εὐχαρίστησιν τὴς κρυστάλλινης φωνῆς τους. Ὅταν τελειώσε ἡ λειτουργία, περάσαμε σὲ μιά μεγάλη αἴθουσαν, στολισμένη μετὰ λουλούδια καὶ χρυσόχαρτα. Στὴ μέση τῆς ἦταν ἓνα μεγάλο ἡλεκτροφωτισμένο ἔλαστο, μὰ χωρὶς παγνίδια. Οἱ μικροὶ ὅμως δὲν ἀνησυχοῦσαν. Ἦξεραν ὅτι ὁ 'Αντ Βασίλγν δὲν θὰ τοὺς κορόιδευε. Ἐφαγαν μετὰ μὲν ἀπὸ τὴν διασκέδασιν καὶ πῆγαν νὰ κοιμηθῶν στὸς θαλάμους τους. Μετὰ μιά ὥρα, οἱ μεγάλοι διάδρομοι γέμισαν ἀπὸ παιδικὰ παπούτσια!... Ἀργὰ τὴν νύχτα ἔφτασε ὁ στρατηγός. Τὸν ἀκόλουθον ὥραν δὲν ἄλλα αὐτοκίνητα μετὰ κυρίες μ' ἔφευγε τουαλέτες. Ὁ στρατηγὸς Φόλκλαν φοροῦσε τὴν μεγάλην στολὴν του. Χαίρεται ἐγκράδια τὸν 'Ορτολ κι' ἐπειτα διευθύνθηκε σιγὰ πρὸς τοὺς διαδρόμους κι' ἄφησε μέσ' σ' αὐτὰ τὰ παιδικὰ παπούτσια τῶν ὁρφανῶν διάφορα παγνίδια. Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως τὸν ἀκούσαμε νὰ γελάει. Εἶχε βρῇ μέσα σ' ἓνα ζευγάρει παπούτσια τὸ ἀκόλουθον σημεῖωμα:

«Ἀγαπητέ Περ Νοέλ, ἐγὼ θέλω ἓνα τοῦφέκι κι' ἓνα σπαθί. Ἄν σοῦ περαιοῦν καὶ κανένα τῶν πολεμικῶν, ἄρσέ το κ' αὐτὸ μαζὺ τους. Θέλω νὰ γίνω ἓνας καλὸς στρατιώτης. Ἐντμοντ!»

—Ἄς μὴ τοῦ γαλάσουμε τὸ χατήρι, εἶπε ὁ στρατηγός Φόλκλαν. Καὶ τοῦ ἔβαλε κοντὰ τὰ παπούτσια του τὰ δῶρα ποὺ εἶχε ζητήσει.

Ἐπειτα πάλι ἀδόρυθα ἔφυγε μετὰ τὴν συντροφίαν του, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ γλέντι στὸ σπῆν του. Ἐτοίμαζόμενον νὰ πᾶν νὰ κοιμηθῶ, γλάνε χαρούμενες παιδικῆς φωνῆς, σφουρίσματα καὶ γέλια μ' ἔκαναν νὰ κυτᾶζω περιέργως τὸν δόκτορα 'Ορτολ. Ἦταν συγκινημένος.

—Αὐτοὶ οἱ μικροί, μοῦ εἶπε, εἶνε τόσο ἐξυπνοί, ὥστε ξέρουν ἀκόμη καὶ τί ὥρα κάνει τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ὁ Περ Νοέλ τὴν νύχταν τῶν Χριστουγέννων. Ἐλα, δὲς μου τὸ χεῖρ σου νὰ σοῦ εὐχθῶ χρόνια πολλά. Τί με κιτῆς; Ἄσ' αὐτὸ τὸ ὕψος; Σοῦ κάνει ἐντόπωσι ποὺ κλαίει ὁ δόκτωρ 'Ορτολ; Γιατὶ; Αὐτὸς δὲν εἶνε ἀνθρώπος; Δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ θυμῇ τὰ παιδιά του;

Κι' ὁ δόκτωρ 'Ορτολ προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ. Μὰ δὲν τὸ κατάρθωσε.

Αὐτὴ ἡ νύχτα τῶν Χριστουγέννων τοῦ θυμίζει τὸ σπῆν του, ποὺ τὸ εἶχε καταστρέψει ὁ πόλεμος.

ΤΖΑΚΟΜΠ ΜΑΣΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ

ΚΡΟΚΕΤΕΣ ΑΠΟ ΓΑΡΙΔΕΣ

Βράζετε τὴς γαρίδες καὶ τὴς κόβετε σὲ κομματάκια μικρά, σάν γεβὺθ. Ἐχετε ἐτοιμασίαν ἀπὸ πρὶν μιά τρυκὴν μυστικὴν, στὴν ὁποία ἔχετε προσθέσει καὶ λίγο ζουμί ἀπὸ τὴς γαρίδες, καὶ τ' ἀνακατώνετε διὰ μιστὸν καλὰ, νὰ γίνῃ μιά μάζα. Πλένετε κατόπιν τὴς κροκέτες καὶ τὴς βάζετε πάνω ἀπὸ τὸ καλὸν μᾶζ κατσαρόλῃς, ποὺ βράζει στὴ φωτιά. Ὅταν σφίξουν, τὴς τυλίγετε μετὰ γαλέτταν καὶ αὐγὸ καὶ τὴς θηγανίζετε.

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ "ΞΑΝΘΟΥ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ,"

"Ένα συνταρακτικό δράμα έρωτος και μίσους. 'Ο άτυχος γάμος του Τζάκομο Σαλτιάτι. Μιά τρελλή έρωτική περιπέτεια. Το ειδύλλιο του 'Ξανθού Χερουβείμ'. 'Η σατανική εκδίκηση της Βερόνικας Σαλτιάτι. Ένας μυστηριώδης δολοφόνος. 'Η άποκατάστασις της Μαρίας-Κατερίνας Κανάτσι. Ένα μακάβριο πρωτοχρονιάτικο δώρο, κτλ.

ΝΑ από τα πιο φρικιαστικά και τα πιο άγρια έρωτικά δράματα του Μεσαίωνα εινε και η τραγωδία του 'Ξανθού Χερουβείμ—μιά σκληρή τραγωδία τρυφερού έρωτος, απάνθρωπης ζήλειας και σκοτεινής εκδίκησης.

Αυτή η αματηρή ιστορία διεδραματίσθη το 1638, στη Φλωρεντία.

'Ο Τζάκομο Σαλτιάτι, δούξ του Σάν Τζουλιάνο, ένας νέος, άμορφος και πλούσιος ευπατρίδης, παντρεύτηκε την άνοιξη του 1625 την Βερόνικα Τούμπο Μαλασσάνα, μιά άσχημη, κακιά, φλύαρη κι' εκδικητική άριστοκρατίσσα, που άνηκε σε μιά από τις πιο παλιές και τις πιο μεγάλες οικογένειες της Φλωρεντίας. 'Ο γάμος αυτός ήταν ένα συμφορολογικό συνοικέσιο, ένας από εκείνους τους γάμους που έκαναν τότε για να συνδεθούν δυο άριστοκρατικές οικογένειες. Κι' όπως καταλαβαίνει κανείς, ού-

τε ο άμορφος Τζάκομο Σαλτιάτι αγαπούσε τη γυναίκα του, ούτε η Βερόνικα ένοιωσε γι' αυτόν κανένα τρυφερό αίσθημα. 'Επειδή όμως ήταν γυναίκα του, τον ζήλευε τρυφερά και του δημιουργούσε δίχως άφοβη άγριες σκηνές, που δεν άργησαν να κάνουν τη ζωή του νεαρού Φλωρεντινού ευπατρίδη φριχτή και άνυπόφορη κόλαση.

'Ο Σαλτιάτι, λοιπόν, με πληγωμένη την καρδιά, ζήτησε να παρηγορηθή στην αγκαλιά μιάς άλλης γυναίκας, κι' αγάπησε μ' ένα τρελλό και παράφορο πάθος την πεντάμορφη κόρη ενός βαρέως, του Μπρότζι, την Μαρία-Κατερίνα, που είχε παντρευτεί σε ηλικία εικοσιπέντε χρόνων ένα γέρο Φλωρεντινό ευγενή, τον 'Ιουστίνιο Κανάτσι.

'Η Μαρία-Κατερίνα Κανάτσι ήταν το στόλισμα και το καμάρι της Φλωρεντίας και γι' αυτό άλλος ο κόσμος τη λάτρευε και την έλεγε το 'Ξανθό Χερουβείμ μας...

Μά, από μιά παράξενη σύμπτωση, κι' η Μαρία-Κατερίνα δεν μπορούσε να ζήσει με το γέρο και ζηλιάρη άνδρα της κι' έτσι, ύστερ' από δυο χρόνια μαρτυρικής ζωής, άποτραβήχτηκε σ' ένα έξοχο σπίτι με τη συντροφιά μιάς γοργής δούλας της. 'Εκει πέρα λοιπόν γνώρισε μιά μέρα τον νεαρό δούκα του Σάν Τζουλιάνο και τον αγάπησε κι' αυτή μ' ένα τρελλό έρωτα.

'Ο Σαλτιάτι τότε παράτησε το παλάτι του και τη Βερόνικα και πήγε να ζήσει μόνος του στον παλιό πύργο του Μοντεγκρόντσι, όπου δεχόταν κάθε τόσο τις μυστηριώδεις επισκέψεις της αγαστημένης του Μαρίας-Κατερίνας, του 'Ξανθού Χερουβείμ.

'Η Βερόνικα, έξω φρενών γι' αυτή την εγκατάλειψη, έτρεξε ένα βράδυ κρυφά στο έξοχο σπίτι της Μαρίας-Κατερίνας, και την ώρα που εκείνη γύριζε από τον πύργο του Μοντεγκρόντσι, της ψιθύρισε με φειδίσια φωνή :

—'Αν αγαπάτε τη ζωή σας, απαρνηθήτε την άγχαλιά του Τζάκομο Σαλτιάτι !..

'Η Μαρία-Κατερίνα κατάλαβε ποιά ήταν εκείνη ή άγνωστη, που την φοβέριζε, και, τρομοκρατημένη, κρύφτηκε μέσα στο σπίτι της. Μά δεν έπαψε ν' αγαπάη τον Τζάκομο Σαλτιάτι. 'Ο έρωτας της ήταν πιο δυνατός κι' από τον θάνατο και κανένα εμπόδιο δεν θά μπορούσε να τον καταστρέψει.

'Η Βερόνικα τότε κατέφυγε στο δηλητήριο. Δωροδόκησε την ύπνερτρια της Μαρίας-Κατερίνας, για να την δηλητηριάσει, για να την απαλλάξει από εκείνη σάθη ως εκ θαύματος κι' εξακολούθησε

να βλέπει τον αγαπημένο της. 'Η σκοτεινή γυναίκα του Σαλτιάτι κατέφυγε άμέσως σ' ένα άλλο σχέδιο. Κόλεσε τους δυο γιουούς του Κανάτσι, τον Φραντζέσκο και τον Βαρθολομαίο, και τους είπε :

—'Η μητρική σας, ή Μαρία-Κατερίνα, ντροπιάζει το σπίτι σας και τ' όνομά σας. Τι περιμένετε λοιπόν ; 'Αν 'εξακαθαρίσετε αυτήν την άσπρη κι' ανήθικη γυναίκα, θά σάς προστατέψω και θά σάς βοηθήσω ν' άνεβείτε στα μεγαλύτερα αξιώματα της πολιτείας.

'Ο Φραντζέσκο Κανάτσι όμως δεν θέλησε με κανένα τρόπο να γίνει φονιάς. Δεν βαστούσε ή καρδιά του να σκοτώσει το 'Ξανθό Χερουβείμ. Μά ο Βαρθολομαίος, ο αδελφός του, δέχτηκε να γίνει δολοφόνος της Βερόνικας. 'Ο γιός του Κανάτσι ήταν έρωτευμένος με τη μητέρα του. Μά ή Μαρία-Κατερίνα, από την πρώτη στιγμή, του 'έδωσε καθαρά να καταλάβη ότι ή παράξενη αγάπη του την άφηνε αδιάφορη.

'Ο Βαρθολομαίος λοιπόν κατάρτισε με τη σατανική Βερόνικα το σχέδιο της εκδίκησης.

—Θέλω συντρόφους..., της είπε.

—Θάχης τρεις ανθρώπους μου, τους καλύτερους σπουίνους μου ! του απάντησε ή Βερόνικα.

—Σύμφωνοι !.. Έκανε τότε ο Βαρθολομαίος.

—Πότε λοιπόν θά.....

—Στο τέλος της χρονιάς.

—Τι ώρα ;

—Τά μεσάνυχτα !..

'Η Βερόνικα πέταξε ένα πυργί γειμάτο χρυσά νομίσματα στον Βαρθολομαίο κι' έφυγε, ξεσπώντας σ' ένα σαρκώδες γέλιο.

Στις 31 Δεκεμβρίου 1638, τέσσερες σκιές γλίστρησαν αθόρυβα ως το σπίτι της Μαρίας-Κατερίνας. Την ίδια στιγμή ακούστηκαν χτύποι στην πόρτα.

—Πούς εινε ; ρώτησε ή δούλα.

—'Ο Βαρθολομαίος.

'Η δούλα δεν ύπνιάστηκε τίποτα. 'Άλλωστε ο Βαρθολομαίος ήταν γιός του άνδρα της Μαρίας-Κατερίνας. Κι' άνοιξε την πόρτα.

Οι τρεις σπαόνι της Βερόνικας, που ήταν μισόι της, πετάχτηκαν τότε στην είσοδο, έβραξαν το στόμα της δούλας και της 'έξερσαν την καρδιά με τὰ μαχαίρια τους. 'Επειτα, με τον Βαρθολομαίο μπροστά, ώρμησαν μέσα στην κρεββατοκάμαρα της Μαρίας-Κατερίνας.

'Εκείνη τινάχτηκε από το κρεβάτι μισόγυμνη κι' άρχισε να ξεροντίζει από τον τρόμο της :

—Μή με σκοτώσετε !..

'Ελεος !.. 'Εχω μιά άλη ζωή μέσα μου. Θά πέρω ένα παιδί στον κόσμο ! Μά ο Βαρθολομαίος τρίζοντας τὰ δόντια του από τη λύσσα της εκδίκησης, γιατί κατάλαβε ότι το παιδί ήταν του Σαλτιάτι, της κάρφωσε το σπαθί του στη καρδιά κι' ύστερα σαν θύμνος, της έκοψε το κεφάλι.

'Επειτα το έριξε μέσα σ' ένα σακί και το παρέδωσε στους συνενόχους του για να το πάνε της Βερόνικας. Πρίν όμως, με τη βοήθειά τους, έριξε το άκεφαλο σώμα του 'Ξανθού Χερουβείμ και το άμόρφο παδίμα της δούλας στο βάθει νερά του 'Αρνο...

Την πρωτοχρονιά του 1639, ο Τζάκομο Σαλτιάτι έλαβε από τη γυναίκα του, την Βερόνικα, ένα άπεσσο δώρο. Ένας δούλος της του έφερε ένα βαρύ άσημένιο δίσκο μ' ένα σωρό μεταξοτά άσπρόρουχα, με πολύτιμα κι' άμορφα κεντήματα.

'Ο Σαλτιάτι έβρισε κατηνυσιασμένος από αυτό το δώρο της γυναίκας του κι' άρχισε να 'εξετάζει ένα-ένα τὰ κεντήματα.

Μέσα στον άσημένιο δίσκο ήταν το κεφάλι του 'Ξανθού Χερουβείμ

Μέσα στον άσημένιο δίσκο ήταν το κεφάλι του 'Ξανθού Χερουβείμ

ΕΝΑΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ !..

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΚΡΟΙΣΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΕ ΛΙΡΕΣ !..

Μιά άπίστευτη φήμη. 'Ο άνδρας πεύ...παράλιρεσε! 'Ο 'Αμερικανός πολυκατοχυριούχος Κόρβιθ. Πώς κατέπληξε τους 'Αθηναίους. 'Η ζωή του στην Κηφισιά. 'Ομπρικές μάχες γύρω απ' τις λίρες. Τέ τσέκ της 'Ιονικής Τραπεζής. Λίρες και μύρες. Σπαρταριστά άνεκδοτα του Κόρβιθ, κτλ.

Ξένος φάνετα και σκορπάει τις λίρες του...

—Βέβαια !.. Τις σκορπάει σαν βότσαλα !.. φώναζε χαχανίζοντας ο άπιστος Θωμάς της παρέας.

—Μά το Θεό, σου λέω !.. απαντούσε με θύμω ο καλοπληροφρημένος. Τόν είδα με τὰ μάτια μου...

—Και θά πής πως σούδωσε και σένα, ε ;

—Στά παιδιά μου, ναί !.. Μούχωσε στη ζωή μου, χωρίς να μού μιλήσει, τρία εικοσιπεντάροκα και μιά λίρα δόλορηση. 'Εγγλέκη ! Μόνο πού, πρίν τόν χάσω, μπρός από τὰ μάτια μου, άπαξε το μπαστούνι μου !..

—Φάνετα πως όνειρεύτηκες... Δεν τὸ κόβεις ;

Κι' ή σύζητος άναθε. Μαζεύοντοσαν όλοι γύρω από ένα τραπέζι του καρενίου κι' έλεγαν κι' άκούγαν για τὸν άνδρω που πέταγε στο δρόμο τις λίρες και τὰ κατσάρια.

Σε λίγες μέρες — τις πρώτες μέρες του 'Ιουνίου του 1900 — τις ημέρες και τὰ λόγια του κόσμου τὰ επιβεβαίωναν και ή έφημερίδες. 'Επίσημα πράγματα ! 'Εξακροβούμενες ειδήσεις...

'Ο άνδρας που 'επαράλτο ούδ' ούς — καλαιπύρι της εποχής εκείνης — δεν ήταν πλάσμα φανταστικό, αλλά είχε σάρκα και οστά και πρό παγτός χέρι, χέρι άνοιχτό ! Νέος, μικρότερος από τριάντα χρόνων, άνάστημα μέτριο, γειμάτος, 'Ξανθός, με μικρό μονοτάκι. Φορούσε άσπρο ναυτικό καπέτο, μαύρο σακάκι, άσπρο παντελόνι κι' άσπρα παπούτσια. 'Ετσι τὸν περιέγραφαν οι συντάκτες που τὸν είδαν κι' έτσι τὸν έδειχνε το σκίτσο, που τὸ έκανε κάποιος καλλιτέχνης.

'Ο άνδρας αυτός άνομαζόταν Κόρβιθ κι' ήταν — τί άλλο μπορούσε νάταν ; — 'Αμερικανός. 'Ο Πειραιεύς είχε το εντύχημα να τὸν φιλοξένηση — για λίγες μέρες μόνο — ένα χρόνο πρίν τὸν γνωρίσει ή 'Αθήνα. Στὸν Πειραιά είχε έρθει από την Κέρκυρα, με μιά κοιφτοτάτη ιδιόκτητο θαλαμηγό, που τὴν πούλησε λίγες μέρες μετά τὴν άφιξή του. 'Από τὴν ημέρα που πάτησε το πόδι του στὸν Πειραιά, όποιον φτωχό συναντούσε στο δρόμο — άρκει να μὴ τὸν φανόταν ύποπτος τύπος — τὸν φώναζε και τούδινε με τρόπο ένα εικοσιπεντάροκο. 'Οταν όμως μαδεύτηκε το πράγμα — και καθόλου δεν άργησε — κόσμος και κομιάνης άρχισε να τὸν κυνηγά, για να γνωρίσει το γενναίο χέρι του. 'Αλλά ο 'Α-

μερικανός, 'Ασφαρνας όμως, μ' ένα ούρλιασμα πόνου, έκανε ένα βήμα πρὸς τὰ πίσω, κατάληκτος. Μέσα στὸν άσημένιο δίσκο, κάτω από τὰ άσπρόρουχα ήταν το κομμένο κεφάλι του 'Ξανθού Χερουβείμ !..

'Ο Σαλτιάτι, τρελλός από τὴν απελπισία του, τράβηξε το σπαθί του και δίχως να ξέρη τί κάνει, κατακοιμήτισε το δούλο της Βερόνικας. 'Επειτα πήδηξε πάνω στ' αλόγο του κι' ώρμησε στο σπίτι της γυναίκας του. Μά ή Βερόνικα είχε φύγει κολά από τη Φλωρεντία...

'Ο Τζάκομο Σαλτιάτι όστόσο μύρεσε να μείνη από μιά δούλα ότι ο δολοφόνος ήταν ο Βαρθολομαίος Κανάτσι.

'Ο δολοφόνος λοιπόν συνελήφθη άμέσως, πρίν προτάσει κι' αυτές να γίνει, και βασανίστηκε από το δήμο στην πλατεία στὸν 'Αγίολο 'Α-παιλινάοιου, για να άμολογήσει το έγκλημά του και τὸς συνενόχους που. 'Επειτα κι' οι τέσσερες φονιάδες άποκαφαλίστηκαν στην κεντροική πλατεία της Φλωρεντίας, μπροστά σ' ένα τὸν κόσμο, που έβλεπε για τὸν άδικο θάνατο τὸν πεντάμορφο 'Ξανθού Χερουβείμ.

'Όσο τώρα για τὸν Τζάκομο Σαλτιάτι, άποτραβήχτηκε κἀλι στὸν πύργο του, όπου πέθανε ύστερ' από λίγα χρόνια από τη λήθη του.

ΙΑ από τις τελευταίες ημέρες του 'Ιουνίου του 1900, μιά φήμη συνετάραξε το άστυ της Παλλάδος, μιά φήμη άπίστευτη, τὴν όποια όμως έβεβαίωναν πολλοί και με όχο μάστα.

—Κάποιος γείτονάς μου βόηκε στο δρόμο μιά λίρα !.. έλεγε ο ένας.

—Ναί... Και μιά γροβύλα, που κάθεται στο σπίτι μου, βόηκε κι' αυτή μιά λίρα ! έλεγε ο άλλος.

—Μά πιστεύετε ότι ο ύδρανός βρέχει λίρες ; ρωτούσε πειραχτικά κάποιος 'Ε-ξηντος.

—Τίποτε από αυτά ! 'Επνεύσανε τέλος κι' έλεγε με μυστηριώδες ύφος ο καλώς πληροφρημένος. Τρελάθηκε κάποιος

μερικανός Κροίσος δεν ήθελε φάνετα πολλές γνωριμιές. 'Ετσι έναύ-λωσε ένα βαπόρι για να φύγη. Στὸ βαπόρι επιβεβάρησε το βράδυ, κα-τά τις 8. 'Αμέσως μόλις πάτησε το πόδι του στο κατάρτημα διέταξε τὸν πλοίαρχο να σαλπάρη και μετά κάθισε να γευματίσει. 'Ο όδρύβος όμως τὸν προετομασίων τὸν πείραξαν στὰ νεύρα. Ξεφρενιασμένος, πέ-ταξε τὴν πετσέτα του κι' έτρεξε στὸν πλοίαρχο.

—'Ωχ, ἀδελφέ ! Δεν εινε κατάστασις αυτή ! του φώναξε.

Κι' άμέσως πήδηξε σε μιά βάρκα, για να έμψανισθ στην 'Αθήνα —και για τὴν άκριβεία, στην Κηφισιά — 'Επειτα από ένα...χρόνο πε-ρίπου ! Πού ήταν στο μεταξύ ; 'Αγώστος ! Τὸ μόνο που μαδεύτηκε τότε ήταν, πως ο γρομιατεύς και ταμίας...τὸν 'έδωκαν του είχε φύγει για τὴν 'Ιταλία, με τὴν έντολή να παραγγείλῃ στὰ ναυπηγεία μιά και-νούργια θαλαμηγό.

'Ο κ. Κόρβιθ είχε εγκατασταθῇ στη θαμισία 'Επαύλῃ του 'Ιδρυτοῦ τὸν 'Όδελου 'Αθηνών, που άειμνήστου Γ. Νάζου, ή όποια βρίσκεται με-ταξὺ 'Αμαρουσίου και Κηφισιάς.

'Επάρτε και κομὸταν άκριβώς τὰ μεσάνυχτα και ύπνόνουσε στις 8 παρά 5'. Μόλις σηκώνότανε απ' το κρεβάτι του, έσπαζε με το μαχαίρι του το λαμό μιάς μουκίλας σαμπάνιας και τὴν έπινε, αντί για πρωί-νό ρόφημα. Τις περισσότερες μέρες έβρισε κλεισμένος, όλοήσωνος, μέσα στο δωμάτιό του, κι' άλλο δεν έκανε από τὸ να πίνει μύρες. 'Αδειάζε εύκοι ως τριάντα μουκί-λα τὴν ημέρα.

Στὸ σπίτι του δεν δεχόταν κανένα ξένο, εκτός από τὸν προμηθευτή του, κάποιον ξενόδοχο, ο δ-πόιος του πήγαινε, με άμάξι, τὸ γειμά του.

'Όταν έβγαυε από τὴν 'Επαύλῃ Νάζου, τὰ χω-ριατάκουλα έκαναν τὴν τήχη τους. Τὸς έριχνε χαρτονομίσματα και έκανε γόδοστο, βλέποντάς τα να τὰ κυνηγῶν ή να παλεύουν πὸς να τὰ πρωτο-πάρη.

Τὴν έσημμιότερη εμφάνισί του τὴν έκανε ως έξης :

Μιά χειμωνιάτικη μέρα παρουσιάστηκε πρωί-πρωί στην 'Ιονική Τράπεζα, στην όποια είχε λί-στωσι, και ζήτησε χρήματα.

'Ο ταμίας όμως — ο μακαρίτης Μερκάτης — άφου έαύταξε τὰ βόδια του, τὸν πληροφόρησε :

—Κύριε Κόρβιθ, ή πιστωσί σας έτελείωσε.

—Μα ! Τότε να ζητήσουμε καινούργια ! άπάν-τησε χαμογελώντας ο 'Αμερικανός Κροίσος.

Κι' άφου τηλεγραφήσαν σε δυο-τρεις Τράπε-ζες της Νέας 'Υόρκης και τὸν άνόητη καινούρ-για πιστωσίς, άπερίοριστη αυτή τη φορά, είπε :

—'Ε, δότε μου δέκα χιλιάδες λίρες !..

'Ο Μερκάτης τάχασε. Δέκα χιλιάδες λίρες δεν βρισκόνοσαν ούτε σ' όλοήση τὴν αγορά εκείνου τὸν καιρό.

—Μά, άξιώσεις κύριε !.. άρχισε να λή μύλις συνέηθε κάπως. Καθώς 'έρετε, 'έροχάτε, ο τό-πος μας είχε τόσο φτωχός... 'Η 'Απόλα μας...

Αλλά δεν βρέθηκε στην άνάγκη ο Μερκάτης να έκθέσει τὴν οικονομική κατάστασι του τόπου. 'Ο κ. Κόρβιθ ήταν από τὸς άνθρώπους που όλα τὰ καταλαβαίνουν, και μάλιστα τὸν πόνου τους, χωρίς να τὸς βοηθήσει κανείς. Περίορισε άμέσως τὴν ά-παίτησί του στο ελάχιστο και έφυγε, άφου έπέτρεπε

—Μά, άξιώσεις κύριε !.. άρχισε να λή μύλις συνέηθε κάπως. Καθώς 'έρετε, 'έροχάτε, ο τό-πος μας είχε τόσο φτωχός... 'Η 'Απόλα μας...

Αλλά δεν βρέθηκε στην άνάγκη ο Μερκάτης να έκθέσει τὴν οικονομική κατάστασι του τόπου. 'Ο κ. Κόρβιθ ήταν από τὸς άνθρώπους που όλα τὰ καταλαβαίνουν, και μάλιστα τὸν πόνου τους, χωρίς να τὸς βοηθήσει κανείς. Περίορισε άμέσως τὴν ά-παίτησί του στο ελάχιστο και έφυγε, άφου έπέτρεπε

—Μά, άξιώσεις κύριε !.. άρχισε να λή μύλις συνέηθε κάπως. Καθώς 'έρετε, 'έροχάτε, ο τό-πος μας είχε τόσο φτωχός... 'Η 'Απόλα μας...

Αλλά δεν βρέθηκε στην άνάγκη ο Μερκάτης να έκθέσει τὴν οικονομική κατάστασι του τόπου. 'Ο κ. Κόρβιθ ήταν από τὸς άνθρώπους που όλα τὰ καταλαβαίνουν, και μάλιστα τὸν πόνου τους, χωρίς να τὸς βοηθήσει κανείς. Περίορισε άμέσως τὴν ά-παίτησί του στο ελάχιστο και έφυγε, άφου έπέτρεπε

—Μά, άξιώσεις κύριε !.. άρχισε να λή μύλις συνέηθε κάπως. Καθώς 'έρετε, 'έροχάτε, ο τό-πος μας είχε τόσο φτωχός... 'Η 'Απόλα μας...

Αλλά δεν βρέθηκε στην άνάγκη ο Μερκάτης να έκθέσει τὴν οικονομική κατάστασι του τόπου. 'Ο κ. Κόρβιθ ήταν από τὸς άνθρώπους που όλα τὰ καταλαβαίνουν, και μάλιστα τὸν πόνου τους, χωρίς να τὸς βοηθήσει κανείς. Περίορισε άμέσως τὴν ά-παίτησί του στο ελάχιστο και έφυγε, άφου έπέτρεπε

(Σκίτσο της εποχής, κομμένο από το Γαλάν)

μερικανός Κροίσος δεν ήθελε φάνετα πολλές γνωριμιές. 'Ετσι έναύ-λωσε ένα βαπόρι για να φύγη. Στὸ βαπόρι επιβεβάρησε το βράδυ, κα-τά τις 8. 'Αμέσως μόλις πάτησε το πόδι του στο κατάρτημα διέταξε τὸν πλοίαρχο να σαλπάρη και μετά κάθισε να γευματίσει. 'Ο όδρύβος όμως τὸν προετομασίων τὸν πείραξαν στὰ νεύρα. Ξεφρενιασμένος, πέ-ταξε τὴν πετσέτα του κι' έτρεξε στὸν πλοίαρχο.

—'Ωχ, ἀδελφέ ! Δεν εινε κατάστασις αυτή ! του φώναξε.

Κι' άμέσως πήδηξε σε μιά βάρκα, για να έμψανισθ στην 'Αθήνα —και για τὴν άκριβεία, στην Κηφισιά — 'Επειτα από ένα...χρόνο πε-ρίπου ! Πού ήταν στο μεταξύ ; 'Αγώστος ! Τὸ μόνο που μαδεύτηκε τότε ήταν, πως ο γρομιατεύς και ταμίας...τὸν 'έδωκαν του είχε φύγει για τὴν 'Ιταλία, με τὴν έντολή να παραγγείλῃ στὰ ναυπηγεία μιά και-νούργια θαλαμηγό.

'Ο κ. Κόρβιθ είχε εγκατασταθῇ στη θαμισία 'Επαύλῃ του 'Ιδρυτοῦ τὸν 'Όδελου 'Αθηνών, που άειμνήστου Γ. Νάζου, ή όποια βρίσκεται με-ταξὺ 'Αμαρουσίου και Κηφισιάς.

'Επάρτε και κομὸταν άκριβώς τὰ μεσάνυχτα και ύπνόνουσε στις 8 παρά 5'. Μόλις σηκώνότανε απ' το κρεβάτι του, έσπαζε με το μαχαίρι του το λαμό μιάς μουκίλας σαμπάνιας και τὴν έπινε, αντί για πρωί-νό ρόφημα. Τις περισσότερες μέρες έβρισε κλεισμένος, όλοήσωνος, μέσα στο δωμάτιό του, κι' άλλο δεν έκανε από τὸ να πίνει μύρες. 'Αδειάζε εύκοι ως τριάντα μουκί-λα τὴν ημέρα.

Στὸ σπίτι του δεν δεχόταν κανένα ξένο, εκτός από τὸν προμηθευτή του, κάποιον ξενόδοχο, ο δ-πόιος του πήγαινε, με άμάξι, τὸ γειμά του.

'Όταν έβγαυε από τὴν 'Επαύλῃ Νάζου, τὰ χω-ριατάκουλα έκαναν τὴν τήχη τους. Τὸς έριχνε χαρτονομίσματα και έκανε γόδοστο, βλέποντάς τα να τὰ κυνηγῶν ή να παλεύουν πὸς να τὰ πρωτο-πάρη.

Τὴν έσημμιότερη εμφάνισί του τὴν έκανε ως έξης :

Μιά χειμωνιάτικη μέρα παρουσιάστηκε πρωί-πρωί στην 'Ιονική Τράπεζα, στην όποια είχε λί-στωσι, και ζήτησε χρήματα.

'Ο ταμίας όμως — ο μακαρίτης Μερκάτης — άφου έαύταξε τὰ βόδια του, τὸν πληροφόρησε :

—Κύριε Κόρβιθ, ή πιστωσί σας έτελείωσε.

—Μα ! Τότε να ζητήσουμε καινούργια ! άπάν-τησε χαμογελώντας ο 'Αμερικανός Κροίσος.

Κι' άφου τηλεγραφήσαν σε δυο-τρεις Τράπε-ζες της Νέας 'Υόρκης και τὸν άνόητη καινούρ-για πιστωσίς, άπερίοριστη αυτή τη φορά, είπε :

—'Ε, δότε μου δέκα χιλιάδες λίρες !..

'Ο Μερκάτης τάχασε. Δέκα χιλιάδες λίρες δεν βρισκόνοσαν ούτε σ' όλοήση τὴν αγορά εκείνου τὸν καιρό.

—Μά, άξιώσεις κύριε !.. άρχισε να λή μύλις συνέηθε κάπως. Καθώς 'έρετε, 'έροχάτε, ο τό-πος μας είχε τόσο φτωχός... 'Η 'Απόλα μας...

Αλλά δεν βρέθηκε στην άνάγκη ο Μερκάτης να έκθέσει τὴν οικονομική κατάστασι του τόπου. 'Ο κ. Κόρβιθ ήταν από τὸς άνθρώπους που όλα τὰ καταλαβαίνουν, και μάλιστα τὸν πόνου τους, χωρίς να τὸς βοηθήσει κανείς. Περίορισε άμέσως τὴν ά-παίτησί του στο ελάχιστο και έφυγε, άφου έπέτρεπε

—Μά, άξιώσεις κύριε !.. άρχισε να λή μύλις συνέηθε κάπως. Καθώς 'έρετε, 'έροχάτε, ο τό-πος μας είχε τόσο φτωχός... 'Η 'Απόλα μας...

Αλλά δεν βρέθηκε στην άνάγκη ο Μερκάτης να έκθέσει τὴν οικονομική κατάστασι του τόπου. 'Ο κ. Κόρβιθ ήταν από τὸς άνθρώπους που όλα τὰ καταλαβαίνουν, και μάλιστα τὸν πόνου τους, χωρίς να τὸς βοηθήσει κανείς. Περίορισε άμέσως τὴν ά-παίτησί του στο ελάχιστο και έφυγε, άφου έπέτρεπε

—Μά, άξιώσεις κύριε !.. άρχισε να λή μύλις συνέηθε κάπως. Καθώς 'έρετε, 'έροχάτε, ο τό-πος μας είχε τόσο φτωχός... 'Η 'Απόλα μας...

Αλλά δεν βρέθηκε στην άνάγκη ο Μερκάτης να έκθέσει τὴν οικονομική κατάστασι του τόπου. 'Ο κ. Κόρβιθ ήταν από τὸς άνθρώπους που όλα τὰ

ρίτα... Γρήγορα θά λυτρώσω τόν δυστυχισμένο θεό σας!...
"Εκθαμβός, ή μητέρα του κ' ή αγαπημένη του, μὴν μπορῶν-
τας νά συνέλθουν ἀπ' τὴν ἀπροσδόκητη χαρὰ πού τοὺς προξέ-
νησε ή εἰδησις, τὸν κύτταζαν χωρὶς νά ἀρθρώσουν λέξι. Δὲν ὁ-
πῆρχε ὅμως καιρός, γιὰ περισσότερες ἐξηγήσεις, γιὰ τὴ Με-
γάλη Καρδιά πρόσθεσε μὲ διάση:

—Ωρεβουάρ, σὲ λίγες ὥρες... "Ηουχάστε, σὰς λέω, κ' ἐλπί-
ζετε... Γρήγορα θά σὰς φέρω εὐχάριστα νέα!

Τοὺς ἔγνεψε ὕστερα μὲ τὸ χέρι, σὲ σημεῖο ἀποχαλιντισμοῦ,
ὥρμησε στὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου μὲ πυρετώδη λαχτάρα, σφύ-
ριξε συναγερμὸ στοὺς ἐνόπλους κ' ἔτοιμους—μὰ σκόρπισμένους
δὴ κ' ἐκεῖ συντρόφους του—κυνήγους κ' "Ερυθροδέρμους, καὶ
χάθηκε ὕστερα στὴ ζούγκλα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς περισ-
στέρους, κ' ἀφίνοντας τοὺς ὑπολοίπους γιὰ φρουρὰ τοῦ σπη-
λαίου.

—Τί εἶδους καλὰ νέα ἔμαθε; μουρμούρισε τότε μὲ ἄγων'α ή
δὸνα Λούθ. Σὲ τί στηρίζει ἀραγε τίς ἐλπίδες σου;

—Ἐλα, κόρη μου, μαζί μου! εἶπε μελαγχολικὰ ή δὸνα Ζε-
σουσίτα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἀπ' εὐθείας στὶς ἀπορίες τῆς κο-
πέλλας. Ἐλα... Πᾶμε νὰ παρακαλοῦμε τὴν Παναγία, γιὰ τὴν
ἐπιτυχία του καὶ γιὰ τὴ ζωὴ του!

Πῆρε μαζί τῆς τὴ σκεπτική καὶ δακρυζομένη νέα κ' ἀπὸτρα-
θήχτηκαν στὸ ἰδιότερο διαμέρισμά τους.

Στὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου, εἶχαν μείνει καμμιὰ τριανταρὶά
ὠπλισμένοι ἄνδρες, γιὰ τὴ φύλαξη τοῦ δυο γυναικῶν
καὶ γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τοῦ κοινοῦ καταφυγίου ἀπὸ
κάθε ἐπιδρομὴ ἐχθροῦ.

XI

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

"Ὅπως γράψαμε σὲ προηγούμενο κεφάλαιο, ὅταν ή
Μεγάλη Καρδιά, μαζί μὲ τοὺς κυνηγούς του καὶ τοὺς
Ερυθροδέρμους τοῦ Νεχού-Νουτάχ, ἔφθασαν στὸν κα-
ταλυμὸ τῶν σφαγμένων πειὰ Μεξικανῶν, ἔνα θαυθὸ
σκοτάδι κ' ή ἀνεξερεύνητες λόχμες τῆς ζούγκλας τρι-
γύρω, προστάτευαν δυστυχῶς τὴν ὑποχώρησι τῶν αι-
μοσταγῶν κακούργων.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Οὐακτέχνο, τέλειος γνώστης τῶν
μερῶν καὶ τῶν μονοπατιῶν ἐκείνων, προπορευόμενος μὲ
δυο-τρεις ἀνιχνεύτας μαζί του, λίγα δὲ θήματα πῖο
πίσω τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ συμμορίτες του, ἔχοντας ἀ-
νάμεσά τους δεμένον καὶ φλωμένον τὸν γέρο-στρατη-
γὸ, καθῶς καὶ τὸν Νέγρο ὀπλητὴ του.

Βάδιζαν ἔτσι, μέσα στὶς κακοτοπιές καὶ στὰ σκοτά-
δια, περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὥρες, κ' ἔφθασαν ἐπιτέ-
λους στὸ θάθος μιᾶς ἀγρίας χαράδρας—κατάφυτης
καὶ σπαρμένης ἀπὸ ὀγκώδεις θάλασσες—ή ὁποία χώ-
ριζε δυὸ χαμηλοὺς μὰ ἀποκρήμινους λόφους.

Ὁ Οὐακτέχνο, βλέποντας ὅτι εἶχε στήσει πειὰ σ' ἀ-
σφαλὲς μέρος, κ' ὅτι πανύψηλα τοιχώματα, θράχιοι
καὶ λόχμες τὸν ἔκρυβαν πρὸς ὅλες τίς διευθύνσεις ἀπὸ
κάθε ἀδιόκριτο μάτι—ἀπαράλλαχτα σὰν νὰ ὀρισκόταν
στὸν θυθὸ πηγαδιοῦ—διέταξε ν' ἀνάψουν ἕνα μεγάλο
δαδί. Τὸ πῆρε ἔπειτα στὰ χέρια του, θάβισε πρῶτος
ὡς τὴ μέση τῆς χαράδρας, φωτίζοντας συγχρόνως καὶ
τὰ δικά του θήματα καὶ τὰ θήματα τῶν ὁπαδῶν του,
καὶ σὲ λίγο σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕναν πελώριο θρά-
χο μισοσκεπασμένον ἀπὸ ἀγρία θάλασσι ἀγκαθιδῶν
καὶ θάμνων. Στὴ ρίζα τοῦ θράχου φάνηκε μιά μεγά-
λη σκοτεινὴ ὀπή, μὲ τὴν παρεμπίστηκαν μερικά ἀ-
γκάθια.

Κ' ή ὀπή αὐτὴ, ἦταν ή εἴσοδος τοῦ ἀπάτητου κ' ἀ-
νεύρετου λημεριοῦ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ληστάρχου!

"Ἐνας-ἕνας, πέφτοντας μὲ τὴν κοιλία καὶ γλυστρῶν-
τας στὸ χῶμα σὰν φεῖδια, σὺρθηκαν οἱ συμμορίτες καὶ
χάθηκαν στὸ σκοταδισμένο σπηλαίο. Μιά ἀπέραντη
κ' ὕψη αἰθουσα ἐανοίχτηκε μπροστὰ τους, γνωστὴ
θέβαια σ' αὐτοὺς καὶ στρωμένη μὲ δερμάτα ἀγριμιῶν,
μὰ ἄγνωστη κ' ἀπαισία στὴν ὄψι γιὰ τὸν δυστυχῆ
στρατηγὸ, καθῶς τὴν κύτταζε φωτισμένη ἀπ' τὰ δα-
διά καὶ κοκκινόχρωμη, σὰν μπουγιατισμένη μὲ αἷμα.
Ἐκεῖνο δὲ πού καθιστοῦσε ἀνεκτίμητο καὶ πραγμα-
τικὸς ἀπάτητο αὐτὸ τὸ σπηλαίο, ἦταν τὸ ἔξῃς: "Ὅτι
τὸ θάθος τοῦ στένευε ἀπὸτομα, γινόταν σὰν ἕνας ὁ-
πόγειος διάδρομος—κάτι παρόμοιο μὲ φυσικὸ τοῦνελ—
καὶ προχωρῶντας πρὸς τὰ ἔγκατα τοῦ λόφου ἔβγα-
νε ἀπ' τὴν ἀντίθετη πλευρὰ του. Σημειώστε δέ, ὅτι
ή πλευρὰ ἐκείνη θρεγόταν στοὺς πρόποδες τῆς ἀπὸ ἕ-
να ὀρυκτικὸ καὶ θαυθὸ ποτάμι, μὲ ὀχθες κυριολεκτι-
κῶς σκεπασμένες ἀπὸ ψηλὴ ὑδροβία ἐλάστισ!

Εἰσοδος στὰ ἔγκατα μιᾶς ἀπόκρημνης καὶ θαθείας
χαράδρας, ἔξοδος σ' ἕνα κρυφὸ κ' ἀδιάεστο ποτάμι,
κ' αἰθουσα μέσα στὰ σκοτεινὰ σπλάχνα ἐνὸς λόφου,
νὰ τὰ προσόντα πού καθιστοῦσαν τὸ σπηλαίο ἐκείνο
ἀνεύρετο, κ' ἰδοὺ γιὰ τὴν ἀποτύχει ὡς τότε ὅλες ή
ἀπελπισμένες προσπάθειες τῆς Μεγάλης Καρδιάς καὶ
τοῦ Νεχού-Νουτάχ, νὰ τὸ ἱκηλατήσουν καὶ νὰ τὸ ἀ-
νακαλύψουν!

"Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ Οὐακτέχνο, οἱ αἰχμάλω-

τοῖ του κ' οἱ τριάντα περίπου ὁπαδοὶ του—τόσοι τοῦ εἶχαν
με-
νει, μετὰ τὴν αἱματηρὴ σύρραξι τοῦ Μεξικανικοῦ στρατοῦ
—καθόντουσαν γύρω ἀπὸ μιά πελώρια φωτιά, ζέσταιναν
μουδιασμένα ἀπ' τὴν παγερὴ ὕγρασία τῆς νύχτας κερμὰ
κ' ἄλλοι ἔτρωγαν λαίμαργα, ἄλλοι δὲ περιποιόντουσαν κ' ἔ-
δεναν τίς ἐλαφρὲς πληγές των.

Ὁ στρατηγὸς, ἀπ' τὴ στιγμή πού εἶχε αἰμαλωτισθῇ,
πέσει σὲ ἀπόλυτη σιωπὴ καὶ φανόνταν ἀναίσθητος σὲ ὅσα
νέβαιναν γύρω του. Ἡ πληγὴ πού ἄρπαξε στὸ πόδι ἀπὸ
σφαῖρα, κατὰ τὴν ὥρα τῆς συμπλοκῆς, παραμελημένη ὡς
εἶχε μολυνθῇ κ' οἱ πόνοι τὸν ἔκαναν νὰ μορφάζῃ διαρκῶς
νὰ μουγκρίζῃ πότε-πότε.

Δὲν ἦταν ὅμως τὸ μαρτύριό του σωματικὸ, μονάχα. Ἡ σκε-
ψις πῶς ὄλοι οἱ δικοί του ἦσαν νεκροί, ή ἀγωνία του γιὰ τὴν
τύχη τῆς λατρευτῆς του ἀνεψιάς κ' ή ἀπογοήτευσίς του γιὰ
τὴν ἀποτέλειωσιν τὸν σκοπὸ τοῦ μυστηριώδους
ξείδιού του, τὸν ὠθίζαν σὲ κόλσι σωστῇ ἠθικῶν βασά-
καὶ τὸ εὐγενικὸ του μέτωπο σκεπαζόταν ἀπ' τὰ μαῦρα σῆ-
μα τῆς πὸ ὀδυνηρῆς ἀπελπισίας.

Ὁ Οὐακτέχνο ἀνισύχνης ζωορὰ ἀπ' τὴν ἠθικὴ καὶ σωματι-
κὴ κατάρτισι τοῦ αἰχμάλωτου του.

—Ἐλάτε, στρατηγέ μου! ἔφεωνε μὲ ἀλλέγρο προσπο-
ῦφος. Κάντε κουράγιο... Ἐλπίζω, πῶς ἂν τὰ πράγματα θα-
σουν σύμφωνα μὲ τοὺς σκοπούς μου, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φε-
ρηθῇτε... Ἄν θέλετε, μάλιστα, δώστε μου τὸ λά-
τῃς τῆς τῆς σας πῶς δὲν θὰ δραπετεύετε κ' ἄμεσως,
ὄχι μόνον θὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπ' τὰ δεσμά σας, ἀ-
λλὰ καὶ θὰ σὰς τοποθετήσω σ' ἕνα ἐξωριστὸ δια-
με-
ρισμά!

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω μιά τέτοια ὑπόσχεσι
εἶπε σταθερὰ καὶ μὲ ζωνερὴ ἀηδία, ὁ στρατηγός.

Ὁ Οὐακτέχνο σκίρτησε ἀπ' τὴν προσβολή. Ὑ-
παγμένους ὅμως ἔθελά του ἀπ' τὴν ἀρχοντιά τοῦ
ματὸς του, ἔπινε μιά θλασφημία, ἔκοψε τὰ δεσμά
τοῦ στρατηγοῦ μ' ἕνα μαχαίρι κ' ὕστερα ἀποτα-
θήχτηκε πρὸς τὸ θάθος τοῦ σπηλαίου. Λίγα θήμα-
πῖο μέσα, στὸν μακρόστενο σὰν τοῦνελ διάδρομο,
ἀνοίγονταν πρὸς τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ του μιά μικρὴ
κοιλότης. Ἡ κοιλότης αὕτη, σὰν σπηλαίο μέσα
σὲ σπηλαίο, ἀποτελοῦσε ἕνα θαυμάσιο ἰδιότερο δια-
μερισμάτι, κ' ὁ λήσταρχος προορίζοντάς το γιὰ
τὸν στρατηγὸ καὶ τὸν ὀπλητὴ του—πρόσταξε με-
ρικοὺς ὁπαδούς του νὰ τὸ καθαρίσουν, νὰ τὸ στρέ-
σουν μὲ δερμάτα καὶ ν' ἀνάψουν κ' ἐκεῖ φωτιά.

Ἡ πληγὴ τοῦ στρατηγοῦ πλύθηκε κατόπιν ἀπ' τὸν
ἔμπειρο σὲ ἱατρικὲς γνώσεις συμμορίτη Φράγκ, ὁ
ὅς ἐπιδεσμος μὲ ἀπολυμαντικὰ θοτάνια τοποθετή-
θηκε ἐπάνω τῆς, κ' ὁ Νέγρος Χούπιτερ, σηκώνον-
τας μὲ λατρεία στὰ μπράτσα του τὸν γηραιὸ κα-
μισολιπθόμο κύριο του, τὸν ἔφερε στὸ ἰδιότερο δι-
αμέρισμα καὶ τὸν ἐξάλωσε ποσυχτικὰ ἐπάνω στὸ
μαλακὸ ἀπὸ δερμάτα ζῶον στρώμα του.

Ὁ ἥλιος ἦταν τώρα ψηλὰ καὶ μιά θαμνιὴ ὄχτις
του μισοφώτιζε τὴν εἴσοδο καὶ τὸ πρῶτο διαμέρισμα
τοῦ σπηλαίου. Ὁ Οὐακτέχνο, ἔχοντας στὸ μυαλό του
νὰ πραγματοποιήσῃ κάποιο κρυφὸ του σχέδιο, μάζε-
ψε γύρω του τοὺς ὁπαδούς του καὶ τοὺς εἶπε:

—Παλληκάρια μου, θὰ λείψω τώρα καὶ θὰ σὰς ἀ-
φήσω μόνους ἀρκετὲς ὥρες... Ἐπιτηρίξτε καλὰ τοὺς
αἰχμάλωτους καὶ προσέξτε μήπως οἱ καταραμένοι
κυνήγοι ἀνακαλύψουν τὸ καταφύγιό μας... Ἐγὼ θὰ
πάω νὰ συναντήσω τὸν ἄσπρον ἐκείνον σατανά, πού
λέγεται Μεγάλη Καρδιά, καὶ τὸν κόκκινο δαίμονα,
πού λέγεται Νεχού-Νουτάχ... Ἄν αἰρῶ, ὡς τὰ με-
σάνυχτα ἀκριβῶς, δὲν μὲ ἔδῃ ζωντανὸν κοντὰ σας,
τότε νὰ τουφεκίσετε χωρὶς ἀναβολὴ καὶ χωρὶς οἶκτο
τοὺς δυὸ αἰχμάλωτους μας... Σύμφωνοι;

"Ἄν καὶ συνθησιμένοι στὴν μέχρι τρέλλας τὸλμῃ
τοῦ φοβεροῦ ἀρχηγοῦ των οἱ κτηνάνθρωποι ἐκείνοι,
ὡστόσο ἀνατρίχισαν. Μάντευαν στὰ λόγια του κά-
ποιο φρικιαστικὸ σὲ θρασύτητα καὶ σὲ μέγεθος κιν-
δύνου σχέδιο του καὶ τὸν κυτοῦσαν θουβοὶ κ' ἔκ-
θαμβοι.

Πρῶτος ὁ Φράγκ, σὰν ὑπαρχηγὸς κ' ἔμπιστος τοῦ
ληστάρχου, μίλησε:

—Βασισθῇτε σὲ μὰς, ἀρχηγέ! διαβεβαίωσε. Μπο-
ρεῖτε νὰ φύγετε, ἐντέλεις ἥρους, ὅτι ή προσταγὴς
σας θὰ ἐκτελεσθοῦν πιστὰ!

—Ωρεβουάρ λοιπὸν, κ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφο-
σίωσί σας! Ἐξάνθε ὁ Οὐακτέχνο, καὶ σθεαρνίζοντας
τὴν κοιλία του στὸ χῶμα, θῆκε ἀπ' τὸ σπηλαίο.

Πῖο πάνω, εἶδαμε πῶς παρουσιάστηκε ὁ ληστής
στὴ Μεγάλη Καρδιά καὶ στὴ δὸνα Λούθ, κ' ἀκού-
σαμε τὰ ὅσα λέχθηκαν ἀναμεταξύ τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΡΝΤΙΩ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ἡ κυρία ΣΑΛΟΝΕ, ἔτων 25.
Ὁ κύριος ΝΤΥΡΑΝ, ἔτων 32.
(Ἡ σκηνὴ στὴν ἀκρογιαλιά. Ἄ-
πνευμα).

Κα ΣΑΛΟΝΕ (ἀπλόνοντας
τὸ χέρι τῆς).—ὦ, ὁ κύριος
Ντυράν!... Πῶς εἰσθε ;... Πό-

σα χρόνια ἔχουμε νὰ μισθοῦμε ;...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Πῶς ;... Ἐσεῖς, δεσποινίς Νικολσον ;
Κα ΣΑΛΟΝΕ (χαμογελώντας).—Ἐμμεν ή κυρία Σαλονέ τώρα !
Κος ΝΤΥΡΑΝ (ἐκπληκτος).—ὦστε παντρεντήκατε, λοιπόν ; Καὶ
πῆρατε σὺντο γοῖον ἐκείνον ;

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Βέβαια... Ἀλλωστε μοῖ φαίνεται πῶς κάποτε, πρὸ
πέντε χρόνων, σὰς εἶχα ἐκάρῃσι τὴν ἐπιθυμία μου νὰ παντρευτῶ τὸν
κ. Σαλονέ...

Κος ΝΤΥΡΑΝ (πειραγμένος).—Ἀπὸ τὸ νὰ τὸ πῆς ὡς τὸ νὰ τὸ
πραγματοποιήσετε—ὅπως τὸ πραγματοποιήσετε, ἄλλωστε—ἔνταξ
βέβαια κάποια διαφορά... Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ τὸ πίστευα, ἂν μοῖ
τῆλεγε κανένας ἄλλος... Γιατὶ, ἂν δὲν γελίεμαι, καὶ σὲ μένα εἶχατε ἐκ-
φράσει τὴν ἐπιθυμία σας νὰ γίνετε σὺντογός μου, κ' ὅμως...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (διακόπτοντας ἀπότομα).—Δὲν καθόμαστε κάπου ;
Κος ΝΤΥΡΑΝ (ψυχρὰ).—Νά... Σ' αὐτὸ τὸ παρκαίω !...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (κάθεται. Πλάι τῆς κάθεται κ' ὁ κ. Ντυράν).—Ἄ,
βλέπω πῶς καθόμαστε πὸν κοντὰ μου... Ἐστω... Θὰ εἴμαστε ἔτσι σὰν
ἔλιωτε, πρὸ πέντε-ἔξη χρόνων, πού...

Κος ΝΤΥΡΑΝ (παύει ψυχρὰ).—ἔχετε ἄδικο... Τώρα εἴμαστε πὸν
διαφορετικὰ ἀπὸ τότε...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (παθητικὰ).—Λου-
μανέ !... Γιατὶ εἶσαι τόσο ψυχρὸς ;
Κ' ἐγὼ ή καίμην ἐνοιῶσα τόση χα-
ρὰ πού σ' εἶδα !...

Κος ΝΤΥΡΑΝ (μαλακότερα).—
Ὅσοσο, κυρία μου, δὲν ξαναμύλησα-
με ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη πού μοῖ εἶ-
πατε τὴν πρόθεσί σας νὰ παντρευ-
τῇτε τὸν κ. Σαλονέ.

Κα ΣΑΛΟΝΕ (στενάζοντας).—
Κοίμα... Τὴν φροβερὴ ἡμέρα γιὰ μένα,
ἐκείνη... Πόσο ἔκλαψα ἔπειτα, μὲ τὴν
θυμώσατε καὶ γύγατε... Πέζ μου,
ἄλλαξα πὸν ἀπὸ τότε ;... Τὸ πρό-
σωπό μου ;...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Ὅλο στὴν ὁμο-
γία εἴχατε πάντα, κ' ἔχετε καὶ τώ-
ρα, τὸ νοῦ σας... Οἱ φροῖοι ἄνδρες
σὰς ἄρεσαν πάντα, καὶ γ' αὐτὸ προ-
τιμήσατε τὸν κ. Σαλονέ...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (παραιντολικά).—
Πόσο μὲ ἀδίκει !... Δὲν θέλεις νὰ
εἴμαστε σὲ μέλλον σὰν δυὸ καλοὶ
φίλοι ;... Δὲν τ' ἀφῆνουμε αὐτὰ τὰ
θλιβερά περασμένα ;

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Τ' ἀφῆνουμε... Εὐχαρίστω... Λοιπὸν, πῶς εἰσθε,
κυρία Σαλονέ ; Θὰ μείνετε ἀρκετὲς ἡμέρες σ' αὐτὴ τὴν λουτροπόλι ;

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Βέβαια... Θὰ μείνω ἀρκετὲς !...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Θὰ βλέπομαστε τότε ταχικὰ... Γιατὶ κ' ἐγὼ σκο-
πεῖω νά...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (διακόπτοντας δευλὰ).—Πέζ μου... Ὅλες, ὅλες τίς
ἐπιστολές μου τίς ἔχεις φυλάξει, Λουμανέ ;... Καὶ τίς ἔχεις μαζί μὲ
τὴν μπουκλά των μαλλίων μου ;... Τίς διαβάξεις καμιά φορὰ, ἀραγε ;

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Ὅχι... Γιατὶ τὰ περασμένα αὐτὰ μὲ πονοῦν... Ἡ
καρδιά μου εἶνε ραγισμένη... ὦ, τὰ περασμένα... τὰ περασμένα !...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (μὲ σιγὴν).—Κι' ή δική μου... Νομίζετε πῶς δὲν
μοῖ κόστωσε ἐμμένα ὁ χωρισμός μας ;

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Τὸ παραδέχομαι... Ἀλλὰ γιαντρεντήκατε ἐσεῖς...
Ἐγὼ ἐγὼ...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (κυντῶντας τὴ θάλασσα μὲ ρεύθῃ).—Πόσο εὐτυχ-
σμένοι εἴμαστε τότε... Ἄχ, ὅς ξαναγύριζαν πάλι ή καλὲς ἐκεῖνες ή
μέρες...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Καὶ νὰ ξαναγύριζαν ἀκόμη, πάλι θὰ μοῖ φρενός-
στε μὲ τὸν ἴδιο σκληρὸ τρόπο !...

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Καθόλου... Σὰς βεβαίω, καθόλου. Ἦσως εἴμαι κά-
πως ἔνοχη, πού μιλῶ τώρα ἔτσι... Μὰ ἔχω πεισθῇ πὺ δὲ μόνάχα ή
ἀγάτη, ή ἀγάτη μας ή παλιά, θὰ μ' ἔκανε εὐτυχισμένη σ' αὐτὸν τὸν
κόσμο...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Στενὴ μου γνῶσι νὰ σ' εἶχα πρῶτα... Ἐτσι εἶνε...
Ἡ καλὲς ἰδέες ἔχονται πὸν ἀργά...
Κα ΣΑΛΟΝΕ (στενάζοντας).—Νά... Πὸν ἀργά... Κι' ὅμως...
Κος ΝΤΥΡΑΝ (χαμογελώντας).—Θάαρρος, κυρία Σαλονέ... Ἀπο-
τελειώστε, παρακαλῶ, τὴ φροσί σας !...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (κοκκινίζοντας).—Ὅχι... Δὲν μπορῶ... Δὲν κάνει !...
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Ὁ σὺντογός σας βόλκεται ἐδῶ ;
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Ὁ σὺντογός μου ;... Ὅχι... Μά...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Λέει, λοιπὸν ;... Καὶ πότε θάρθῃ ;

Κα ΣΑΛΟΝΕ (συναγερμένως ἕνα χαμόγελο θλιμμένο).—Πότε θάρ-
θῃ ;... Μὰ ὄχι... Μὲ λῆθη μου σὰς λέω ὅτι πένανε πρὸν διετίας !...

Κος ΝΤΥΡΑΝ (ἐξανασιμένος).—ὦ, συγγνώμη ! Ἐπιτρένατέ μου
νὰ σὰς ἐκφράσω τὰ συλλυπητήριά μου !...

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Εὐχαριστῶ... Τὸ τραῦμα ἦταν βαρὺ γιὰ μένα, ἀλλὰ
ὁ χρόνος εἶνε καλὸς γιαντρός. Κλείνει τίς πληγές. Ὡστόσο, εἴμαι πειὰ
μόνη σὲν κόσμῳ... Γ' αὐτὸ χάρηκα πού εἶδα μιά παλιά συμπαιθητικὴ
μορφή, ὅπως ἐσεῖς...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Σὰς εὐχαριστῶ... Εἰσθε πὸν καλὴ μαζί μου !...

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Ναί, ἔρχατε, Λουμανέ, ἐκείνη τὴ σκληρὴ διαγωγή
μου ἀπέναντί σας, τότε... Μιά θλιβερὴ παρεξήγησις ἦταν καὶ τίποτε πε-
ρισσότερο...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—...Ἡ τίποτε τὸ λιγότερο ἀπὸ ἕνα ἀμείλιχτο ῥά-
γισμα τῆς δυστυχισμένης καρδιάς μου, ή ὁποία τόσο σὰς λάρνε καὶ
τόσο ἔσειε τὴν ποδοπατήσατε, ἔ ;...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (στενωγορμένη καὶ πιδ...ἀκόμη).—Ἐμμεν, εἴμαι
πρόθυμη τώρα γιὰ ὁποιαδήποτε ἐπανάρθωσι... Ἡ ζωὴ εἶνε δική μας...
Ἀρκεῖ νὰ ἐξέλωθῃ ἀπέναντί σας... Πέστε μου, μὲ συγχωρεῖτε, λοιπὸν ;
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Μὲ δὴ μου τὴν καρδιά !...

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Πόσο εἴμαι εὐτυχισμένη !... Σὰς βεβαίω, ὅτι εἰσθε
ὁ πρὸν ἐνγενικός ἀνδρας ἀπ' ὅσους γνώρισα...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Μὰ τὸ ἴδιο, μοῖ φαίνεται, λέγατε τότε καὶ σὲν
κ. Σαλονέ...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (φράζοντας τρυφερὰ τὸ στόμα του μὲ τὸ χέρι τῆς).—
ὦ, σωπάστε... Σωπάστε λοιπὸν... Τώρα μόνον ἐσεῖς ἔπαρχετε γιὰ
μένα... (Στὸν ἐνικό) : Ἐπὺ ἦσαν πάντα ἐκεῖνος, γιὰ τὸν ὁποῖον ή
καρδιά μου...

Κος ΝΤΥΡΑΝ (σηκώνεται κ' ἀπλάνει τὸ χέρι του).—Ὁρεβουάρ,
λοιπὸν, κυρία μου, καί...

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Βιάστε, λοι-
πὸν, τόσο πὸν νὰ φύγετε ;

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Δυστυχῶς, ναί.
Ἐγὼ ραντεβοῦ...

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Ἄλλοτε δὲν συ-
νηθίσατε νὰ φεύγετε ἀπὸ κοντὰ μου
ἔτσι γρήγορα κ' ἀπότομα...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Τότε !... Τότε
ἦσαν ἄλλοι καιροί...

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Ἐστω, κύριε
Ντυράν... Δὲν σὰς κρατῶ πειὰ...

Μένω σὲν ξενοδοχείῳ «Μπάθ». Θὰ
ῥθῇτε νὰ μὲ ἔδῃτε ;

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Εὐχαρίστω...
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Θάαρρετε συ-
χνά ;...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—ὦ, ἀρκετὰ συ-
χνά !...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (παθη

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΩΝΙΕ

«Ένα θράδυ, καθώς ταξίδευαν κ' οι τρεις Μάγοι, ο ένας κοντά στον άλλον, ο Μπαλτάσαρ, ο Γκασπάρ κι' ο Μελχιόρ, ένοιωσαν σ' όλο τους τὸ κορμὶ θαρειά κούρασι. Πάνω στ' ἄλογά τους, πού ἦταν σκεπασμένα με ἀκριβὰ, χρυσοκέντητα πορφύρα ὑφάσματα, τὰ σώματά τους λυγούσαν, τὰ χέρια τους, κρατώντας τὰ χαλινάρια, ἀκουμπούσαν ἀπάνω στοὺς λαιμούς των ἄλογων κ' ἡ ψυχὴς τους ἦταν ἀκόμη περισσότερο κουρασμένες, ἀπ' τὸ φορτίο τῆς θαρεῖας στενοχωρίας καὶ τῆς πλήξης.

Ἐπιτέλους, ὁ Μπαλτάσαρ φώναξε:

—Αὐτὸς ὁ δρόμος εἶνε μακρὺς, ἀτελείωτος!

Καὶ στέναξε.

Εἶπε κι' ὁ Μελχιόρ:

—Καὶ ποὺ θὰ μᾶς θγάλλῃ;

—Κάπου ἀλλοῦ! ἀποκρίθηκε ὁ Γκασπάρ. Ἀλλοῦ! Ἀλλοῦ!..

Αὐτὴ ἡ ἐπιφώνησι ἦταν γεμάτη ἀπελπισία. Καθὼς ὁμοῦς ἡ φωνὴ τοῦ Γκασπάρ ἀντήχησε ἐπιτακτικὴ, οἱ δύο ἄλλοι σάπασαν κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους.

Ἡ ὁρὰς πέρασαν, ἀργὰ, κάτω ἀπ' τὴν ἀστροφώτιστη νύχτα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν τόσο καθαρὸς καὶ τόσο διάφανος, πού φαίνονταν μακρὰ, δόξαμπρες καὶ φωτερές, ἡ πολιτείες. Ἡ ἀντανάκλασι τῶν ἀστρῶν ἀστραφτοκοπούσε πάνω στοὺς χρυσοὺς των θόλους.

Ἡ σωπὴ τῆς πεδιάδας ἦταν ἀπέραντη.

Ὁ Μπαλτάσαρ ὁμοῦς, βασιλῆας σὲ παράξενες, ξωτικές χώρες, σὲ πολιτείες μαγικές, γεμάτες γοητεία, παράτησε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, στριφογύρισε τὰ χέρια του, φορτωμένους ἀπὸ πολύτιμα δαυλιδία, ἔτριψε τὰ μάτια του μετὰ θαυμάσια τους φρούδια, τράβηξε τὴν ἀδυνατιστοτάτη γενειάδα του καὶ εἶπε:

—Σταματούμε; Κουράστηκα, ἀς σταματήσουμε!

Κι' ἐπειδὴ ὅλοι τους εἶχαν τὴν ἴδια ἐπιθυμία, ἄκουσαν τὴν συμβουλὴ τοῦ Μπαλτάσαρ.

Κ' οἱ τρεῖς Μάγοι κατέβηκαν ἀπ' τ' ἄλογα. Ἀμέσως οἱ ὑπηρέτες φρόντισαν νὰ τὰ ζῶα κι' ἀπλώσαν κάτω στὴ γῆ πολὺτιμα ὑφάσματα. Οἱ Μάγοι κάθισαν. Ἡ μεγάλη τους ὁμοψυχία κ' ἡ κούρασι τοῦ κορμιοῦ, δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ ἡσυχάσουν.

Τὰ μάτια τοῦ Γκασπάρ, μέσα στὸ μαῦρο τοῦ πρόσωπου, εἶχαν μιὰ παράξενη λάμψι. Τ' ἀνήσυχτα δακτύλα του τσαλάκωναν νευρικά τὸ κόκκινο δαμασκηνὸ φόρεμά του. Κι' ὁ Μελχιόρ οἰαίνετο θυσιζόμενος σὲ πικρὴ μελαγχολία. Ἐπαίξε μετὰ πεοιδέ- ραια πού στόλιζαν τὸ λαϊκὸ του καὶ κύτταζε, χωρὶς νὰ θλέπῃ, τὸ καθαρὸ χρυσάφι τῶν κοσμημάτων του. Ἀλλοῦ εἶχε τὸ νοῦ κι' αὐτὸς. Ἡ θλίψι του ἐπιτέλους ἀντήχησε σ' αὐτὰ τὰ θαυμά- νια, πονεμένα λόγια:

Ἡ ψυχὴς μας, ἀδελφεῖς κι' εὐμετάβολες, δὲν ἔχουν πειὰ τὴ δύ- νامي νὰ ἐνδυνατισθοῦν ἀρκετὸν καιρὸ, μετὰ τὰ ἴδια πράγματα.

Κι' ὁμοῦς, αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ εὐνυχία. Παράτησα μετὰ τὴν παλὴν ζωὴ μου καὶ γαϊοῦμαι πού οὔτε γινώσκω καλὰ-καλὰ πού πηγαίνω τώρα. Ὅταν ἔβην ἀπὸ τὴν κατοικία μου, τραβούσα νὰ μιὰ καινούργια ζωὴ, αὐτὸ εἶν' ἄλλο. Ἀκούσε αὐτὸ στὴν ἀνήσυχτη ψυχῇ μου. Ἀν' γιατί αὐτὴ ἡ ἀβεβαιό- τητα μοῦ ἐνεῖ γίνεαι ἀνυπόσπρη; Καὶ γιατί τώρα νὰ ποθῶ μάταια ἐκρίνα πού ἄφρη;

Ὁ Μπαλτάσαρ εἶπε:

—Καὶ γὼ κουράστηκα νὰ γυρί- ζω στὴν τύχη, μέσα στοὺς δρόμους καὶ στὲς στράτες πού εἶνε γεμά- τες ἀπογοήτευσιν. Ἐκεῖ κάτω, ἔχω τὸ παλάτι μου, μοναδικὸ στὸν κό- σμο, πού τῆχτισαν γενεές δόλοκλη- ρες ἀνθρώπων. Εἶνε ἀπὸ μάρμαρο καὶ πορφύρι. Εἶνε τόσο ἀπέραν-

το, πού χάνεται κανεὶς ἐκεῖ μέσα. Κ' εἶνε τόσο ὁμορφο, πού θρίσκει ἐκεῖ ὅλου τοῦ κόσμου τὰ θαύματα. Ἡ τέχνη κ' ἡ πολυτέλεια τῶν ὁσίων στολίσαι. Οἱ κῆποι μου εἶνε γεμάτοι φρούτα, λουλούδια καὶ πηγές. Τίποτα δὲν μοῦ λείπει, ἀπ' ὅσα ἐυπνοῦν καὶ ἱκανοποιοῦν τὴ λαίμαργ' α τῶν ἀσθήσεων. Κανένας μου πὸ- θος δὲν ἦταν ἀνεπλήρωτος ἐκεῖ μέσα. Ἀχ! νοιώθω τὴ νύστα, γιὰ, λαχτάρα πού τ' ἐκκοῦστὸ παλάτι μου! Πού πηγαίνω, Θέ- μοι;

Εἶπε κι' ὁ Μελχιόρ με θαθεῖα, ἥσυχ φωνή:

—Εγὼ, εἶχα μαζέψει μέσα στὴ βιβλιοθήκη μου τὰ βιβλία ὁ- λων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου. Εἶχα κλειστὴ ἐκεῖ μέσα μετὰ τοὺς μεγαλειότερους σοφοὺς τῆς γῆς, μαζὺ μ' εὐχάριστους ἀναγνώ- στες. Ἀπόλαυσα τὴν ἐπιστήμη, τὴν ποίησι καὶ τὴν δνειροπόλησιν ὁλων τῶν τόπων, σὲ κάθε ἐποχῇ. Ἀγάπησα τὴ μαγεῖα τῶν λέ- ξων καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τοῦ ρυθμοῦ καὶ μέθυσσα ἀπ' τὴν πῶ τολμηρὴς, τὴν πῶ τρελλὴς σοφιστικὴς θεωρίας. Ἐμαθα μετὰ τὸν τρόπο, ἀπ' τὴν ἰδέαν καὶ τὴν σκέψιν, οἱ ἐπιβέξιοι σοφοὶ χτίζου- νε κάστρα καὶ πύργους μετὰ τὸ νοῦ καὶ μόνο, κι' ἀπὸ κει χτυπάει ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄλλον μετὰ τὴν ἰδέαν, ὅπως οἱ στρατηγοὶ χτυποῦνται μετὰ τὴν δύναμι τῶν δόλων, ὅπως οἱ πολέμοι, ὅπως οἱ ἀνταρτίες. Ἐμαθα μετὰ τὸν τρόπο, ἐπιβέξιοι συγγραφεῖς κάνουν τὴ μουσικὴ πάνω στὸ ρυθμὸ καὶ στὴν ψυχὴ τῶν λέξεων, χαρὰ καὶ ἐκκοῦρασμα τοῦ νοῦ. Ἡ μελέτη τῶν νόμων μετὰ τὴν γοητευτικὴ τῆς σύχνης. Μπαλτάσαρ, ὅπως θλέπει, τὸ παλάτι τῆς ψυχῆς μου ἔχει μεγαλ' ἐρημικὴν ἀπὸ τὸ δικό μου, πού εἶνε ἀπὸ μάρ- μαρο καὶ πορφύρι. Εἶνε πῶ διασκεδαστικὸ καὶ περισπούδ- στο πρόσωπο. Ὅστε πῶ δίκαια ποθῶ ἐγὼ τὸ δικό μου, παρὰ σὺ τὸ δικό σου.

Κι' ὁ Γκασπάρ, σάν μανιασμένος, μίλησε:

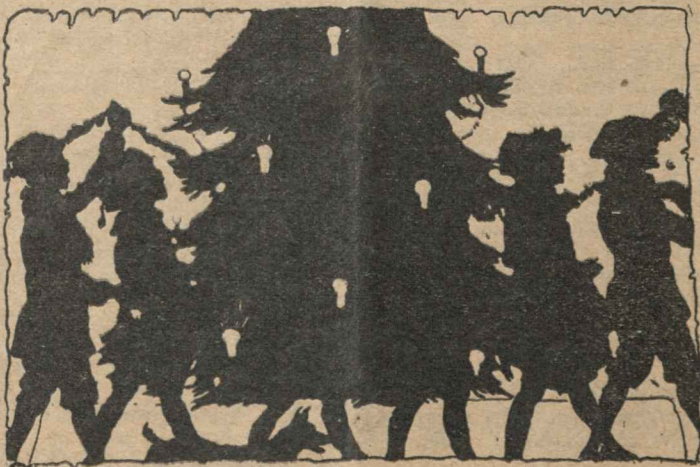
—Εγὼ, ἔχω καταστρέψει πολιτείες καὶ κάστρα. ἔχω ἐκμη- δυνεῖσαι βασιλείαι! Μπρὸς τὴν ἀπειρὴ δική μου μεθ' ἡ ὥχρες ἡδονὲς σὰς σθῆνουνται καὶ χάνονται. Ἡ ὥχρες ἡδονὲς σὰς δὲν θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ σθῆσουν τὴ δική μου τὴν δική μου καὶ τὴν πεῖνα. Εγὼ πολέμησα, ἔχουσα τὸ ὁμορφο κ' ἐκκοῦρασμα τοῦ νοῦ. Ἡ μελέτη τῶν νόμων μετὰ τὴν γοητευτικὴ τῆς σύχνης. Μπαλτάσαρ, ὅπως θλέπει, τὸ παλάτι τῆς ψυχῆς μου ἔχει μεγαλ' ἐρημικὴν ἀπὸ τὸ δικό μου, πού εἶνε ἀπὸ μάρ- μαρο καὶ πορφύρι. Εἶνε πῶ διασκεδαστικὸ καὶ περισπούδ- στο πρόσωπο. Ὅστε πῶ δίκαια ποθῶ ἐγὼ τὸ δικό μου, παρὰ σὺ τὸ δικό σου.

Ἀφοῦ ἄνοιξαν ἔτσι τὴν καρδίαν τους καὶ ἐξομολογήθηκαν τὸν πόνο τους, ὁ ἀδελφιστὸς Μπαλτάσαρ, ὁ φιλόσοφος Μελχιόρ κι' ὁ ἄγριος πολεμιστὴς Γκασπάρ, ἀπέμειναν οἱ ἑαυτοὶ καὶ ταραγμένοι. Τ' ἄλο- γα θορυβούσαν, προσπαθώντας νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ χαλινάρια τους κ' οἱ ὑπηρέτες ἔτρεξαν, προ- σπαθώντας νὰ καθισχυάσουν τὰ εὐγενικά, περήφανα ζῶα. Αὐτὸς ὁ θόρυβος ὁμοῦς ἐνανθύνετο στὸ Γκασπάρ, τὸ Μελχιόρ καὶ τὸν Μπαλτάσαρ τὸ ταξίδι τους. Ὁ Μπαλτάσαρ, ὁρῶντας, δίσταζε. Ὁ Μελχιόρ, ἀθέτωνος καὶ περιέργου, ρώτησε γαυγελώντας:

—Ποῦ θὰ πάμε;

—Κάπου ἀλλοῦ! ἀποκρίθηκε ὁ Γκασπάρ.

Ὁ Μελχιόρ, χωρὶς νὰ σηκωθῇ,

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΦΙΛΙ

Πολλὰ ἔχουν γραφῇ γιὰ τὸν ἔρωτα, καὶ ὁμοῦς τὸ θέμα αὐτὸ δὲν ἐξαντλεῖται ποτὲ. Ἰσοῦ, ἐπὶ παραδείγματι, ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἐρωτικὸ γράμμα, πού ἐ- δημοσιεύθη τελευταίως καὶ φέρει χρονολογίαν 1752. Εἶνε βγαλμένο ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τῆς κομμοῦς ντὲ Βιονὰ καὶ γράφει γιὰ τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί:

«...Εἶχα ἀκούσει νὰ ἐξυμνοῦν μετὰ ὠραιότερα χρώματα τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί καὶ μολονότι μόλις ἤμουν 16 χρόνων, εἶχα μεγάλον πόθον νὰ αἰσθανθῶ αὐτὸ πρῶτον ἄλλοκοτον ῥίγος, «τὴν ἀνεί- πατη φλόγα», πού ἔβλεπα ν' ἀναφῆρη κάποιον θιθίον, τὸ ὅποιο μοῦ εἶχαν ρητῶς ἀπαγορεύσει νὰ διαβάσω.

Διψασμένη γιὰ τὸ συναίσθημα αὐτὸ, πού δὲν ἐγνώριζα, εἶχα καταφέρει ἕνα ἀπόγευμα στὸν κῆπον καὶ καθὼς ἤμουν θυσιζόμε- νη σὲ ρεμβασμούς, ἐξαφνὰ τὰ μάτια μου πέσανε σ' ἕνα ἀγαλμα πού παρ' ὅταν ἕνα φάνο, μοῦ χαμογελοῦσε τόσο γλυκὰ, ὥστε δὲν ἀνθεῖα στὸν πειρασμό, καὶ μιὰ καὶ δύο ὁρμὲς ἀπάνω του καὶ κολλῶ τὰ χεῖλιά μου στὸ στόμα του. Τὸ ἀγγίγμα τοῦ κρῦου μαρμάρου μ' ἐπάγωσε καὶ τὴν ἴδια στιγμὴν ἡ σκέψις πὺς εἶχα ὑποπέσει σ' ἕνα μεγάλο ἀμάρτημα, μ' ἔκανε νὰ φύγω σάν τρελ- λὴ γιὰ νὰ κρύψω τὴν ντροπὴ μου. Καθὼς ἔτρεχα, ἔπειτα ἀπά- νω στὸν γέρο δούκα ντὲ Λέα, πού ἐρχόταν γιὰ τὸ συνηθισμένο κόρτε πού ἔκανε στὴ θεία μου. Ὁ κ. ντὲ Λέα, χωρὶς πολλὰ λό- για, μ' ἀρπάξε καὶ μ' ἀγκάλιασε. «Ἄ! τὴν ἄμορφη Νεράδισα!» ἀφάνεσε γελώντας καὶ ὅσο ἐγὼ, τρέμοντας ἀπὸ ἀγανάκτησι, ἔ- κανα νὰ φύγω, τόσο ἐκεῖνος μ' ἐσφιγγε πῶ πολὺ.

—Δὲν θὰ φύγῃς, ἀν δὲν μοῦ δώσης ἕνα φιλάκι! μοῦ εἶπε.

Ἀντὶς γιὰ φιλάκι, ἐγὼ, τοῦ ἔδωσα ἕνα χαστοῦκι! Ὁ γέρο δούξ, ἐξόστισε κι' ἔτσι κατάρθωσα νὰ τοῦ ἐφεύγω. Ἐτρεῖα τό- τε στὴν κάμαρά μου, πλῆθκα καλὰ-καλὰ, σάν νάμουν μολυσμέ- νη καὶ σὲ λίγο κατέβηκα στὸ σάβαν.

Ἐκεῖ, τὸν πρῶτον ἄνθρωπον πού εἶδα, ἦταν ὁ ἱππότης ντὲ Μπάλμ, πού ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τὴν ἐπομένη μετὰ τὸ σὺνταγμα τοῦ καὶ εἶχε ἔλθει γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν μητέρα του.

Μοῦ ἔκαμε πολλὰ κομπλιμέντα γιὰ τὴν ὁμορφίαν μου, γιὰ τὴν σιλουέττα μου κι' ἐγὼ τὸν ἀκούγα μ' εὐ- χαρίστησι, γιὰ τὴν ὥρασι, κομψὸς κι' εὐγενικός. Στὸ γεῦμα ἐκάθησα κοντὰ του καὶ μοῦ μίλησε πολὺ γιὰ τὸν πόλεμον καὶ γιὰ τὴν φιλοδοξίαν του.

Ἀλλὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς θραυδίας ἦταν ἀρκετὰ θαρε- τὸ καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσω λίγο τὴν πληγὴ μου, κατέ- βηκα καὶ πάλι στὸν κῆπον ν' ἀπολαύσω λίγο τὴν θρα- υδίαν. Τὰ θήματά μου μ' ὠδήγησαν ἐξανά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, στὸ ἀγαλμα τοῦ φανίου.

Αἰσθανόμενα μιὰ ἀλλόκοτη, θλίψη, γιὰ τὴν δὲν εἶχα καταρθώσει ν' ἀποχαιρετήσω λίγο τὴν θερμὰ τὸν ἱππότη ντὲ Μπάλμ, ὅταν πρὸς μεγάλη μου ἐκπλήξι, τὸν εἶδα νὰ στέκῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἀγαλμα τοῦ φανίου.

Μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι, μ' ἐπάρθεξε κοντὰ του κι' ἄρχισε νὰ μοῦ μιλῇ τρυφερά, μετὰ φωνὴ αἰγανή. Ἀέφανα αἰσθανθῆκα τὸ πρῶ- σποπὸ του κοντὰ στὸ δικό μου, αἰσθανθῆκα τὴν ἐστὶν πρὸς τοῦ καὶ δύο φλογισμένα χεῖλη ἀκουμπησαν σφιχτὰ στὰ δικά μου... Αἰσθανθῆκα ἕνα ῥίγος σ' ὅλο μου τὸ κορμ', κατὰ πού μ' ἐπα- γανε καὶ συγχρόνως μ' ἐφλόγιζε καὶ ἔχουσα τὴν αἰσθητικὴν μου.

Ὅταν συνήλθα, ὁρῆθηκα στὴν κάμαρά μου καὶ φυσικὰ ὁ ἱπ- πότης ντὲ Μπάλμ, εἶχε γίνεαι ἀφαντός... Ἀε ἀκούσαμε τώρα καὶ τὴν ἐπιφώνησιν τοῦ βαρὸν ντὲ Κουερέλ, γιὰ τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί:

Ἀπὸ 15 χρόνων παιδί, αἰσθανόμενα μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια γιὰ τὴν γυναίκα:

Μιὰ μέρα, ἐνὼ θρισκόμουν στὸ παλόνι τῆς θείας μου, ἡ ἐ- ρωδία μου Λευκὴ, Αἰκατερίνη καὶ Μαρία - Λουίζα, ἐπαίξαν μετὰ κῆφι τους ὑπὸ τὴν ἐπ' ἐλευθ' μιὰς παιδαγωγῆς, πού ἦ- ταν ὁλοκληρὴ καὶ εἶχε ἀπὸ πρόσωπον φοδερὰ στυμμένα εὐλόγια. Ἀνακατόνηκα κι' ἐγὼ στὰ παιχνίδια τους, μετὰ μετὰ τὴν δειλὴ ἐκείνη πού μ' ἐπαίξε πάντα, ἔτσι θρισκόμουν μετὰ κῆφι. Γιὰ κα- λὴ μου τύχη ὁμοῦς, ἐπαίξαμε τυφλόμιννα κι' ὅταν ἦλθα ἡ σει- ρὰ μου νὰ μοῦ δώσουν τὰ μάτια, μετὰ τὴν ἰδέαν πὺς δὲν ἔβλεπα, πῆρα περισσότερο θάρρος. Ἐταί ὁρμώσα ἀκράτητος ἐμπρός, ὅταν ἔβλεπα ἀκούσα ἐλαφρὰ θήματα κοντὰ μου καὶ, πρὶν προ- φτάσω νὰ καλοσκεφθῶ, δύο φλογισμένα χεῖλη ἐκόλλησαν στὰ δι- κά μου! Τὰ ἔχουσα! Ἐκινδύνευα νὰ λιποθύμω... Ἦν ὅταν συνήλθα καὶ πῆσα τὸν ἐπίθεσιν, τὸ σάβαν ἦταν ἀφαντός!

Βρήκα τὴν ἐρωδία μου στὸ παλόνι καὶ μ' ἐβόλκεαν μετὰ χέλια καὶ ἐφώνησαν ἐνθουσιασμένες γιὰ τὸ παιχνίδι πού μοῦ εἶχαν παίξει χωρὶς νὰ παντεύουν τὴν εὐτυχίαν μου. Τὴν κῆψα προσπαθώντας νὰ ματαίωσιν πειὰ ἀπ' ὅλες μετὰ εἶχε φιλήσει. Μὰ τὸν κάκου ἔβλεπα ὅσα τὰ χεῖλη νὰ θρῶ τὰ ἴχνη τῶν δικῶν μου. Πέρασαν ὁδομάδες καὶ δὲν εἶχα καταρθώσει ν' ἀνακαλύψω τίποτε, ὅταν μιὰ μέρα ρώτησα τὴν παιδαγωγόν:

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

—Πῶς! μὴ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μάντεψες ποῖα ἦταν;

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΔΥΟ ΡΑΜΟΝ ΝΟΒΑΡΡΟ

("Ένα πολύκροτο άρθρο της Γαλλίδες δημοσίευσέ γράφου Jeanne Roudot για τον πιο όμορφο γέγοντα της εδώνης")

ΚΑΘΕ Κυριακή στη βίλλα του Ραμόν Νοβάρρο συγκεντρώνεται όλη η οικογένειά του, για να φάει ένα υπέροχο μεξικανικό γεύμα. Είναι μια παλιά παράδοση του Μεξικού, την οποία εφαρμόζουν με κάθε λεπτομέρεια οι αδελφοί κι η αδελφή του Νοβάρρο. Την Κυριακή δεν υπάρχει τίποτ' άλλο γι' αυτούς, από την πρόσκληση του διασήμου αδελφού τους. Μένουν λοιπόν όλη τη μέρα στη βίλλα του, χορεύουν, τραγουδούν και διασκεδάζουν, όπως ακριβώς έκαναν κατά τα παιδικά χρόνια τους στο Ντουράνγκο. Ο παλιγγώστος γόνος, αυτές τις στιγμές είναι πολύ ευτυχισμένος και αγνώριστος. "Αν τύχαινε να τον ίδούν ή θαυμάσιες του, θ' άπεγοιτεύοντο. Είναι ένας μεγάλος παιδί, χωρίς κακίες, χωρίς παρξενιές και χωρίς μελαγχολικές σκέψεις. Οι υπηρετές του δεν αφήνουν κανένα να τον ενοχλήσει. Κι οι πιο στενοί φίλοι του έβονται αυτή την αδυναμία του. "Ετσι, ο όμορφος Ραμόν μπορεί να περάσει μια χαρούμενη μέρα με την οικογένειά του, μακριά από κάθε στενοχώρια των «στούντιο».

Είδα τον Ραμόν Νοβάρρο μια τέτοια Κυριακή. Δεν είχα πάει ως δημοσιογράφος. "Ήθελα να εκπληρώσω την επιθυμία των άπορων παιδιών του Χόλλυγουντ, να του προσφέρω ένα όμορφο καράθι, φτιαγμένο από τα χέρια τους. Ο γόνος του Χόλλυγουντ, όταν άκουσε το σκοπό της επισκέψης μου, έτρεξε να με υποδεχθεί, τραβώντας από τα χέρια τις δυο μικρότερες αδελφές του. Κοκκίνισε σαν παιδί από τη στενοχώρια του, όταν άκουσε τα κολακευτικά λόγια μου, για τις φιλικότητες του και προσπάθησε να δικαιολογηθεί.

—Δεν κάνω τίποτ' άλλο, μου άπάντησε, από το καθήκον μου. Στο μοναστήρι του Ντουράνγκο, που πέρασα τα παιδικά χρόνια μου, έμαθα να μοιράζω το γεύμα μου με τους φτωχούς και ν' ανακουφίζω εκείνους που υποφέρουν.

—Μείνατε πολλά χρόνια στο μοναστήρι; τον ρώτησα.

—Σας άτά δέκα χρόνια. Ο πατέρας μου μ' είχε παραδώσει στους μοναχούς από ηλικίας πέντε χρόνων. "Εκεί έμαθα να διαβάζω, να γράφω και να παίζω άρμόνιο. Κάθε πρωί πήγαινα μαζί τους στην έκκλησία κι έφελνα κι' εγώ τα διάφορα τραπάρια, γιατί είχα πολύ καλή φωνή. Φορούσα τότε τον μακρύ μανδύα των μοναχών, τα κόκκινα σανδάλια, που αντί για πετσι, είχαν σόλες από σίδερο, για να γίνεσαι πιο κοπιαιτικό το βάδισμα κι' είχα ζωσιμένο στη μέση μου το τρίχινο σχοινί του μοναχικού. Μ' αυτό με μαστίγωναν καμιά φορά, όταν έκανα άταξίες ή δεν μελετούσα τα μαθήματά μου. Σ' αυτό άλλωστε όφειλω τη σημερινή εξέλιξί μου. Στο μοναστήρι έμαθα ότι όλα μπορεί να κατορθωθούν από τον άνθρωπο με λίγη καλή θέληση. Δεν υπάρχει τίποτε το άδύνατο. Υπάρχει μόνο καλό και κακό. Φρόντισα ν' ακολουθήσω το καλό και δεν βγήκα ζημιωμένος.

Επωφελήθηκα της όμιλητικότητας του Ραμόν Νοβάρρο, για να μάθω μερικά μουσικά της Ιδιωτικής ζωής του. Τον ρώτησα λοιπόν όσο μπορούσα πιο αδιάφορα:

—Τι άγαπάτε περισσότερο στον κόσμο;

—Την οικογένειά μου, μ' άπάντησε χωρίς δισταγμό. Σας βεβαίω ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία, για έναν άνθρωπο, από το να βλέπει χαρούμενους όλους τους δικούς του. Το πατρικό σπίτι έχει ένα δέλεητρο, που δεν μπορεί κανείς να συναντήσει

πυθενά άλλο. "Όλα εκεί μέσα είναι τόσο δικά σου, τόσο άληθινά! Δεν είσαι υποχρεωμένος να προσποιηθείς, να προσέχεις για να ξεχωρίσεις τον πραγματικό φίλο σου από τον άδελφωπό που θέλει το κακό σου. "Όλοι σ' αγαπούν κι' όλοι ενδιαφέρονται ειλικρινά για σένα.

—Δεν νοσταλγώσατε ποτέ τη ζωή του μοναστηριού; τον είπα.

—Ω, πολλές φορές! Γι' αυτό, όταν καμιά φορά μελαγχολώ, κλείνομαι στο διαμέρισμά μου, φοράω τον άσκητικό χιτώνα του μοναχού και κάθομαι μπροστά στο άρμόνιο. Τότε ξυπνά μέσα μου ο παλιός Ραμόν, που είχε άπαρηθρή την ματαιότητα των έγκοσμών. Ζω έτσι με νηστείες και προσευχές, μέχρι τη μέρα που θα ξαναβρω την ψυχική γαλήνη μου. Ποτέ όμως δεν άπαιγοιτεύομαι. Μοιάζω σαν ένα καλό κολυμβητή, που παλεύει με τα τεράστια κύματα, για να φτάσει στο τέρας του άγώνα του και να νικήσει. Πάντα τελειώνω όλες τις δουλειές μου. Ά κόμη και τις πιο δύσκολες.

—Και ποιά είναι τα τέρατα σας, ο σκοπός της ζωής σας; —Να κάνω ευτυχισμένη την οικογένειά μου και να βοηθήσω τους φτωχούς. Το πρώτο ήδη το κατώρθωσα. "Όλα τ' άδελφώ μου έχουν ένα κατασταθμό άνατα στο Χόλλυγουντ κι' η αδελφή μου έχει μια σημαντική προίκα. Μου μένει το δεύτερο: Ο «εταγός μου», όπως τους λέν ή κυρίες των φιλικωτικών σωματείων. Γι' αυτούς τώρα φροντίζω και προσπαθώ ν' ανακουφίσω τη δυστυχία τους.

—Για τη δουλειά του «στούντιο» άπασχολήτε πολλές ώρες; —Βρίσκομαι εκεί πέρα από τις όκτω το πρωί, μέχρι το βράδυ. Βέβαια, δεν «γυρίζω» όλες αυτές τις ώρες, μα μελετώ ή διαβάζω. Έχω μεταμορφώσει το καμρίνι μου σε μια "Ισπανική γωνιά, στην οποία μ' άρέσει να ξεκουράζομαι. Άγαπώ κάθε τι που μου θυμίζει την πατρίδα μου. "Επειτα το βράδυ γυρίζω στη βίλλα μου, μα δεν μπορώ να πέσω στο κρεβάτι μου, αν δεν με μελετήσω καλά το ρόλο μου της άλλης μέρας και δεν κάνω μερικά μαθήματα φωνητικής. Κατόπιν κάθομαι σ' άγαπημένο μου άρμόνιο, και ξεγινέμαι μέσα στον υπέροχο κόσμο της μουσικής. Πρέπει να ξέρετε ότι το μόνο πράγμα που λατρεύω ύστερ' από την οικογένειά μου είν ή μουσική. Μου ξαναδίνει καινούργιες δυνάμεις. Αυτό είναι το μεγάλο μουσικό μου. "Η μουσική με ξεκουράζει άπ' όλες τις μελέτες μου. "Όταν γύρισα από την περιοδεία μου στην Ευρώπη, οι φίλοι μου παρατήρησαν ότι είχα άδυνατίσει και μου συνέστησαν να ξεκουρασθώ: «Θά πάθεις υπερκόπωση», μου έλεγαν. Έγώ τους άκουγα, χωρίς να προσέχω στα λόγια τους. "Ήξερα τι μου χρειαζόταν. "Ήθελα μιά εβδομάδος άπόλυτης γαλήνης, για να ξαναβρω την ισορροπία μου! Κι' έπειτα άπ' αυτήν, ήμουν πάλι τόσο δραστήριος και τόσο νέος, όσο καμιά άλλη φορά.

—Ποιά είναι ή γνώμη σας για την Γκρέτα Γκάρμπο; τον ρώτησα άπρόοπτα.

Τα μάτια του Ραμόν Νοβάρρο άστράψαν παράξενα. "Επειτα μου είπε με θαυμασμό:

—"Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι μια υπέροχη γυναίκα. "Όταν έπαιζα μαζί της στη «Μάτα Χάρι», αισθανόμουν να με κυριεύει μιά άφάνταστη γοητεία, που μ' έκανε να παίζω καλύτερα το ρόλο μου. Είναι σωστό αυτό που λέν για την Γκάρμπο, ότι ξεφυώνει τους «άστερες», που παίζουν μαζί της και τους κάνει να λάμπουν πιο πολύ. Είναι μια μεγάλη γόνισσα.

—Κι' ή Μύρνα Λόβ, ή οποία μάλιστα έπρόκειτο να γίνει σύζυγός σας;

—"Ήταν για μένα μια καλή «παρτενάρι» στο «Τραγούδι του Νείλου». Βέβαια, ή άλληθια είναι ότι κάποτε τη συμπαθούσα πάρα πολύ κι' ότι έπρόκειτο να την παντρευθώ. "Υστερα

Ο Ραμόν Νοβάρρο μπρός σ' ένα ιστορικό έπιπλο της συλλογής του. Το προσευχητήριο του "Ερρίκου Γ' της Γαλλίας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΝΑΣ ΜΟΙΡΑΙΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

Η Μύρνα Λόβ, σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες από το Χόλλυγουντ, έπαισε πιά να υποδυτεί τους ρόλους μαρίας γυναίκας. "Η άμορφη «φενέττα» άκούσθησε τη συμβουλή του σκηνοθέτου της Ουίλιαμ Χόβαρντ, ο οποίος είναι της γνώμης ότι ή βασιλεία των μοιραίων γυναικών άρχίζει να δίνει στην πόλη του κινηματογράφου. "Η Μύρνα Λόβ στους δημοσιογράφους που την έπεσκέφθησαν για να πληροφορηθούν πού άφείλεται αυτή ή άπόφασίς της, δήλωσε τα εξής:

—Δεν στενοχωριέμαι καθόλου που θά παύσω να υποδυόμαι ρόλους έκπαινετης γυναίκας. Ο όμιλων κινηματογράφος δεν τις έννοει καθόλου. Δεν υπάχουν πιά σατανικές γόνισσες. Γι' αυτό κι' εγώ άπεφάσισα να υποδυόμαι από δω και πέρα ρόλους που να ταράζουν σε μια γυναίκα της σημερινής εποχής.

Αυτές ή δήλώσεις ωστόσο της χαριτωμένης «φενέττας» άφησαν κατ'άληπτους τους φίλους της. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν για ποιά λόγο άλλαξε ξαφνικά ή άεία ή μεγάλος «άστερας». Τα Κινηματογραφικά Νέα του Χόλλυγουντ άναφέρουν σχετικώς την εξής καταπληκτική πληροφορία: Η Μύρνα Λόβ ήταν τελλά έρωσιμένη με τον γιό τοφ «φασίλης» των γαλιάνων, τον Τσάβλν Τζάσπερ. Μα το «ιδύλλιο» τους δεν κράτησε πολύ. "Η πασιγγώστη «φενέττα» είχε τη μαγία να κάνει τον άπιο Τσάβλν να τρελαίνεται από τη ζήλεια του. Μάλιστα έκείνης την παρακαλώσε να τον λυπηθεί. Έκείνη γέλοιος και τον κορόιδευε. Ο Τζάσπερ θέλησε να της δώσει λοιπόν ένα καλό μάθημα.

Ένα βράδυ, την ώρα που δεινύονταν στο σπίτι της, έχασε με άπίθεια μέσα στο ποτήρι της σαμπάνιας του μια λευκή σκόνη κι' έπειτα της είπε μ' ένα μυστηριώδες ύφος:

—Στην άγια σου, άγαπημένη μου Μύρνα. Έλπιζω ότι γρήγορα θ' άπαλλαγής από την παρουσία μου!

Κι' έπειτα ήπε όλη τη σαμπάνια. "Η Μύρνα Λόβ άγχασε να τον κοροδέιη. Δεν πέρασαν όμως πέντε λεπτά, όταν ξαφνικά τον είδε να χάνει το χρώμα του, να στενάζει από φριχτούς πόνους και να κυλιέται κάτω στο πάτωμα σπαρρίζοντας. Κατάλαβε τότε ότι ο φίλος της είχε δηλητηριάσει. Τρελλή από το φόβο της, άρχισε να κλαίει και να φωνάζει βοήθεια. "Υστερ' από μισή ώρα ένα πλήθος γιατρών και φίλων της Λόβ είχε μαζευθεί μπροστά στον άκίνητο Τσάβλν. Ξαφνικά τότε συνέβη κάτι πολύ περίεργο. Ο Τζάσπερ άνασηρώθηκε, κάταξε παραξενεμένος τους γύρω του και ρώτησε τί συμβαίνει. "Όλοι έσέπασαν τότε σ' ήχηρά γέλια. Έχαν κατάλαβε το άσχημο παιχνίδι που είχε παίζει στην άγαπημένη του «φενέττα» ο Τζάσπερ, σκηνοθετώντας μια ψεύτικη αυτοκτονία του. Μα ή Μύρνα Λόβ δεν τον συγχώρησε αυτή τη φάσα του. Τον έδιωξε άμέσως από τη βίλλα της και δεν θέλησε ποτέ πιά να τον δεχθί.

Σ' αυτή λοιπόν την περιπέτεια της ή κακογλωσπίες του Χόλλυγουντ άποδίδουν την άπόφασί της να παύσει πιά να χάνει τη μοιραία γυναίκα.

δμος από το ταξίδι μου στην Εδρώπη, έλλάξα γνώμη. Είδα ότι καλύτερη είναι ή συντροφιά της οικογένειάς μου από το συζυγικό βίο!

—Πώς περνάτε την Κυριακή σας; τώμησα να τον ρωτήσω.

—Το πρωί, μ' άπάντησε με καλωσύνη, ήγαίνω με τους άδελφούς μου και τις αδελφές μου σε μια έκκλησία, όπου μου άρέσει να ψέλνω όλη τη λειτουργία. "Επειτα γυρίζουμε στη βίλλα μου για να διασκεδάσουμε. "Η Κυριακή είναι για μένα ή πιο ευτυχισμένη μέρα της εβδομάδας.

Δεν θέλησα ν' άπασχολήσω περισσότερο τον Ραμόν Νοβάρρο. Χωρίς να το καταλάβει, μου είχε άποκαλύψει την πραγματική προσωπικότητά του. "Όσοι τον έβρουν, θ' άπορήσουν πάρα πολύ, διαβάζοντας αυτό τ' άρθρο μου, γιατί ο Νοβάρρο, είναι γνωστός στο Χόλλυγουντ για τις ιδιοτροπίες του, τις παραξενιές του και τις πολυαριθμες, αλλά πλατωνικές έρωτικές κατακτήσεις του. Κανείς δεν τον φαντάζεται, όπως είχα την τύχη να τον δω εγώ. Ο Ραμόν Νοβάρρο ξέρει να κρύβει αυτές τις άδυναμίες του και την υπερβολική άγάπη του για την καλογορητική ζωή. Ταχτικά στη βίλλα του διοργανώνει μεγαλοπρεπείς κι' εύθιμες γιορτές, ή οποίες άναστατώνουν το Χόλλυγουντ, με την πρωτοτυπία τους και τις έκκεντρικότητές τους. Άλλοτε πάλι κάνει την εμφάνισή του στα κοσμικά σαλόνια της φιλομούχλης διασκεδάζει, και κάνει τόσες τρέλλες, ώστε όλοι τον θεωρούν ως τον πιο εθιμο άνθρωπο του Χόλλυγουντ, που ή μόνη του σκέψη είναι πώς να διασκεδάσει καλύτερα. Κι' όμως δεν έχουν δίκιο. Μέσα στον Ραμόν Νοβάρρο υπάρχει ένας άνθρωπος: Ο άσκητικός μοναχός των παιδικών χρόνων του κι' ο εθιμος γόνος της εδώνης. Κι' οι δύο τους ωστόσο καθορούν να ζούν με ξεχωριστή άρμονία και να μη κάνουν τον Νοβάρρο να υποφέρει. "Η μουσική τους ήσυχάζει και τους δύο τους!

JEANNE ROUDOT

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

(Χριστουγεννιάτικα)

—Σε παλαιότερα χρόνια ή γιορτή των Χριστουγέννων ήταν άριερωμένη στις μητέρες.

—Στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, και ιδίως στην Άγγλία, την ήμερα αυτή, ή όποια όνομαζόταν «Νίχτα της Μητέρας», γινότουσαν μεγάλες γιορτές.

—Όλες ή μητέρες δεχόντουσαν δώρα, τα όποια προσέφερον κατόπιν στα παιδιά τους.

—Ασφαλώς πολλοί λίγοι από τους άναγνώστες μας θά γνωρίζουν ότι ή καραβίδες έχουν κι' ένα μάτι στην ούρα τους.

—Το μάτι αυτό, αν και είναι πολύ εύαισθητο στο φως, συλλαμβάνει τις γύρω εικόνες με κάποια βραδύτητα.

—Στους δοθόδους κατά τις ήμέρες των Χριστουγέννων και άκριβώς την παραμονή του Νέου Έτους, τα δώρα στα παιδιά τα μοιράζει—κατά την παράδοση—ο Άγιος Βασίλειος.

—Οι καθολικοί όμως και οι διαμαρτυρούμενοι έχουν για την περίπτωση αυτή τον Άγιο Νικόλαο.

—Κατά τον Μεσαίωνα μάλιστα, τη διανομή των δάφνων ο Σάντα Κλάου (ο Άγιος Νικόλαος δηλαδή) την έκανε τη νύχτα της όης προς την 6η Δεκεμβρίου.

—Ο Σάντα Κλάου, στα παιδιά του χρόνια, ήταν επίσκοπος στην Γερμανία, από τη χώρα δέ αυτή έχουν δανεισθή όλοι οι άλλοι λαοί το έθιμο.

—Την ήμερα των Χριστουγέννων, στο Λονδίνο, όποιος κυκλοφορεί στους δρόμους θεωρείται δυστυχής άνθρωπος.

—Πράγματι, την ήμερα αυτή όλοι παραμένουν στο σπίτι τους.

—Τα Χριστούγεννα — όπως ξέρετε — όλοι σχεδόν οι χριστιανοί τρώνε γάλο.

—Από πού όμως προήλθε ή όνομασία αυτού του πουλιού, κανείς δεν το ξέρει.

—Οι δάνοι κατάγονται από τη Βόρειο Άμερική, τους μετέφερε δέ στην Ευρώπη ο πλοίαρχος Σεβαστιανός Καμπιέρ.

—Ο Καμπιέρ πήγε ως δώρον ένα ζευγάρι γάλους στον βασιλέα της Ισπανίας το 1541.

—Άδικαιολόγητη έπίσης είναι και ή όνομασία «του κοζ», που δίνουν στους γάλους.

—Ετσι τους άποκαλούν όλοι οι Άγγλοάξωνες.

—Οι Πορτογάλλοι τέλος το Χριστουγεννιάτικο αϊ το πουλί το όνομαζουν «κερού».

—"Η κόττα και ο κορυδαλλός ζούν 16 χρόνια. Το παγώνι και ή χίνα 25.

—Έχει άποδειχθή ότι τα περισσότερα πουλιά, όταν ζηλοτυπώσουν, έγκληματούν και ιδίως οι πελαργοί.

—"Η άρχοντες όμιουν μιά γλώσσα που...γράφεται.

—Πράγματι, ύπαρχουν όρισμένα δένδρα, τα «δένδρα της Άρκουάδα», όπως τα όνομάζουν οι έλλοιοποι, έτανω στους κορυούς των όποιων ή άρχοντες χαράσσουν με τα δόντια τους ή τα γνάθια τους διάφορα σημάδια, με τα όποια συνεννοούνται με τις άλλες άρχοντες.

—Τα σημάδια αυτά είναι τα γράμματα τους, το αλφάβητό τους.

—Σ' όλη την Έλβετία, με τον έρχομό των Χριστουγέννων, άρχίζει και ή χειμερινή περίοδος των σπό.

—Στα παλαιότερα χρόνια το Χριστουγεννιάτικο τσί άποτελείτο από κλισιόμους από διάφορα κινήτρια.

—Σ' όλη την Άγγλία, τις ήμέρες των Χριστουγέννων, εορταζόταν κατά μέσον όρον 9.000.000 λίρες για την κατασκευή της παρυσιακής βοτής πουτιγκας.

—Ετήσιος σφάζονται 1.500.000 γάλοι, 1.000.000 χίνες, 800.000 κακοί και 10.000 βόδια.

—Το Χριστουγεννιάτικο δένδρο, γύρω από το όποιο συγκεντρώνονται τα παιδιά και θαμιάζουν τα δώρα τους, καθιερώθηκε για πρώτη φορά στη Γερμανία, το 1750.

—Στην Άγγλία το Χριστουγεννιάτικο αυτό έθιμο καθιερώθηκε το 1829. Στους Βαλκανικούς δέ λαούς και γενικά στους δοθόδους μετά τον Ευρωπαϊκό πλεόμο.

—Τις παρυσιακές των Χριστουγέννων καταπλάυναν στον ήμερα του Λονδίνου πολλά άλλα εορταζόμενα με έλατα.

—Τα έλατα αυτά, τα όποια χρησιμοποιούνται από τους Άγγλους για Χριστουγεννιάτικα δένδρα, μεταφέρονται από τα δάση του Καναδά.

—Στα Σκανδιναβικά κράτη τα Κόλλαντα τα κλέβουν οι κατάδικοι.

—Έννοείται ότι τους συνοδεύουν και τους προσέχουν οι φύλακες των φυλακών.

—Από τους 12 Άποστόλους ο Φίλιππος έκέρψε τον γόνο του Θεού στη Ραλλία.

—Ενώ ο "Ιωσήφ έξ Άκριμαβίας στην Άγγλία.

ο Γασκώνας μας, ξαναθρίσκοντας δηλ του την εθιμία. Φέρε μου κρασί, κανάγια! Έχω ανάγκη από κάτι πιο τωνατικό απ' το καθαρό νεράκι.

—Πιέ το αυτό! έπέμεινε ο νεροπωλητής. Και συγχρόνως, σκύβοντας προς το αυτί του Κοκαρντάς, του ψιθύρισε:

—Είμαι ο Σαθερνύ!

Θά ήθελε να του πη και άλλα πράγματα ακόμα, μά οι Άδελφοί της Ειρήνης είχαν περιστοιχίσει τον νέο τους σύντροφο. Τόν σήκωσαν στα μπράτσια τους για να τον μεταφέρουν ή τουλάχιστον, για να τον βοηθήσουν να περπατήσει, κι' ο μαρκήσιος ανάγκαστηκε να ποτακρύνθη, χωρίς ο Κοκαρντάς να μπορεί να του πη που είχε την επομένη ραντεβού με το Λαγκαρντιέρ.

Η καμπάνες του Άγιου Στεφάνου είχαν πάψει να χτυπάνε πένθιμα κι' ακούστηκε ξαφνα στην πλατεία πάταγος από ξύλα, που σωριαζόντουσαν κάτω. Ο λαός είχε γκρεμίσει την άγκυλη.

VII

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Το βουνό του Πένια ντε Σίντ, είνε η τελευταία άκρη της όρεισείρας Πενιολόγικα κι' ύψωνόταν πάνω από μια απέραντη πεδιάδα άγριο και άποκρημο, σαν ένας σκοπός της εμπροσθοφυλακής, τοποθετημένος εκεί απ' τη φύση, για ν' άγρυπνήει πάνω από την Άραγονία και να προστατεύη τη Βαλέντια από τις επιδρομές των λαών του Βορρά.

Από άμνημονεύτων χρόνων, απάνω στους βράχους του Πένια, ύψωνόταν ένας πύργος, που κάθε πέτρα του ήταν βαμμένη με αίμα. Χίλιοι τραγικοί θρύλοι είχαν δημιουργηθή γύρω απ' αυτό τον πύργο κι' οι διάδοτες, κάθε φορά που τον αντίκρυζαν από μακριά, σταυροκοπούντουσαν με τρόμο.

Στην εποχή της διηγήςσας μας, ένα μεγάλο μέρος των οχυρωμάτων και των διαμερισμάτων αυτού του πύργου, κόνιταν σωριασμένο σε έρειπια. Το κύριο οικοδόμημα μόνο ήταν ακόμα κατοικήσιμο.

Και πράγματι, πρό δυο χρόνων καθόταν εκεί ένας άγνωστος, ένας γέρος, κάποιο συντρίμι χωρίς άλλο της ζωής, που είχε ξεπέσει σ' αυτό το άλλο συντρίμι του χρόνου.

Κανείς δεν μπορούσε να του άμφισβητήσει το δικαίωμα να έγαστασθί στον πύργο, γιατί είχε τίτλους, που φανέρωναν πως ήταν ο μόνος ιδιοκτήτης του.

Όστόσο, οι κάτοικοι των περιχώρων έλεγαν πως είχε πουλήσει την ψυχή του στο διάβολο κι' ότι μια μέρα θα εξαφανιζόταν μαζί με τον πύργο τον ίδιο, ανάμεσα στις φλόγες και τους καπνούς. Καθώς δε δεν ήξεραν από ποιά έρχόταν, καθώς δεν είχε ούτε συγγενείς, ούτε φίλους και δεν μιλούσε ποτέ σε κανένα κι' άγνωστοσαν κι' αυτό ακόμα τόνομα του, όλοι άπομακρύνονταν απ' αυτόν.

Συχνά τον έβλεπαν να πλανιέται επάνω στα έρειπια. Διέκριναν στο σελινόφως την άδυνατη σιλουέττα του στην κορυφή του πύργου, όπου έμενε ώρες ολόκληρες, κυττάζοντας τάστρα. Αυτές τις νύχτες ίσχυριζόντουσαν πως έρριχνε τη τύχη κι' όλος ο κόσμος έφευγε μακριά, για να μην τον φτάση το βλέμμα του.

Δεν ήξεραν ούτε πως, ούτε με τί τρόπο ζούσε και ποτέ δεν είχαν δη κανένα ν' ανεβαίνει στα έρειπια. Μόνο, κατά άραία διαστήματα, μια νέα κόρη, μια Άστοιγγαπούλα, παρουσιάζόταν πλάι του, τα βράδια με το σελινόφως, χωρίς κανείς να ξέρη πως είχε βρεθή εκεί.

Τότε κι' οι δυο έκαναν χειρονομίες, άπλωναν τα μπράτσια τους, πότε προς την άνατολή και πότε προς τη δύση κι' έδειχναν με το δάχτυλο τους άστερισμούς. Κατά τη γνώμη όλων των γυναικών, αυτή η Άστοιγγάνα ήταν μάγισσα και πολλές φήμες κυκλοφορούσαν εις βάρος της κι' εις βάρος του γέρου. Μι-

λούσαν για μαγείες και βασκανίες και δηλητήρια και δεν φούσε ούτε μια γίδα στην περιοχή, χωρίς ν' άποδώσουν το βινατό της σ' αυτούς.

Τέτοια πράγματα δεν μπορούσαν να βαστάξουν και, σπογμένοι από τις γυναίκες τους, οι άντρες συγκεντρώθηκαν έσπρω, για να πάνε να διώξουν το γέρο, από την άετοφωλιά του.

Έκείνος τους έβλε καθώς ανεβαίαν προς τον πύργο του, με δεν άνησύχησε καθόλου. Κι' όταν έφτασαν άπειλητικοί μπροστά στην πόρτα του πύργου, είδαν να παρουσιάζεται μπροστά τους ένας γέρος με άσπρα μαλλιά, περήφανος κι' άξιοπρεπής, χωρίς κανένα όπλο επάνω του.

Τους έδειξε με το δάχτυλό του τα χωριά τους και τους είπε: —Ξαναγυρίστε στις κατοικίες σας και άφήστε ήσυχο έναν άνθρωπο, που άναπαύεται μέσα στη δόξα του παρελθόντος του και στην άπόγνωση της συντριμμένης του ζωής. Πηγαίνετε!

Έπειτα, γαλήνιος, δίνοντας ο ίδιος το παράδειγμα, τους γέρισε τη ράχη και μπήκε πάλι μέσα στον πύργο του, αφήνοντας την πόρτα άνοιχτή. Κανένας απ' αυτούς, που είχαν πάει για να κάψουν τον άετο μέσα στη φωλιά του, δεν τόλμησε να περπάτη το κατόφλι και ξαναγύρισαν πίσω άστισμένοι και ντροπισμένοι. Καθώς δε η γυναίκες τους περιέτριψαν με περπέργεια, για να μάθουν τί είχε συμβή, ο πιο γέρος απ' όλους είπε:

—Άφήστε αυτό τον άνθρωπο ήσυχο! Κανείς άς μην άσχοληθή πειά μ' αυτόν.

Το αντίκειμενο αυτής της επιδρομής, ο γέρος των έρειπιών ήταν ένας μεγίσταν της Ίσπανίας. Όνομαζόταν Πέντρο ο Γκομέθ ο Καρβαζάλ ντε Βαλλεντίρα. Από τη μητέρα του καταγόταν από τον Ίμνυο-Ί-Άχμάρ, τον Κόκκινο Άνθρωπο, Κάλια το Κανέ, κι' είχε πολεμήσει παντού, γιατί είχε τόσες τρύπες στο κορμί του, όσα ήταν και τα χρόνια στο κεφάλι του.

Το σπαθί του ήταν ένα από τα πιο τρομερά της Ίσπανίας, κι' η γλώσσα του όχι λιγώτερο διαπραγματική. Μια μέρα που είχε μλήσει παραπολύ, ο πρωθυπουργός Άλμπερνόν τον είχε διώξει απ' την αλλή, γιατί δεν έννοούσε να άποκληθή μπροστά στη δύναμη του. Το κατάλαχε συγχρόνως όλα τάγαθά και το δήμευσε όλη την άπέραντη περιούσια του. Θέλησε μάλιστα ν' άμυαρώση τη δόξα του και να κηλιδώση τόνόμα του.

Μά ο ντόν Πέντρο, με το κεφάλι ψηλά, παίρνοντας μαζί του την έκτιμηση των άλλων μεγιστών, άποσύρθηκε στην μόνη νύια της γης Στά έρειπια της Πένια ντελ Σίντ.

Η νέα που πήγαινε και τον έβλεπε συχνά στο κατόφλι του, ήταν κόρη μιας Άστοιγγάνας της Σκωτίας. Είχε ακολουθήσει επί πολλά χρόνια τη μητέρα της, η οποία κοιμόταν τώρα τον αιώνο ύπνο της στην κορυφή ενός βράχου της στην κορυφή λατρών κι' η οποία ως μόνη κληρονόμος της είχε άρήσει την άμορφία της κι' ένα δαχτυλίδι, πίσω απ' το όποιο ήταν γραμμένο το όνομα του πατέρα της που δεν ήταν άλλος από το μεγιστάνα ντόν Πέντρο.

Η νέα άνομαζόταν Μαρκίτα κι' ήταν η ίδια, που άκολουθούσε όχτώ μέρες τώρα το Λαγκαρντιέρ και την όποια ο Σαθερνύ είχε συναντήσει στο δρόμο της Σεγοβίας.

Όσο ο πατέρας της ήταν μεγάλος και τρανός, δεν είχε παρουσιαστή καθόλου σ' αυτόν. Μά την ημέρα, που έμαθε πως ήταν δυστυχισμένος, δεν δίτασε πειά καθόλου: Παρουσιάστηκε μπροστά του, του έδειξε το δαχτυλίδι της και το άπεκάλυψε το μυστικό της.

Ο ντόν Πέντρο της άνοιξε τότε την άγκαλιά του κι' η Μαρκίτα έπεσε μέσα σ' αυτή.

Από τότε, κατά κανονικά διαστήματα, πήγαινε και το χάριζε την παρηγοριά της άγάπης της, ενώ συγχρόνως φρόντιζε με μια γρηά από το Μονταλμπάν, που την ήξερε απ' την μητέρα της, να του προμηθεύη τρόφιμα και ό,τι άλλο χρειαζόταν.

(Άκολουθεί)

Η Μητέρα του Χριστού

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΕΤ ΜΠΕΝ ΝΑΟΥΡ

Η μέρα εκείνη οι πιστοί της Δαμιασκού, που πήγαιναν για την έσπερινή προσευχή στο τζαμί του Σενάν-Πασά, είδαν τον Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ να βγαίνει από το σπίτι του με το πρόσωπο άναστατωμένο απ' τη συγκίνηση, σφουγγίζοντας κρυφά πάνω στο κεντημένο μανίκι του το κροτέρο του μαζαίρι. Τα χείλη του ψιθύριζαν λόγια άκατάληπτα. Κι' αυτό έκανε ν' άπορήσουν όλοι, που ήξεραν τον Μωχαμέτ γά ήσυχο και θρησκο άνθρωπο.

Όστόσο, κανείς δεν τόλμησε να τον ρωτήσει, γιατί είνε συνήθεια στους Μουσουλμάνους να μη ρωτούν τον άλλον ό,τι εκείνος δεν άισθάνεται την άνάγκη να τους άμπατευθή.

Την άλλη μέρα τέλος μαθεύτηκε πως ο Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ είχε σκοτώσει τη γυναίκα του, γιατί την είχε βρή στην άγκαλιά του Άχμάρ Έλ Καϊσσί, του νεαρού βοηθού του.

Είχε από ώρα τελειώσει η έσπερινή προσευχή, κι' ο Μωχαμέτ έμενε άκόμη γονατιστός πάνω στο πλόσσο χαλί του, σε μια σκοτεινή γωνιά του τζαμιού. Ζητούσε με συντριβή συχώρεσι απ' τον Άλλεχ για την προσβολή, που του είχε κάνει, παραβιάζοντας, στη μεγάλη όρη του, τον άγιο νόμο του προφήτη, που άπαγορεύει την άσκησι άμμοτοχυσίας, εκτός όταν πρόκειται για τους άπιστους. Γιατί, αν η ζωή μιας δολοφής γυναίκας δεν πολυλογαρίζεται, όστόσο ένας καλός Μουσουλμάνος πρέπει να είνε ικανός να δαμάξη την ταρχική της ψυχής του και να συγκρατή κάθε βίαιο πάθος.

Από πολλή ώρα όλοι οι πιστοί είχαν άποτραβηχτή, κι' ο Μωχαμέτ άκόμη παρακαλούσε μέσα στο έρημο τζαμί, όταν, ξαφνικά, του φάνηκε πως μά άνθρωπι μορφή στεκότανε βαθιά πλάι του. Σήκωσε το κεφάλι κι' είδε τον πατέρα του, που ήταν πεθαμένος από καιρό, τότε που άκόμη ο ίδιος ήταν νέος.

Ταραγμένος και κατάπληκτος ο Μωχαμέτ, έσπρωσε σ' έναν βαθύ χαρτεσιού και χτύπησε τη γη με το μέτωπό του. Ο πατέρας του όμως του χαμογέλασε με καλωσύνη και του είπε με φωνή γεμάτη έπείκεια:

—Παιδί μου, παραφέθηκες απ' τη θέληση του αματός σου, σαν νάσουν κανένας νέος. Το σφάλμα σου δεν είνε βαρύ μέσα στην πλάστιγγα του Άλλεχ, πάντα όμως ο άνθρωπος είνε άεσιωκατάκριτος όταν χύση το αίμα μιας γυναίκας, μαζί με την όποια κοιμήθηκε. Έτσι, γά να σε σπλαχνιστή ο Άλλεχ, να κινήση το γρηγορώτερο το προσόνήμα, που κάθε Μουσουλμάνος χρωστά γά κινή το δάχτυλό του μα φορά στη ζωή του. Άποχωρέτα φίλους και παιδιά και πήγαινε να φρεσής στη Μέκκα το πρώινο σαράκι των άληθινών πιστών...

Μόλις τελείωσε αυτά τα λόγια, το όραμα χάθηκε. Την άλλη μέρα ο Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ ξεκίνησε γά το μακρινό ταξίδι.

Πολλές μέρες περπατούσε ο Μωχαμέτ προς τα νότια μέρη. Από καιρό είχε άρήσει πίσω του τους πλούσιους κάμους της Συρίας. Πέρισε τις ξερές πεδιάδες της Κιλικίας και τώρα προχωρούσε προς τη θερμή έρημο της Άραβίας.

Ένα βράδυ, ύστερ' από άπειρους κόπους πολλών έδωδων, ο Μωχαμέτ ένοιωσε μεγάλη κόπωση. Όλη σχεδόν τη ζεστή εκείνη μέρα είχε κοιμηθή βαρεά. Ο ύπνος του όμως ήταν άνησυχος, θά είχε πρεσά. Και τώρα, με τη δύση του ήλιου, ξανάπαυσε τον μοναχικό του όρκο, βλέποντας πελώρια τη σιά του εμπρός. Προχωρούσε σαν ύπνοβάτης κι' άναρωτιόταν αν θάρτανε ποτέ στο τέμα του ταξιδιού του, στην άγια πόλη, με τους άναρτήμενους μιναρέδες, ολόγυρα στα λείψανα και στον τάφο του Προφήτη. Κύτταζε τη θερμή άμμο ολόγυρά του, γεμάτη κόκαλα ζώων, κι' έστρεψε με τη σκέψη μη θαρτή κι' αυτός κάτω από τις χροναπές πτυχές του άπέραντου εκείνου σάβανου.

Όστόσο, έξακολουθούσε κατάσκοπος τον άπελατικό δρόμο του. Μονομάζε έδους ο ήλιος, σε μια φωτεινή άποθέσει, προσκαλώντας όλους τους πιστούς πάνω στη γη στην έσπερινή προσευχή. Ο Μωχαμέτ σταμάτησε, άπλωσε πάνω στην καυτή άμμο το χαλί του της Βουζάρας και με το πρόσωπο προς την Άνατολή, άρχισε την προσευχή του.

Όταν σηκώθηκε, είχε ολότελα νηστώς. Η νέα σελήνη φάνηκε στο στερέωμα, σαν ένα λεπτό δρεπάνι. Ο ούρανός κι' η γη ήταν το ίδιο σκοτεινά. Παράξενοι θόρυβοι ανεβαίαν απ' τον άόριστο όρίζοντα.

Γά ν' άπομακρύνη τ' άγρίμα, που γυρνούν πάνω στις πατημασιές των ανθρώπων και ξεσηκώνουν ξαφνικά τους νυχτερινούς ταξιδιώτες, ο Μωχαμέτ άναψε ένα κομμάτι ξερό δαδί κι' έξακολούθησε το δρόμο του με ήθημα μονότονο, το κεφάλι βαρύ και την ψυχή άνησυχη.

ΤΟΥ ΚΑΜΙΛ Α'ΥΜΑΡ

Από την περασμένη μέρα ο Μωχαμέτ δεν είχε φάει τίποτε. Νοιώθοντας την πείνα να τον βασανίζει, πήρε απ' τη σακούλα του μια φρούχτα ξερά σικά. Άνοιξε ένα σίκο και κάτω από το φως του διαδίου που κρατούσε είδε πως ήταν γεμάτο σκουλήκια. Τό πέταξε με άηδία. Άνοιξε δεύτερο σίκο, το βρήκε κι' αυτό όμοια χαλασμένο και το πέταξε κι' αυτό πίσω του... Το ίδιο έγινε και με το τρίτο, με το τέταρτο και μ' άλλα άκόμη.

Ο προσκυνητής, που δεν είχε στο σακούλι του παρά μονάκι τις άπαράτητες προμήθειες γά να φτάση στην κοντινότερο σταθμό, άρχισε ν' άνησυχή. Διάλεξε τότε ένα όραιο σίκο, το όραότερο απ' όλα τ' άλλα. Εύχαριστήθηκε καθώς τόβλεπε. Η σάρα του ήταν άπαλή, γεμάτη γλυκούς χυμούς και άρώματα, και βούλαζε, μαλακή, με την παρρησιώτεστη πίεσι, ανάμεσα στα δάχτυλά του. Χαμογέλασε είχαρσπημένος και μ' έμπιστοσύνη το άνοιξε, κάτω απ' το τρεμένο φως του πυρός. Από μέσα όμως κι' αυτό τό τόσο όμορφο και μαλακό σίκο, ήταν άπως και τ' άλλα, γεμάτο άηδιστικά, βρωμερά σκουλήκια. Ο Μωχαμέτ τό πέταξε κι' αυτό στενοχωρημένος πίσω του.

Σκεπτικός έξακολούθησε το δρόμο του. Έστερ' από άρεκή σύλλογη, έσπρωσε τον πυρό του, πνίγοντας τη φωτερή φλόγα μέσα στην ξερά άμμο, κι' έκρυψε το δαδί με προσοχή στη ζώνη του. Τότε, μέσα στο άόλυτο σκοτάδι που τον περιτρύγνυσε, πήρε στην τύχη μέσ' από το σακούλι τον ένα όμορφο, χοντρό σίκο, και χωρίς διαταγή, ύψαγε. Ξαναπήρε έτσι κι' άλλα, το ένα ύστερ' από τ' άλλο, πολλά, όσπου χόρτασε την πείνα του.

Κείνη τη νύχτα ο Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ περπάτησε πολλές ώρες. Αισθανόταν τον έαυτό του ξεκούραστο. Σχεδόν δεν τόνιωσε το κορμί του. Έπαύλους, ύστερ' από δρόμο πολλών ώρών, καθώς η σελήνη κρυότανε στα πέρατα του ορίζοντα, ο προσκυνητής έφτασε στα σύνορα μιας μικρής δασης, σπηλαιόμοιου σταθμού των καραβανιών. Μερικές άδύνατες χοντραδιές, με τους κορμούς ξεσημαίνοντας από τα δόντια της καμής, κινώοναν μια μισοστερεμένη πηγή και πάνω στη γη, κείνη την κατάξερη έποχή του χρόνου, φανόντουσαν η πατημασιές των ανθρώπων και των ζώων, που σταμάτησαν εκεί μια νύχτα γά να πουν και να ξεκουραστούν.

Ο Μωχαμέτ, νοιώθοντας πάλι την κόπωση να παρνή τα μέλη του, έπαύθηκε μαρνούμε και με το πρόσωπο κοντά στην πηγή, που καθρέφριζε άκατόρθωστα την εικόνα του, ήπιε και έδραστήθηκε, δοξάζοντας τον Άλλεχ γά τις άγαθότητες του. Έπειτα, άφ' ου σηκώθηκε, τυλίχτηκε προσεχτικά στο μπουνούζι του και πλάνιασε χάμω να κοιμηθή.

Έκλεισε τα μάτια και την ίδια στιγμή τον πήρε ύπνος βαθύς. Πάνω από το κεφάλι του άναρτήματα άστέρια σφύριζαν μέσα στο σκοτεινό στερέωμα.

Τότε ο Μωχαμέτ είδε ένα όνειρο. Ένοιωσε ξαφνικά κοντά του μια αλλη παρουσία κι' είδε, με τα μάτια της ψυχής, τη μορφή του πατέρα του, όμοια, όπως νεαρότα του, χαμογέλουσε σιωπηλώς στο γύα του. Έστερ' από μια στιγμή, που φάνηκε στον Μωχαμέτ πως δεν θα τελείωνε ποτέ, το όραμα του μίλησε με καλωσύνη:

—Γιέ μου, του είπε. Η δύναμεις σου δεν κρατούν. Κι' αν θάρτανε ν' άποτελειώσεις το εύαλό σου σχέδιο, ή έρημος δεν θα σ' άφήση να φρεσής πίσω στους δικούς σου, που σε περιμένουν. Το καθήκον σου, λοιπόν, είνε να έπαύησθης ολόκληρωτικά τον προσώ σου πάνω στη γη, όπως ο Άλλεχ έχει γράψει γά σένα στο Βιβλίο της Ζωής. Γι' αυτό σήμα και γύρευε απ'τι σου. Άλλά γά να μη δίνης πειά στο έξης μεγάλη σημασία σε άσημαντα πράγματα, να θυμάσαι τη διδάχη που σου έδωσα: Η γυναίκα, γιέ μου, είνε όμοια με το σίκο. Έχει γλυκιά τρυφερότητα, είνε σαν το μέλι των βογνών μας, το βλέμμα της καιν' σαν τον ήλιο στις πεδιάδες μας, το φιλί της είνε δροσερό και άμθησαστικό, σαν το νερό της πηγής στη σιά της χοντραδιάς. Μη λησής όμως, με τον πυρό της γνώσεως, να ξεχνάσεις τα κατάβαρα της ψυχής της. Η καρδιά της γυναίκας είνε όμοια με τα φρούτα, γευστικά και γλυκά, δεν λένουν όμως σχεδόν ποτέ άπ' κεί τα σκουλήκια του δόλου...

Έβλεπ' τη στιγμή ο Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ έσπρωσε άναρτήδωτος. Θέλησε να σηκωθή δροτός. Τον έπιασε όμως μια δυνατή συγκίνηση. Οταν μαρρεσε έπαύλους να κυττάξη ολόγυρά του, δεν είδε τίποτα.

Όταν έσημάωσε, μετά την προσευχή του, τώλεξε το χαλί του και έπνιγας πάνω την άποστασία του Άλλεχ στον άγνωση δρόμο της ζωής, άρχισε να βελήη σκεπτικός προς τη Δαμιασκό...

ΚΑΜΙΛ Α'ΥΜΑΡ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΥΨΙΣΤΟΣ ΜΑΖΙ ΣΑΣ!...

ΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!... Ο Χιούγκ Κάρολαιρη κ' η νεαρή σύζυγός του Μόριελ καθόντουσαν κοντά στο τζάκι, ο ένας απέναντι στον άλλο, κουρασμένοι ακόμα από τη Χριστουγεννιάτικη δεξίωση, μ' α' ευτυχισμένοι που έμειναν μονάχοι, επατέλους.

—Τι όμορφα που είναι τα φτερινά Χριστούγεννα κοντά σου, Μόριελ! Ψιθύρισε μ' ένα στεναγμό ευτυχίας ο Χιούγκ. Έξω είχε κοσμογυλασιά, βροχές και φυσάει δαιμονισμένα, κ' εδώ μέσα είχε η θαλπωρή κ' η όμορφιά σου, Μόριελ!...

—Κόλακα! χαμογέλασε εκείνη, σκρττώντας παιχνιδιάρικα στην αναπνευστική της πολυθρόνα. Κοντεύουν μεσάνυχτα τώρα, μ' ακόμη δεν έχασα τις φλογερές ματιές πουρριζχνες από όλο σου σε μιά θελητική καλεσμένη φίλη μου... Μά έννοια σου, δεν είμαι εγώ ζηλιάρικα σαν τη Γκριζελ!...

Στο άκουσμα του όνόματος της πρώτης του γυναίκας, της πεθαμένης πια Γκριζελ Πιτιδουθ, ο Χιούγκ γλώφιασε ανεπαίσθητα. Έφοριζε ένα επαληθευτικό βλέμμα στη χαριτόβουρη και επιπόλαιη νεαρή γυναίκα που και της είχε κάπως τραχειά!...

—Σόλα, Μόριελ!... Τι είν' αυτά που λές; Γιατί με παραινείς έτσι, αφού γιά χάρι σου δέχομαι το πρόσκατο ακόμη πένθος μου, γιά να σε παντρευτώ... Σε κινάς πως τα περυσινά Χριστούγεννα παντρεύτηκα μαζί της; 'Η Μόριελ γέλασε πάλι επιπόλαια τώρα. Μά στη στιγμή, χλωμάζοντας κ' έδειχνε από κάποια θύμηση, κ' αλλάζοντας έκφραση προσώπου και θέμα, με άστασία πεταλούδας, ψιθύρισε φροδισμένα:

—Πές μου, Χιούγκ, μήπως είχε στοιχειωμένος ο πύργος αυτός που καθόμαστε;

—Όχι, δilo άνοηστές λές άπάντε! ξεφώνισε με δυσφορία ο σύζυγός της. Μά τί έπαυες, τί σ' έπασε, λοιπόν, γλυκεριά μου Μόριελ; 'Η γυναίκα του δεν άποκρίθηκε άμέσως. Έμεινε άρεσκή ώρα, με σκυρτό κεφάλι και μουσκελιστά μάτια, σαν να άνατολούσε κάποια μυστηριώδη γεγονόςτα, κ' ύστερα μουρμούρισε:

—Χθές βράδυ... Έξω απ' την κρεβατοκάμαρά μου... Κάποιος περπατούσε στο διάδρομο... Θά ήταν μεγάλος, βαρύς... Γιατί έτριζαν τα σανίδια τόσο, που έβγαλναν αέρος... Πεταχτήκα μισόγδυτη από το κρεβάτι, άνοιξα την πόρτα κ' άναψα το φως... Έβρημά στο διάδρομο... Μά φαινότανσαν δλοκάθαρα στο σανίδωμα τα ύγρά άχνάρια των γυνών ποδιών εκείνου που είχε προσπεράσει την πόρτα μου λίγες στιγμές πριν...

Χτύπησαν από τρώοι τα σανίδια της νεαρής γυναίκας και σάφησε, ανατριχιάζοντας σύγκορη. Και ζαρόνοντας, σαν νάθελε να ζεσταθεί ύστερα από το μυστηριώδες ρίγος της, ψιθύρισε τα άλλοτιστα αυτά λόγια:

—Μά ήταν τόσο μικρά τα άχνάρια των γυνών ποδιών στα σανίδια... Ένώ το κορμί που στηρίζεται σ' αυτά τα πόδια έπρεπε νάναι τόσο μεγάλο, τόσο βαρύ, γιά να τρίξουν έτσι τα σανίδια... Κορμί γίγαντος και πόδια μικρού παιδιού!...

—Α!... Α!... Βρονχλήθηκε άσχημά της ο Χιούγκ, άναπνώντας όρθός.

Μιά άστρατή έσκισε το μυαλό του και θυμήθηκε. Θυμήθηκε τη γκρινιάρικα και μεσοκόπη Σκωτσέζα Γκριζελ Πιτιδουθ, την πεθαμένη πια πρώτη του γυναίκα, με το γίγαντιο κορμί της και τα σαν Κινέζας μικρού λια ποδαράκια της. Έβγαλε το μαντήλι του, με χέρι που έτρεμε, κατακάτρινο, σαν χέρι νεκρού, και το πέρασε απ' το ιδρωμένο πρόσωπό του...

Κι η Μόριελ, άμύλητη, πάλι ανατριχιασμένη απ' τα άλλο-

κοτα κομμάτια του σιξίγους της, είχε ζαρώσει βαθειά στην πολυθρόνα σαν γατίτσα που κρύωνε...

...«Ο 'Υψιστος μαζί σας, άρχοντές μου χαρωποί!...».

Έτσι άκούστηκαν έξω, κ' άνάμεσα από το οθόλιασμα του άνεμου και της βροχής, τα χαριόδυνα λόγια των παλιών 'Αγγλικών κληδών, καθώς τα έψαλαν τρεις-τέσσερες τραχείες φωνές χαρωπών, νοδεύοντάς τα και με άλλέγρη ύπόκρουσι κουνουνών και κινιότων...

...«Ο 'Υψιστος μαζί σας, άρχοντές μου χαρωποί, στα εύθυμα φτερινά Χριστούγεννα!...».

—Μπα! Τά «Κάλλαντα» λένε ακόμα! ψιθύρισε με άναστροφή Μόριελ, πηδώντας από την πολυθρόνα της. Τους φωνάζουμε, Χιούγκ, νά μάς τα πουνε;... Θά έλαφρώση το μυαλό μας λίγο... Τι μάς λένε και τών δυό μας τώρα ν' άναστατωθούμε έτσι, από τιποτένια άφηρη; Ίσως και να γελάστηκα!...

—Ναι... Ναι!... παραδέχτηκε με στεναγμό λυτρωμού κ' ο Χιούγκ. Ίσως με το πρόσκαρο τραγούδι τους, τα άρελή αυτά χωριστά από κατορθώσουν να διώξουν τις μαφρές ιδέες και την άπροσδόκητη κενιά μας!...

Πάτησε τό, κοιμά το κουνουνό κ' είχε στον καμαριέρη πάλι φανίστηκε να οδηγεί στο ισόγειο τη συντροφιά των χωρικών, που φέροντάς τους άφθονο κρασί και μεζέδες. Έπειτα κατέβηκαν κ' άπ' την πόρτα, χειροπατοί, νοιώντας μέσα τους την άταραχτή άσπρη να βρεθούν με συντροφιά, γιάτί ήταν άνικανα να κοιμηθούν, παρ' όλη την κοίρασι που δοκίμασαν κατά το διάστημα της έπιστηνης ήμερας.

Στην έμφράσι τους τα χωριστά τουλα σπράθηκαν όρθια, ήταν άπ' ύψαι τους κρασί στα κρυστάλλινα ποτήρια και τραγουδούσαν άλλα με φρόα τα Κάλλαντα. Ο Χιούγκ τούς άφησε στο τραπέζι, μ' α' χούφτα μίσιατα, σύστησε στους ύπηρέτες να περικυλιθούν ακόμη τη συντροφιά ός όπου χορτάσει, κ' ύστερα είχε στη Μόριελ:

—Πηγαίνω μιά στιγμή ως το γραφείο μου... Έσ' αν νυστάξης κ' νένα να κοιμηθής... Φτάνω κ' εγώ σε λιγάκι!...

Μπήκε στο σκοτεινό γραφείο του, δυό-τρεις πόρτες πάλι πέρα κ' κοντά στο βάθος του διαδρόμου. Σαπλωόθηκε σε μιά πολυθρόνα, άπ' κρη στο σθηστό τζάκι, δίχως ν' άνάψη φως. Βυθίστηκε σε σκέψεις...

«Ω, πόσο ένιωθε την ανάγκη της σκωτεινής και της μοναξιάς απ' η τη στιγμή... Πόσο τον άράσαν τα λόγια της άντιστηνης γυναίκας του... Γι' άντιο κορμί κ' ύγρά άχνάρια ποδιών μικρού παιδιού!... Έσφίξε το κεφάλι του ο Χιούγκ με λύσσα, κ' η γροθιά του πάλι ζόντουσαν στους κροτάφους του, πού του πονούσαν από το σφυροκόπημά τους... Άρνόταν να σκεφθεί ο Χιούγκ το άταλο γεγονός, το σ' όψιμο κ' άμαρταλό, πού ξετυλίχτηκε λίγους μόλις μήνες πριν, απ' πύνο στη Σκωτία!...

Πού;... Τι;... Άρνόταν ο Χιούγκ να σκεφθεί... Γιατί και λίγο κ' το άγγιζε με τη σκέψη του κ' με τη θύμηση του αυτό το γεγονός, άμέσως χλωμάζε ανατριχιάζε και τα δόντια π' χτυπούσαν από ύπερφυσία τρώοι, σαν καστανιέττες π' ρεντριάς...

—Άνοιχτό παράθυρο εδώ! μουρμούρισε με φρίκη άσπρη και τινάχτηκε όρθός, γιά μιά ύγρη πνοή άνέμου π' χτύπησε το ιδρωμένο πρόσωπό του... Χέμ... Χέμ!... Λέν τ'άλεισα, βλέπεις, σέρ;... Άν τήρησε άμέσως στο σκοτάδι—έκει άντίκρυ του, κοντά του—μιά σαρκαστική, βραχνή φωνή...

Κυνηγημένος σαν από βροκόλακα, ο Χιούγκ, άνίκαντας να φωνάξει, άπλώσε το χέρι του στον τοίχο κ' άναψε το φως.

Ένας γρηλάτος άλήτης, με άπαισιο παρουσιαστικό και με βρεμένα απ' τη θροχή κορμ' έλα στο κορμί του, ήταν έσπλαγμένος άτάραχα στην άσπρη του πολυθρόνα!...

—Αποδοστή!... Τι θέλεις δώ μέσα; ξεστόμισε με δυσκολία ο Χιούγκ.

—Έχω τό σκοπό μου! κ'...

—Μπα! Τά «Κάλλαντα» λένε ακόμα! ψιθύρισε με άναστροφή Μόριελ, πηδώντας από την πολυθρόνα της. Τους φωνάζουμε, Χιούγκ, νά μάς τα πουνε;... Θά έλαφρώση το μυαλό μας λίγο... Τι μάς λένε και τών δυό μας τώρα ν' άναστατωθούμε έτσι, από τιποτένια άφηρη; Ίσως και να γελάστηκα!...

—Ναι... Ναι!... παραδέχτηκε με στεναγμό λυτρωμού κ' ο Χιούγκ. Ίσως με το πρόσκαρο τραγούδι τους, τα άρελή αυτά χωριστά από κατορθώσουν να διώξουν τις μαφρές ιδέες και την άπροσδόκητη κενιά μας!...

Πάτησε τό, κοιμά το κουνουνό κ' είχε στον καμαριέρη πάλι φανίστηκε να οδηγεί στο ισόγειο τη συντροφιά των χωρικών, που φέροντάς τους άφθονο κρασί και μεζέδες. Έπειτα κατέβηκαν κ' άπ' την πόρτα, χειροπατοί, νοιώντας μέσα τους την άταραχτή άσπρη να βρεθούν με συντροφιά, γιάτί ήταν άνικανα να κοιμηθούν, παρ' όλη την κοίρασι που δοκίμασαν κατά το διάστημα της έπιστηνης ήμερας.

Στην έμφράσι τους τα χωριστά τουλα σπράθηκαν όρθια, ήταν άπ' ύψαι τους κρασί στα κρυστάλλινα ποτήρια και τραγουδούσαν άλλα με φρόα τα Κάλλαντα. Ο Χιούγκ τούς άφησε στο τραπέζι, μ' α' χούφτα μίσιατα, σύστησε στους ύπηρέτες να περικυλιθούν ακόμη τη συντροφιά ός όπου χορτάσει, κ' ύστερα είχε στη Μόριελ:

—Πηγαίνω μιά στιγμή ως το γραφείο μου... Έσ' αν νυστάξης κ' νένα να κοιμηθής... Φτάνω κ' εγώ σε λιγάκι!...

Μπήκε στο σκοτεινό γραφείο του, δυό-τρεις πόρτες πάλι πέρα κ' κοντά στο βάθος του διαδρόμου. Σαπλωόθηκε σε μιά πολυθρόνα, άπ' κρη στο σθηστό τζάκι, δίχως ν' άνάψη φως. Βυθίστηκε σε σκέψεις...

«Ω, πόσο ένιωθε την ανάγκη της σκωτεινής και της μοναξιάς απ' η τη στιγμή... Πόσο τον άράσαν τα λόγια της άντιστηνης γυναίκας του... Γι' άντιο κορμί κ' ύγρά άχνάρια ποδιών μικρού παιδιού!... Έσφίξε το κεφάλι του ο Χιούγκ με λύσσα, κ' η γροθιά του πάλι ζόντουσαν στους κροτάφους του, πού του πονούσαν από το σφυροκόπημά τους... Άρνόταν να σκεφθεί ο Χιούγκ το άταλο γεγονός, το σ' όψιμο κ' άμαρταλό, πού ξετυλίχτηκε λίγους μόλις μήνες πριν, απ' πύνο στη Σκωτία!...

Πού;... Τι;... Άρνόταν ο Χιούγκ να σκεφθεί... Γιατί και λίγο κ' το άγγιζε με τη σκέψη του κ' με τη θύμηση του αυτό το γεγονός, άμέσως χλωμάζε ανατριχιάζε και τα δόντια π' χτυπούσαν από ύπερφυσία τρώοι, σαν καστανιέττες π' ρεντριάς...

—Άνοιχτό παράθυρο εδώ! μουρμούρισε με φρίκη άσπρη και τινάχτηκε όρθός, γιά μιά ύγρη πνοή άνέμου π' χτύπησε το ιδρωμένο πρόσωπό του... Χέμ... Χέμ!... Λέν τ'άλεισα, βλέπεις, σέρ;... Άν τήρησε άμέσως στο σκοτάδι—έκει άντίκρυ του, κοντά του—μιά σαρκαστική, βραχνή φωνή...

Κυνηγημένος σαν από βροκόλακα, ο Χιούγκ, άνίκαντας να φωνάξει, άπλώσε το χέρι του στον τοίχο κ' άναψε το φως.

Ένας γρηλάτος άλήτης, με άπαισιο παρουσιαστικό και με βρεμένα απ' τη θροχή κορμ' έλα στο κορμί του, ήταν έσπλαγμένος άτάραχα στην άσπρη του πολυθρόνα!...

—Αποδοστή!... Τι θέλεις δώ μέσα; ξεστόμισε με δυσκολία ο Χιούγκ.

—Έχω τό σκοπό μου! κ'...

—Μπα! Τά «Κάλλαντα» λένε ακόμα! ψιθύρισε με άναστροφή Μόριελ, πηδώντας από την πολυθρόνα της. Τους φωνάζουμε, Χιούγκ, νά μάς τα πουνε;... Θά έλαφρώση το μυαλό μας λίγο... Τι μάς λένε και τών δυό μας τώρα ν' άναστατωθούμε έτσι, από τιποτένια άφηρη; Ίσως και να γελάστηκα!...

—Ναι... Ναι!... παραδέχτηκε με στεναγμό λυτρωμού κ' ο Χιούγκ. Ίσως με το πρόσκαρο τραγούδι τους, τα άρελή αυτά χωριστά από κατορθώσουν να διώξουν τις μαφρές ιδέες και την άπροσδόκητη κενιά μας!...

Πάτησε τό, κοιμά το κουνουνό κ' είχε στον καμαριέρη πάλι φανίστηκε να οδηγεί στο ισόγειο τη συντροφιά των χωρικών, που φέροντάς τους άφθονο κρασί και μεζέδες. Έπειτα κατέβηκαν κ' άπ' την πόρτα, χειροπατοί, νοιώντας μέσα τους την άταραχτή άσπρη να βρεθούν με συντροφιά, γιάτί ήταν άνικανα να κοιμηθούν, παρ' όλη την κοίρασι που δοκίμασαν κατά το διάστημα της έπιστηνης ήμερας.

Στην έμφράσι τους τα χωριστά τουλα σπράθηκαν όρθια, ήταν άπ' ύψαι τους κρασί στα κρυστάλλινα ποτήρια και τραγουδούσαν άλλα με φρόα τα Κάλλαντα. Ο Χιούγκ τούς άφησε στο τραπέζι, μ' α' χούφτα μίσιατα, σύστησε στους ύπηρέτες να περικυλιθούν ακόμη τη συντροφιά ός όπου χορτάσει, κ' ύστερα είχε στη Μόριελ:

—Πηγαίνω μιά στιγμή ως το γραφείο μου... Έσ' αν νυστάξης κ' νένα να κοιμηθής... Φτάνω κ' εγώ σε λιγάκι!...

Μπήκε στο σκοτεινό γραφείο του, δυό-τρεις πόρτες πάλι πέρα κ' κοντά στο βάθος του διαδρόμου. Σαπλωόθηκε σε μιά πολυθρόνα, άπ' κρη στο σθηστό τζάκι, δίχως ν' άνάψη φως. Βυθίστηκε σε σκέψεις...

«Ω, πόσο ένιωθε την ανάγκη της σκωτεινής και της μοναξιάς απ' η τη στιγμή... Πόσο τον άράσαν τα λόγια της άντιστηνης γυναίκας του... Γι' άντιο κορμί κ' ύγρά άχνάρια ποδιών μικρού παιδιού!... Έσφίξε το κεφάλι του ο Χιούγκ με λύσσα, κ' η γροθιά του πάλι ζόντουσαν στους κροτάφους του, πού του πονούσαν από το σφυροκόπημά τους... Άρνόταν να σκεφθεί ο Χιούγκ το άταλο γεγονός, το σ' όψιμο κ' άμαρταλό, πού ξετυλίχτηκε λίγους μόλις μήνες πριν, απ' πύνο στη Σκωτία!...

Πού;... Τι;... Άρνόταν ο Χιούγκ να σκεφθεί... Γιατί και λίγο κ' το άγγιζε με τη σκέψη του κ' με τη θύμηση του αυτό το γεγονός, άμέσως χλωμάζε ανατριχιάζε και τα δόντια π' χτυπούσαν από ύπερφυσία τρώοι, σαν καστανιέττες π' ρεντριάς...

—Άνοιχτό παράθυρο εδώ! μουρμούρισε με φρίκη άσπρη και τινάχτηκε όρθός, γιά μιά ύγρη πνοή άνέμου π' χτύπησε το ιδρωμένο πρόσωπό του... Χέμ... Χέμ!... Λέν τ'άλεισα, βλέπεις, σέρ;... Άν τήρησε άμέσως στο σκοτάδι—έκει άντίκρυ του, κοντά του—μιά σαρκαστική, βραχνή φωνή...

Κυνηγημένος σαν από βροκόλακα, ο Χιούγκ, άνίκαντας να φωνάξει, άπλώσε το χέρι του στον τοίχο κ' άναψε το φως.

Ένας γρηλάτος άλήτης, με άπαισιο παρουσιαστικό και με βρεμένα απ' τη θροχή κορμ' έλα στο κορμί του, ήταν έσπλαγμένος άτάραχα στην άσπρη του πολυθρόνα!...

—Αποδοστή!... Τι θέλεις δώ μέσα; ξεστόμισε με δυσκολία ο Χιούγκ.

—Έχω τό σκοπό μου! κ'...

—Μπα! Τά «Κάλλαντα» λένε ακόμα! ψιθύρισε με άναστροφή Μόριελ, πηδώντας από την πολυθρόνα της. Τους φωνάζουμε, Χιούγκ, νά μάς τα πουνε;... Θά έλαφρώση το μυαλό μας λίγο... Τι μάς λένε και τών δυό μας τώρα ν' άναστατωθούμε έτσι, από τιποτένια άφηρη; Ίσως και να γελάστηκα!...

—Ναι... Ναι!... παραδέχτηκε με στεναγμό λυτρωμού κ' ο Χιούγκ. Ίσως με το πρόσκαρο τραγούδι τους, τα άρελή αυτά χωριστά από κατορθώσουν να διώξουν τις μαφρές ιδέες και την άπροσδόκητη κενιά μας!...

Πάτησε τό, κοιμά το κουνουνό κ' είχε στον καμαριέρη πάλι φανίστηκε να οδηγεί στο ισόγειο τη συντροφιά των χωρικών, που φέροντάς τους άφθονο κρασί και μεζέδες. Έπειτα κατέβηκαν κ' άπ' την πόρτα, χειροπατοί, νοιώντας μέσα τους την άταραχτή άσπρη να βρεθούν με συντροφιά, γιάτί ήταν άνικανα να κοιμηθούν, παρ' όλη την κοίρασι που δοκίμασαν κατά το διάστημα της έπιστηνης ήμερας.

Στην έμφράσι τους τα χωριστά τουλα σπράθηκαν όρθια, ήταν άπ' ύψαι τους κρασί στα κρυστάλλινα ποτήρια και τραγουδούσαν άλλα με φρόα τα Κάλλαντα. Ο Χιούγκ τούς άφησε στο τραπέζι, μ' α' χούφτα μίσιατα, σύστησε στους ύπηρέτες να περικυλιθούν ακόμη τη συντροφιά ός όπου χορτάσει, κ' ύστερα είχε στη Μόριελ:

—Πηγαίνω μιά στιγμή ως το γραφείο μου... Έσ' αν νυστάξης κ' νένα να κοιμηθής... Φτάνω κ' εγώ σε λιγάκι!...

Μπήκε στο σκοτεινό γραφείο του, δυό-τρεις πόρτες πάλι πέρα κ' κοντά στο βάθος του διαδρόμου. Σαπλωόθηκε σε μιά πολυθρόνα, άπ' κρη στο σθηστό τζάκι, δίχως ν' άνάψη φως. Βυθίστηκε σε σκέψεις...

«Ω, πόσο ένιωθε την ανάγκη της σκωτεινής και της μοναξιάς απ' η τη στιγμή... Πόσο τον άράσαν τα λόγια της άντιστηνης γυναίκας του... Γι' άντιο κορμί κ' ύγρά άχνάρια ποδιών μικρού παιδιού!... Έσφίξε το κεφάλι του ο Χιούγκ με λύσσα, κ' η γροθιά του πάλι ζόντουσαν στους κροτάφους του, πού του πονούσαν από το σφυροκόπημά τους... Άρνόταν να σκεφθεί ο Χιούγκ το άταλο γεγονός, το σ' όψιμο κ' άμαρταλό, πού ξετυλίχτηκε λίγους μόλις μήνες πριν, απ' πύνο στη Σκωτία!...

Πού;... Τι;... Άρνόταν ο Χιούγκ να σκεφθεί... Γιατί και λίγο κ' το άγγιζε με τη σκέψη του κ' με τη θύμηση του αυτό το γεγονός, άμέσως χλωμάζε ανατριχιάζε και τα δόντια π' χτυπούσαν από ύπερφυσία τρώοι, σαν καστανιέττες π' ρεντριάς...

—Άνοιχτό παράθυρο εδώ! μουρμούρισε με φρίκη άσπρη και τινάχτηκε όρθός, γιά μιά ύγρη πνοή άνέμου π' χτύπησε το ιδρωμένο πρόσωπό του... Χέμ... Χέμ!... Λέν τ'άλεισα, βλέπεις, σέρ;... Άν τήρησε άμέσως στο σκοτάδι—έκει άντίκρυ του, κοντά του—μιά σαρκαστική, βραχνή φωνή...

Κυνηγημένος σαν από βροκόλακα, ο Χιούγκ, άνίκαντας να φωνάξει, άπλώσε το χέρι του στον τοίχο κ' άναψε το φως.

Ένας γρηλάτος άλήτης, με άπαισιο παρουσιαστικό και με βρεμένα απ' τη θροχή κορμ' έλα στο κορμί του, ήταν έσπλαγμένος άτάραχα στην άσπρη του πολυθρόνα!...

—Αποδοστή!... Τι θέλεις δώ μέσα; ξεστόμισε με δυσκολία ο Χιούγκ.

—Έχω τό σκοπό μου! κ'...

—Μπα! Τά «Κάλλαντα» λένε ακόμα! ψιθύρισε με άναστροφή Μόριελ, πηδώντας από την πολυθρόνα της. Τους φωνάζουμε, Χιούγκ, νά μάς τα πουνε;... Θά έλαφρώση το μυαλό μας λίγο... Τι μάς λένε και τών δυό μας τώρα ν' άναστατωθούμε έτσι, από τιποτένια άφηρη; Ίσως και να γελάστηκα!...

—Ναι... Ναι!... παραδέχτηκε με στεναγμό λυτρωμού κ' ο Χιούγκ. Ίσως με το πρόσκαρο τραγούδι τους, τα άρελή αυτά χωριστά από κατορθώσουν να διώξουν τις μαφρές ιδέες και την άπροσδόκητη κενιά μας!...

Πάτησε τό, κοιμά το κουνουνό κ' είχε στον καμαριέρη πάλι φανίστηκε να οδηγεί στο ισόγειο τη συντροφιά των χωρικών, που φέροντάς τους άφθονο κρασί και μεζέδες. Έπειτα κατέβηκαν κ' άπ' την πόρτα, χειροπατοί, νοιώντας μέσα τους την άταραχτή άσπρη να βρεθούν με συντροφιά, γιάτί ήταν άνικανα να κοιμηθούν, παρ' όλη την κοίρασι που δοκίμασαν κατά το διάστημα της έπιστηνης ήμερας.

Στην έμφράσι τους τα χωριστά τουλα σπράθηκαν όρθια, ήταν άπ' ύψαι τους κρασί στα κρυστάλλινα ποτήρια και τραγουδούσαν άλλα με φρόα τα Κάλλαντα. Ο Χιούγκ τούς άφησε στο τραπέζι, μ' α' χούφτα μίσιατα, σύστησε στους ύπηρέτες να περικυλιθούν ακόμη τη συντροφιά ός όπου χορτάσει, κ' ύστερα είχε στη Μόριελ:

—Πηγαίνω μιά στιγμή ως το γραφείο μου... Έσ' αν νυστάξης κ' νένα να κοιμηθής... Φτάνω κ' εγώ σε λιγάκι!...

Μπήκε στο σκοτεινό γραφείο του, δυό-τρεις πόρτες πάλι πέρα κ' κοντά στο βάθος του διαδρόμου. Σαπλωόθηκε σε μιά πολυθρόνα, άπ' κρη στο σθηστό τζάκι, δίχως ν' άνάψη φως. Βυθίστηκε σε σκέψεις...

«Ω, πόσο ένιωθε την ανάγκη της σκωτεινής και της μοναξιάς απ' η τη στιγμή... Πόσο τον άράσαν τα λόγια της άντιστηνης γυναίκας του... Γι' άντιο κορμί κ' ύγρά άχνάρια ποδιών μικρού παιδιού!... Έσφίξε το κεφάλι του ο Χιούγκ με λύσσα, κ' η γροθιά του πάλι ζόντουσαν στους κροτάφους του, πού του πονούσαν από το σφυροκόπημά τους... Άρνόταν να σκεφθεί ο Χιούγκ το άταλο γεγονός, το σ' όψιμο κ' άμαρταλό, πού ξετυλίχτηκε λίγους μόλις μήνες πριν, απ' πύνο στη Σκωτία!...

Πού;... Τι;... Άρνόταν ο Χιούγκ να σκεφθεί... Γιατί και λίγο κ' το άγγιζε με τη σκέψη του κ' με τη θύμηση του αυτό το γεγονός, άμέσως χλωμάζε ανατριχιάζε και τα δόντια π' χτυπούσαν από ύπερφυσία τρώοι, σαν καστανιέττες π' ρεντριάς...

—Άνοιχτό παράθυρο εδώ! μουρμούρισε με φρίκη άσπρη και τινάχτηκε όρθός, γιά μιά ύγρη πνοή άνέμου π' χτύπησε το ιδρωμένο πρόσωπό του... Χέμ... Χέμ!... Λέν τ'άλεισα, βλέπεις, σέρ;... Άν τήρησε άμέσως στο σκοτάδι—έκει άντίκρυ του, κοντά του—μιά σαρκαστική, βραχνή φωνή...

Κυνηγημένος σαν από βροκόλακα, ο Χιούγκ, άνίκαντας να φωνάξει, άπλώσε το χέρι του στον τοίχο κ' άναψε το φως.

Ένας γρηλάτος άλήτης, με άπαισιο παρουσιαστικό και με βρεμένα απ' τη θροχή κορμ' έλα στο κορμί του, ήταν έσπλαγμένος άτάραχα στην άσπρη του πολυθρόνα!...

—Αποδοστή!... Τι θέλεις δώ μέσα; ξεστόμισε με δυσκολία ο Χιούγκ.

—Έχω τό σκοπό μου! κ'...

—Μπα! Τά «Κάλλαντα» λένε ακόμα! ψιθύρισε με άναστροφή Μόριελ, πηδώντας από την πολυθρόνα της. Τους φωνάζουμε, Χιούγκ, νά μάς τα πουνε;... Θά έλαφρώση το μυαλό μας λίγο... Τι μάς λένε και τών δυό μας τώρα ν' άναστατωθούμε έτσι, από τιποτένια άφηρη; Ίσως και να γελάστηκα!...

—Ναι... Ναι!... παραδέχτηκε με στεναγμό λυτρωμού κ' ο Χιούγκ. Ίσως με το πρόσκαρο τραγούδι τους, τα άρελή αυτά χωριστά από κατορθώσουν να διώξουν τις μαφρές ιδέες και την άπροσδόκητη κενιά μας!...

Πάτησε τό, κοιμά το κουνουνό κ' είχε στον καμαριέρη πάλι φανίστηκε να οδηγεί στο ισόγειο τη συντροφιά των χωρικών, που φέροντάς τους άφθονο κρασί και μεζέδες. Έπειτα κατέβηκαν κ' άπ' την πόρτα, χειροπατοί, νοιώντας μέσα τους την άταραχτή άσπρη να βρεθούν με συντροφιά, γιάτί ήταν άνικανα να κοιμηθούν, παρ' όλη την κοίρασι που δοκίμασαν κατά το διάστημα της έπιστηνης ήμερας.

Στην έμφράσι τους τα χωριστά τουλα σπράθηκαν όρθια, ήταν άπ' ύψαι τους κρασί στα κρυστάλλινα ποτήρια και τραγουδούσαν άλλα με φρόα τα Κάλλαντα. Ο Χιούγκ τούς άφησε στο τραπέζι, μ' α' χούφτα μίσιατα, σύστησε στους ύπηρέτες να περικυλιθούν ακόμη τη συντροφιά ός όπου χορτάσει, κ' ύστερα είχε στη Μόριελ:

—Πηγαίνω μιά στιγμή ως το γραφείο μου... Έσ' αν νυστάξης κ' νένα να κοιμηθής... Φτάνω κ' εγώ σε λιγάκι!...

Μπήκε στο σκοτεινό γραφείο του, δυό-τρεις πόρτες πάλι πέρα κ' κοντά στο βάθος του διαδρόμου. Σαπλωόθηκε σε μιά πολυθρόνα, άπ' κρη στο σθηστό τζάκι, δίχως ν' άνάψη φως. Βυθίστηκε σε σκέψεις...

«Ω, πόσο ένιωθε την ανάγκη της σκωτεινής και της μοναξιάς απ' η τη στιγμή... Πόσο τον άράσαν τα λόγια της άντιστηνης γυναίκας του... Γι' άντιο κορμί κ' ύγρά άχνάρια ποδιών μικρού παιδιού!... Έσφίξε το κεφάλι του ο Χιούγκ με λύσσα, κ' η γροθιά του πάλι ζόντουσαν στους κροτάφους του, πού του πονούσαν από το σφυροκόπημά τους... Άρνόταν να σκεφθεί ο Χιούγκ το άταλο γεγονός, το σ' όψιμο κ' άμαρταλό, πού ξετυλίχτηκε λίγους μόλις μήνες πριν, απ' πύνο στη Σκωτία!...

Πού;... Τι;... Άρνόταν ο Χιούγκ να σκεφθεί... Γιατί και λίγο κ' το άγγιζε με τη σκέψη του κ' με τη θύμηση του αυτό το γεγονός, άμέσως χλωμάζε ανατριχιάζε και τα δόντια π' χτυπούσαν από ύπερφυσία τρώοι, σαν καστανιέττες π' ρεντριάς...

—Άνοιχτό παράθυρο εδώ! μουρμούρισε με φρίκη άσπρη και τινάχτηκε όρθός, γιά μιά ύγρη πνοή άνέμου π' χτύπησε το ιδρωμένο πρόσωπό του... Χέμ... Χέμ!... Λέν τ'άλεισα, βλέπεις, σέρ;... Άν τήρησε άμέσως στο σκοτάδι—έκει άντίκρυ του, κοντά του—μιά σαρκαστική, βραχνή φωνή...

Κυνηγημένος σαν από βροκόλακα, ο Χιούγκ, άνίκαντας να φωνάξει, άπλώσε το χέρι του στον τοίχο κ' άναψε το φως.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΓΑΠΩ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

(Ένα συγκινητικό άρθρο της όμορφης «Βεντέττας» Λέιλα Χέιμς για τις απογοητεύσεις που δοκίμασε στη ζωή της)

Πατί ; Μα όλοι σας είσατε καινούριοι από την ίδια πάστα. Γελάτε με την γυναίκα που σας αγαπάει και λυπάσθε για μια άλλη που σας περιφρονεί. Παίξετε μαζί μου, όπως έμεις με τις κοπέλες μας, και δεν σας καίγεται καρδιά για τα αισθήματά μας. Όταν μιλάτε, όταν διηγείσθε κάτι, αρχίζετε πάντα με ένα «έγω», σαν να είσατε ο δημιουργός του κόσμου. «Ε, λοιπόν, αυτό όλα είναι άνοησίες. Μετανοείτε μόνον όταν γεράσετε. Δεν σας χρυσάφει τίποτε όμως έμεις ή γυναίκες να μάς βασανίζετε και να μάς κάνουν να κλαίμε από τις ιδιοτροπίες σας. Έμεις δεν έχουμε πείσμα. Έσείς έχετε υπερβολικά μεγάλο εγωισμό και τα θέλετε όλα δικά σας. Πιάστε παράδειγμα έμένα. Έχω βαρεθεί τη ζωή μου. Και γιατί, παρακαλώ ; Γιατί έκανα την άνοησία να πιστώσω στα λόγια σας, στις υποσχέσεις σας και στον «αότιον» έρωτά σας, που διαρκεί όσο μια πανσέληνος ! Μη με κοιτάτε με αυτό το ειρωνικό βλέμμα ! Είμαι απογοητευμένη να σας τα ψάλλω για καλά κι' έχω την απίτητη να μ' ακούσετε :

Η πρώτη μεγάλη λύπη που δοκίμασα στη ζωή μου ήταν όταν έπαψα να βλέπω τον Χόλυ Σπίκερ. Ποιος είν' αυτός ; Ο πρώτος τρυφερός φίλος μου. Τον είχα γνωρίσει στο σκάνι της 'Αντίτας Πέτζ κι' ήταν ένας οδοκόμος κι' αφέλης παιδάρος. Μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση η απλότητά του. Έλεγε άμειως δ, σκεπτόταν και δεν διατάζε να σας πη άμειως την εντύπωση που του κάνατε, έστο κι' αν σας εί- ρισκε αποκορονιστική. Οι άλλοι τον θεωρούσαν καιροαθήμενο και χο- ρίζ άνατροφή. Έμένα όμως μ' ελ- γε γοητεύσει. Είπα στην 'Αντίτα να με συστήση σ' αυτόν και δεν τον άφησα να φύγει από κοντά μου σ' όλη τη διάρκεια της γιορτής. Έ- κείνος στενοχωριόταν, άρχισε να μασάει τα λόγια του και τέλος μου είπε :

—Δεν κοιραστήκαμε ακόμη από τη συντροφιά μου ;

Τού άπάντησα ότι ήταν ο πιο γοητευτικός άνδρας που είχα συναντήσει ως τότε. Έκανε ένα μο- φασμό, σαν να μ' ήτο είχε κάνει καμιά εντύπωση ή εξομολογήσις μου. Έπειτα μου δικαιολογήθηκε :

—Ξέρετε ότι αυτή τη φράση μου την έχουν πη τόσες πολλές γυναί- κες, ώστε έπαψε πια να μου κινή το ενδιαφέρον. Μη μου μιλάτε για έρωτα. Θα προτιμούσα να μείνουμε δυο καλοί φίλοι.

Δέχτηκα τη συμφωνία του, για- τί ήμουν βέβαιη ότι θα τον έκανα να ξετρελλαθώ. Τον προσκάλεσα λοιπόν στο σπίτι μου. 'Ηρθε κουβα- λώντας μαζί του μια συλλογή γραμ- ματοσημίων. 'Αναγκάσθηκα να προ- σέχω στις εξηγήσεις που μου έδινε για το καθένα κι' όταν έφυγε είχα ένα δινάτο πονοκέφαλο, που μ' έ- κανε να κλαίω από τη λύσσα μου. Πρώτη φορά είχα ταπεινωθεί τόσο πολύ. 'Απότομο ήθελα να κερδίσω με κάθε θυσία το παιγνίδι. Την τρίτη φορά που τον συνάντησα τού είπα ότι είνε ο πιο άνοητος άνδρας που έχω γνωρίσει κι' ότι καλά θα κάνει να μ' αφήσει ξανάμωλη. 'Ο Χόλυ τ' άχασε. Στην αρχή δεν ή-

Η ΛΕΙΛΑ ΧΕΪΜΣ

ξερε πως να εξηγήση αυτή την αλλαγή μου. Έπειτα άρχισε να γράφει ευχαριστήμιον.

—Τώρα, μάλιστα, μου είπε, μπορώ να καταλάβω ότι μ' αγαπάς ! Τι άνόητος που ήταν. Πίστευε άπόλυτα στη νεανική πείρα του. Μ' έμπε ότι ή περισσότερες γυναίκες πήγαιναν κοντά του από καρδιάς. Γι' αυτό τις βασάνιζε. Σ' έμένα από εκείνη τη στιγμή είχε βρή και διαφορετικό. Είχε συναντήσει την άρνηση, που τον έκανε να παραι- τεί και να προσπαθού να με υποτάξω όπως έμ' άτίθασο άλογο ! 'Ενώ ήμουν κυριολεκτικώς ξετρελλωμένη μαζί του, δεν τον άφηνα να μου φέρει ούτε το χέρι μου. Απλή ή κομωδία κράτησε ένα μήνα. Μια μέρα, που τον είδα λιπομένο απ' τις κοροϊδίες μου, δεν κρατήθηκα και τ' άπαι- ξα.

—Χόλυ, με συγχωρείς που σ' έκανα τόσο να υποτάξω. Έστα έρω- τε, όστόσο, να σου φερθώ, για να σε κάνω να μ' αγαπήσεις. Και να κατόρθωσα. Μα πρέπει να σου δηλώσω ότι ήμουν πάντα ξετρελλω- μένη μαζί σου.

Οι φαντάσεις έωσαν ότι ο Σπίκερ έπεσε με ξεφανωτή χαρά στην άγκαλιά μου. Το ίδιο μάλιστα υπέθετα κι' έγω. 'Ο Χόλυ όμως άπαι- χώρησε ως τη γωνιά του διατιν με το πρόσωπο παραμορφωμένο από την κατάληξή του.

—Είμαι μια ψεύτρα ! μου είπε κατόπιν με περιφρόνηση. Έλαίς μ' την άδυναμία μου. Δεν διαφέρεις καθόλου από τις άλλες γυναίκες μου. Είμαι κι' εσύ μια αισθηματική γυναίκα, που άμα θυμώσει γι- τρώνεις με τα νύχια της το πρόσωπο του φίλου της. Σ' είχαρσάκι είχες το θάρρος να μου αποκαλύψεις τον πραγματικό έαυτό σου.

Κι' έφυγε από τη βίλλα, για να μ' άναπατήση πια το πόδι μου μέσα.

Έκλαψα πάρα πολύ γι' αυτή την ερωτική απογοήτευση που κα- τίσθηκα να μ' ήμιν πιστέψω πια στον έρωτά σας, κύριοι άνδρες ! ... Έμ' μήνες έζησα χωρίς καμιά σοβαρή περιπέτεια. Διασκεδάσα με τις γνωστούς μου, έκανα τρέλλες και πήγαινα να κοιμηθώ δαιμόνιχα στη βίλλα μου. Μα δεν ήμουν ευχαριστημένη από τη ζωή μου. Αισθανόμουν ότι κάτι μου έλειπε. Προσάφησα να βρω την ησυχία της καρδιάς με άγατώντας τον Ουίλλιαμ Τζόνσον. 'Ο νέος φίλος μου είχε τα δικά του χρόνια από μένα κι' είχε παντρευθεί τρεις φορές. Ήταν ένας άν- πλος. Είχ' ένα μοναδικό πόθο στη ζωή του : Να δημιουργήση μια συ- στή οικογενειακή ζωή και ν' άρ- σωθή στη γυναικούλα του.

—Μις Λέιλα, μου έλεγε πάντοτε ευγένεια, αν βρω μια γυναίκα να θα δεχθώ να συνδέση την τύχη με- μαζί μου, θα της γίνω σκλάβος. Δεν υπάσχει, ξέρετε, πιο άμειω- πρόγραμμα όταν γυρίζεις στο σπίτι να ξέρεις ότι σε περιμένει μια άμει- φη γυναίκα, που θα προσπαθού να ξεκουράση από τα βάσανα και σ' στενοχωρείς της οικογενειακής ζωής.

Κι' έγω, που έπιθυμούσα μια τέ- άρμονική ευτυχία, τον κάταξα τρυφερότητα στα μάτια και τον ή- φηνα να ελπίζω ότι θα μπορούσα να παίξω αυτό το ρόλο στη ζωή του. Ένα βράδυ λοιπόν, βρετο' από μ' τέτοια τρυφερή συνομιλία μας, τ' είπα :

—Ας δοκιμάσουμε να γίνουμε ευ- τυχημένοι. Κατά βάθος κι' ή συ- τρελλή γυναίκα ποθεί μια ησυχία ή κοινωνιακή ζωή.

‘Ο Τζόνσον άκτινοβολούσε από τη χαρά του.

—Άφρο κιάλας, μου είπε, θα γέ- ξω να βρω μια ερωτική φρολή σ' ό- Σάντα Μόνακ, για να μ' ήτο ταρά- κανείς την ευτυχία μας.

Και πράγματι, ο Ουίλλιαμ Τζόν- σον άγόρασε μια όμορφη βίλα κρυμμένη σ' έναν καταρυστό λόφο, έ- π' τον όποιο φανόταν το σαγηνευ- τικό πανόραμα του Ειρηνικού 'Ωκε- νού. Έκεί πέρα περάσαμε άλησά- τες στιγμές ευτυχίας. Πρώτη φορά έβλεπα ότι μ' άρεσε έξαιρετικά ή οικογενειακή ζωή κι' άρρωσάθηκα με τυφλή πίστη στον ίδιο δοκιμην σέ- γό μου. 'Ο Τζόνσον ίκανοποιούσε ή- λες τις ιδιοτροπίες μου. Ποτέ δε-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσαμπελίδ)

λους, που θα κάνουν τους 'Αθηναίους να γελάσουν με την καρδιά τους.

Το «Έτσι είνε ή Σιμόνη» έχει μια γλυκιά μουσική, που είνε γραμ- μένη από τον γνωστό μουσικοσυνθέτη Ραούλ Μορέτι κι' ένα υπέροχο τραγούδι, που τραγουδιέται απ' όλους τους φίλους του κινηματογράφου, που είχαν την τύχη να τ' άκούσουν. Το τραγούδι «Έτσι είνε ή Σιμόνη» θα κατακτήση άσφαλώς και στην Ελλάδα τους λάτρεις της ό- θνης.

Στα «εστούντιο» της «Παραμύθιν», όταν εγ- γράζαν το «Έτσι είνε ή Σιμόνη», ο σκηνοθέ- της Σάουλ 'Αντόν δέχτηκε την επίσκεψη μιας 'Υ- φηλότητας... τριών χρόνων ! 'Επρόκειτο για τον μικρό γιόδο του σουλτάνου του Μαρόκου, τον πρί- νκπα Μουλά Χασσάν, ο όποιος λατρεύει κυριο- λεκτικώς τους ήθοποιους του κινηματογράφου. 'Ο γνωστός σκηνοθέτης άναγκάσθηκε να ικανο- ποιήση την περιέργεια του υψηλού επισκέπτη του, ο όποιος, με... παιδικό πείσμα, έννοησε να τα μάθει όλα. Έτσι ο Σάουλ 'Αντόν υποχρεώθηκε να διακόψη το εγύρισμα των σπινών του φιλμ και να εξηγήση στον πρίγκιπα Μουλά Χασσάν τί ήσαν όλ' αυτά τα παράδοξα μηχανήματα που έβλεπε γύρω του. 'Ο μικρός πρίγκιπ ήταν έν- θουσιασμένος. Τέλος, συνδεδεμένος από την γυναικουργία του, έφυγ' από το «εστούντιο», ά- φοι είπε με θαυμασμό στον Σάουλ 'Αντόν :

—Είμαι ο μεγαλύτερος σοφός που γνώρισα στη ζωή μου ! ... Κι' έφυγε από το «εστούντιο» ικανοποιημένος που είχε δη ένα σωρό παράδοξα πράγματα.

Στο φιλμ «Έτσι είνε ή Σιμόνη» ο Σάουλ 'Αντόν υποχρέωσε τους μου άρνήθηκε τίποτα. Ύστερα όμως από λίγους μήνες άνακάληψα με τρόπο ότι ο Ουίλλιαμ γινόταν μελαγχολικός. Πολλά βράδια το έσκαζε κυρτά από τη βίλλα μας και πήγαινε να διασκεδάση. Έκανα υπομονή όσο μπορούσα, μα τέλος δεν κρατήθηκα και τού είπα άγανακτισμένη :

—Τζόνσον, γιατί δεν είσαι ειλικρινής μαζί μου ; Δεν με θεωρείς ά- ξια της εμπιστοσύνης σου ;

‘Ο φίλος μου τ' άχασε και προσάφησε να δικαιολογήθ. Έπειτα, με δάκρυα στα μάτια, μου εξομολογήθηκε :

—Βαρέθηκα την οικογενειακή ζωή ! Είνε τόσο μονότομη ! Κρίμα, γιατί για να την δοκιμάσω χάλιασα το μοναδικό όνειρό μου, στο όποιο πάντα καταφύγινα όταν βαρύνουν τις έφημερες περιπέτειές μου. Το λάθος όμως είνε δικό μου. Δεν έπρεπε να μ' ήσαι τόσο πιστή ! Αυτό πια υπερέβαινε τις δυνάμεις μου. Έξωλη, τον έδιωξα από το διαμέρισμά μου και την ίδια μέρα γύρισα απογοητευμένη στη βίλλα μου. Είχ' αποτύχει και στη δεύτερη ερωτική περιπέτεια μου. Άκόμη ό- μως δεν είχα χάσει τελείως την εμπιστοσύνη μου στους άνδρες. Νόμι- ζα ότι θα μπορούσα να βρω κάποιον φίλο, που να μ' ήτοι είνε ειλικρινής. Μα κι' οι δέκα φίλοι μου, που διεδέχθηκαν ένας ένας τον Τζόνσον, μου χάρισαν λίγες στιγμές ευτυχίας και πολλές απογοητεύσεις. Έτσι σήμερα με κάνουν να πιστέψω ότι ο έρως διαρκεί μόνο μια στιγμή και ότι οι άνδρες, βρετο' απ' αυτήν, ξεχνούν και τους πιο μεγάλους δο- κους της άρρωσισσής τους. Έχω όλο τον κόσμο να τους θεωρώ ύποκρι- τες και να τους μισώ μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου.

ΛΕΤΑ ΧΕΙΜΣ

‘Ο 'Ανρί Γκαρά

ΝΑ από τα πιο όμορφα κινηματογρα- φικά έργα της έφτενης παραγωγής είνε και το φιλμ «Έτσι είνε ή Σιμό- νη», το όποιο θα προβληθί σε λίγο ά- πό της δόξης του κινηματοθέατρου «Παλλάς». Πρόκειται για μια νέα δη- μιουργία του γόητος 'Ανρί Γκαρά και της χαριτωμένης «Βεντέττας» Μένγ Λεμονιέ. Είν' ένα έργο με συναρπα- στική υπόθεση, εύθυμα επεισόδια και με μια Παρισινή φινέτσα, που σπάνια παρουσιάζεται σε φιλμ. Το σενάριο του είνε παρμένο από τη γνωστή κομωδία των συγγραφέων 'Υβ Μιράντ και 'Α- λεξ Μαντί, ή όποια σημειώνει άγριες πέννες σε όποιο θέατρο κι' αν άνε- βάστηκε. Χάρις στις προσπάθειες του πασίγνωστου σκηνοθέτη Σαλ 'Αντόν, το έργο παρουσιάζεται μ' έξαιρετική έπιμέλεια. Στο «Έτσι είνε ή Σιμόνη» ο Πιέρ 'Εστοκάρ, ο Ζάν Περιέ, ο Λουσιάν Μπριλέ, ή Μίλλν Ματίς κι' ή Νταβίδη δημιουργούν χαριτωμένους ρό- λους από ένα σωρό δημοφιλείς της, όπως τα φιλμ «Είνε Χαριτωμένος», «Μία Μικρούλα στο Τρανό», «Μία Χριστουγεννιάτικη Νύχτα και άλλα.

Οι συγγραφείς του «Έτσι είνε ή Σιμόνη» είνε γνωστοί στους λά- τρες του κινηματογράφου από ένα σωρό έπιτυχίες τους, όπως το φιλμ «Θά γίνης Δούκισσα», «Η Τύχη», «Η Καρδιά μου διατάζει» και άλλα.

Κι' ο 'Αλέξ Μαντίς ξέρετε βέβαια ότι δεν είνε άλλος από τον 'Α- λέκο Μανουδή, τον γνωστό Έλληνογάλλο συγγραφέα !..

Η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του «Έτσι είνε ή Σιμόνη», Μένγ Λεμονιέ, άρχισε την καλλιτεχνική καριέρα της από το θέατρο, για να σημειώση κατόπιν πραγματικούς θριάμβους στον κινηματογράφο. 'Α- στρο του «Μπούρ Παριζιέν», στο όποιο έπαιξε μ' έξαιρετική έπιτυχία ένα πλήθος άπερέττες, είνε πασίγνωστη σήμερα στο Εύρωπαϊκό κοινό από ένα σωρό δημοφιλείς της, όπως τα φιλμ «Είνε Χαριτωμένος», «Μία Μικρούλα στο Τρανό», «Μία Χριστουγεννιάτικη Νύχτα και άλλα.

‘Ο 'Ανρί Γκαρά, ο μεγάλος γόης της δόξης, άλλη μια φορά με το «Έτσι είνε ή Σιμόνη» θα σαγηνεύη τις θαυμαστίες του, με την ευ- γένειά του και με τη χάρι του. Είνε ένας από τους πιο άγαπητούς εαυτούς και παρμένα πα- ράδοξα, στην ιδιωτική ζωή του δεν χάνει τίποτε από την αγωγή της δόξης. Έξασκοινοεί να είνε χαριτωμένος.

‘Οσο για τον περίφημο Πιέρ 'Εστοκάρ, είνε ο πιο συμπληρωτικός κομικός του γαλλικού κινημα- τογράφου.

‘Αλλά και ο Ζάν Περιέ, ο γνωστός βαρόνος της 'Οπερά - Κομίζ, δημιουργεί στο «Έτσι είνε ή Σιμόνη» έναν πολύ χαρισματικό ρόλο. Το «Έτσι είνε ή Σιμόνη» είνε ένα από τα πιο ελ- λειάρια, για να μεταχειρισθώμε τη λέξ των ει- δοτών, φιλμ της έφτενης παραγωγής.

Η Μαργα 'Εγκερ, το ελάνο της δόξης, φαίνεται ότι συμπάθησε στην αρχή τόσο που τον Ζάν Κεπουρά, ώστε άρρησε όλη τη δόξα σ' α- τόν. Το φιλμ «Μαρίτς» μ' άποδεικνύει αυτό με τον πιο άναμφισβήτητο τρόπο. 'Αφνειά δια- κώς το σκηνό της να γοητεύη τους θεατές με το τραγούδι που κι' εκείνη άρμείζει στο ρόλο μιας άρρωσμένης φίλης του. Αυτή ή ιστορία όμως δεν πρόκειται να ξεκαλουθήση. Ήταν ά- πλως, καθώς πληροφορούμεθα, ένα διαφημιστικό «έκδοτο». Το εικόλλο τους, όσο κι' αν ήταν τρυφερό, δεν πρόκειται βέβαια να την έμνηση στην καλλιτεχνική καριέρα της !..

‘Ο Ραμόν Νουβάρο, καθώς γράφουν τα «Κινηματογραφικά Νέα», είχε την έξω παρουσία περφόρμα :

Κάθε νύχτα, από ένα παράθυρο του ισόγειου της βίλλας του, δει- χαν την έπισκεψη ενός μυστηριώδους ήτοιμου, το όποιο με το περ- σποφό στο χέρι, τον άναγκάζε να του υπογράψω απόγραφο. Στην αρχή αυτή ή ιστορία δεν διασκεδάζε πάρα πολύ. 'Αλλά όταν είδε ότι ή μυστηριώδης άγνωστος δεν σταματούσε τις νυχτερινές έπισκέψ- τες, άναγκάσθηκε να ζητήσει τη συνδρομή της αστυνομίας. Παράται οι αστυνομικοί καταρρόσαν να συλλάβουν αυτό τον ένοχλητικό θη- μιανή του Ραμόν Νουβάρο. Για να διαπιστώσουν δέ το ύψιστό του τον υπέβαλαν σε ποικίλα βασανιστήρια και τον άναγκάσαν να δηλώ- ρηση τα έξω καταμυστικά πράγματα :

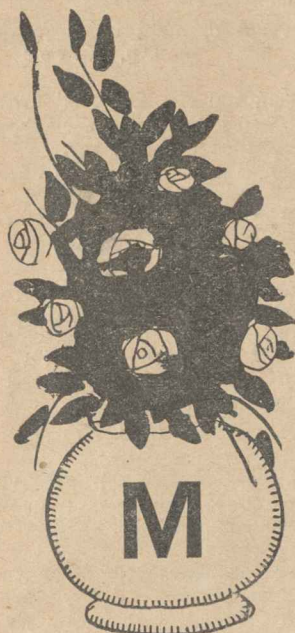
—Είχα βρω, τους έπτε, ένα περίφημο μέσο για να κερδίσω τη ζωή μου. Παύλιστα τ' απόγραφο του Ραμόν Νουβάρο με διάφορες θαυ- μασιότητες του κι' έτσι κέρδιζα άσχετά δολάρια.

Τα απόγραφα αυτά του Νουβάρο είχε φτάσει, ο άθεός όβος, να τα πουλάει παντού όπου το ένα, κι' έτσι δεν έχει μείνει στο Χόλλυγουντ ούτε μακροχρόνια που να μ' ήτοι ένα ιδίωτικό σημάδι του γνωστού γόητος.

Ειρωνώς όμως ότι ή αστυνομία έβλεπε τελεία και παντα στις έπι- ρήσεις του παράδοξου κακοποιού κι' ο συμπληρ ήθοποιός ξαναέφερε την ήσυχία του και τον ήχο του.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

πωλήτρια στο «Τμήμα Ντάκ και «Εντυούιν».

Εφόσον δε κατοικούσε στο ίδιο σπίτι με τον Σάντυ, δεν άργησε να κάνει τη γνωριμία του από κάποια άσημαντη άφορμή. Φυσικά, τώρα έσεις, θα σκεφθίτε: Τώρα θ' άρχισα το ειδύλλιο. Αυτά τα «παιδιά» θ' αγαπηθούν!

Κι' όμως, κάνετε λάθος! Τα πράγματα δεν συνέβησαν έτσι. Μολονότι η Τσέρρυ, αντιλαμβανομένη τη φτώχεια του νεαρού Σκώτου, κατάρθωσε να τον συστήσει στους προϊσταμένους της, ώστε να τον προσλάβουν στο ιδιαίτερο τμήμα σχεδιαστών, που υπήρχε στο κατάστημα, ωστόσο ο Σάντυ την απόφευγε όσο μπορούσε. Η ανέντιμη αυτή εργασία, που πληρωνόταν διόμιση λίρες την εβδομάδα, είχε άνακουφίσει κάπως τον νεαρό ζωγράφο, και φυσικά έπρεπε να ευγνωμονή την Τσέρρυ.

Και όμως, ο νέος περιοριζόταν μόνο να της φέρεται ευγενικά κάθε φορά που τη συναντούσε στη σκάλα του σπιτιού και τίποτε περισσότερο.

Η Τσέρρυ πειραζόταν από την ψυχρή αυτή συμπεριφορά του νεαρού Σκώτου. Σκεπτόταν με πικρία πως ο Σάντυ πιθανόν να συμπαθούσε καμιά άλλη! Κι' όμως περνούσε τα βράδια, μόνος του, στο «ατελιέ» του, κι' όλες τις ώρες που είχε στη διάθεσή του, κλεινόταν μέσα κι' εργαζόταν.

Πλησίαζαν τα Χριστούγεννα. Την παραμονή της μεγάλης εορτής, η «Λέσχη των «Εμποροπαλλήλων» θα έδινε ένα μεγάλο χορό μετεμφισμένων και δεκαπέντε μέρες τώρα η Τσέρρυ σκεπτόταν τι κοστούμι θα φορούσε σ' αυτόν... "Ήθελε ή μεταμφιεσθείς της να είνε πρωτότυπη και να μὴν έμμοιαζε με καμιάς άλλης! Αφού βασάνισε το μυαλό της, βρήκε εκείνο που ήθελε. Θα μεταμφιεζόταν σε «Χριστουγεννιάτικη τούρτα». Αλλά, για να το καταφέρει αυτό, είχε την ανάγκη των συμβουλών του Σάντυ και για το σκοπό αυτό, αποφασιστικά ανέθηκε εκείνο το βράδυ στην κάμαρά του.

Ο νεαρός ζωγράφος, δυσκολευόταν συνήθως ν' αντιληφθί με το πρώτο τη σκέψη του άλλου. Όταν όμως έμπαινε στο νήμα, εργαζόταν ταχύτατα. Έτσι και τώρα. Η Τσέρρυ του εξήγησε την ιδέα της: Θα φορούσε μία άσπρη ατλαζένια φόρτα, τεντωμένη άπάνω σε σκελετό από σύρμα, για να δώσει την εντύπωση τούρτας. Θάταν γαρνιρισμένη

Μά ξαφνικά, εκεί που χόρευε, στάθηκε κατάπληκτη...

με σειρές από σουρωτό τουλί, και με ζωγραφιστές άναπαράστασεις φρούτων. Το άπάνω μέρος του φορέματος θάταν κι' αυτό από ατλάζι άσπρο, και το ντεκολτέ θάταν κομμένο βαθείας, μυτερά, ώστε να φαίνεται σαν να κόπηκε ένα κομμάτι από την τούρτα... Στο κεφάλι θα φορούσε μία σφιχτή άσπρη σκουφίτσα, με μία όρθη φούντα από άσημένια κουδουνάκια. Η ιδέα ήταν χαριτωμένη και πρωτότυπη!

Ο ζωγράφος έκανε το σχέδιο, κι' η Τσέρρυ ένθουσιασθηκε. Έσύ τι θα φορέσης στο χορό, Σάντυ; τον ρώτησεν κατόπιν η νέα.

Δεν σκέπτομαι να έρθω στο χορό, άπάντησε ο Σάντυ. Κι' έτσι δεν μου χρειάζεται κοστούμι.

Ω! φώναξε η Τσέρρυ μ' απογοήτευσί, κι' εγώ που λογάριάζα πως θα χόρευα μαζί σου!.. Έλα, Σάντυ, μη μου χάσεις την ευχάριστή μου!

Αλλά θα είμαι γελοῖος ως πιερρότος ή άρλεκίνος κι' έτσι δεν είμαι καλός χορευτής! Όρίζω τα πόδια μου όταν παίζω ποδόσφαιρο, αλλά όταν πρόκειται να χορέψω κανένα φόζε-τρότ, τότε δεν με ύπακούουν, πηγαίνουν όπου θέλουν! Λοιπόν, καταλαβαίνετε...

Ω! Αυτό δεν έχει σημασία. Πρόκειται να διασκεδάσουμε. Και ξέρεις τι σκέπτομαι;.. Να ντυθής με Σκωτσέζικο κοστούμι... Θα είσαι έξοχος!...

Η Τσέρρυ δεν είχε άδικο. Με τα άδρά χαρακτηριστικά του, ο Σάντυ θάταν τέλειος με το κοστούμι της πατρίδας του. Δεν έχεις άδικο, Τσέρρυ, ή Σκωτσέζικη στολή θα μου πηγαίνει. Για να σ' ευχαριστήσω θα έρθω, μα δεν έχεις καθάλλιέρο; πρόσθεσε ο νέος διστακτικά.

Οχι! Σάντυ, δεν έχω κανέναν! Γι' αυτό θα μουκανε μεγάλη ευχάριστη, αν ήθελες εσύ να με συνοδέψης.

Από κείνη την ημέρα η Τσέρρυ, έπαυσε να πηγαίνει σε κινηματογράφους, σε ντάνσυγκ και σε διασκεδάσεις. Έπρεπε να εξοικονομήσει τα χρήματα για ν' αγοράσει τα υλικά της μεταμφιεσώς της. Μόνη της, έφρασε το φόρεμά της, τα βράδια, όταν έπείσσερε το βράδυ από το κατάστημα που εργαζόταν.

Μάτια ή συντρόφισσές της προσπάθησαν να μάθουν τι κοστούμι θα φορούσε στο χορό. Η Τσέρρυ δεν μιλούσε, ήθελε να κάνει έκπληξη.

Ωστόσο, ένα άπόγευμα, μία συνάδελφός της, η Κόρα Ρέιμοντ, την έπεισε να πάη μαζί της στον κινηματογράφο. Έπαιζαν μία ωραία ταινία με τον Ρόναλντ Κόλμαν! Η Τσέρρυ δεν υπέροσε ν' αντισταθί στον πειρασμό και πήγε με τη φίλη της. Όταν επέστρεψε το βράδυ στην κάμαρά της, θέλησε να έργασθί λίγο στο φόρεμά της, αλλά δυσκολευόταν να σχηματίσει τον συμμάτιο σκελετό της φόρτας, κι' έτσι πήγε στο δωμάτιο του Σάντυ, για να τον παρακαλέσει να τη βοηθήσει.

Αλλά ο Σάντυ δεν ήταν στην κάμαρά του. Αυτό φάνηκε περίεργο στην Τσέρρυ. Και τη νύχτα τον άκουσε που έπείσσερε άργα...

Την επομένη η Τσέρρυ πήγε πάλι στο δωμάτιό του. Όταν το έβλεπε πως και την προηγούμενη είχε πάει και δεν τον βρήκε, ο νέος φάνηκε στενοχωρημένος. Κοκκίνισε και άπλωσε είπε:

Α! Ναι, ήμουν έξω! Έπείσσερε άργα!

Η νέα παραξενεύτηκε με την ταραχή του και δεν έπέμεινε περισσότερο.

Έφθασε τέλος η περιπόθητη βραδυά! Η Τσέρρυ φόρεσε το κοστούμι της κι' ανέθηκε στο «ατελιέ» του Σάντυ. Ο νέος ήταν έτοιμος, ντυμένος με το Σκωτσέζικο κοστούμι. Δέχτηκε τη νέα μ' ένα επιφώνημα θαυμασμού:

Θεέ μου! Τσέρρυ, ποτέ δεν φανταζόμουν πως είσαι τόσο όμορφη!...

Η αλήθεια ήταν πως η Τσέρρυ είχε χτενίσει όμορφα τα δολόθαν κυματιστά μαλλιά της, είχε ζωηρέψει λίγο τα χρώματά της κι' είχε γίνει μία σωστή κυκλίτσα.

Κι' εσύ, Σάντυ, είσαι υπέροχος!... Θάμαι περιήφανη για τον χορευτή μου!

ΤΟΥ RUSSEL WARREU

—Ας πηγαίνουμε λοιπόν! είπε ο νέος.

Σε λυάκι, Σάντυ! Γιατί, ξέρεις, ή Φάνη Πρόττερ, την ξέρεις, ή; Αυτή που εργάζεται στο «Τμήμα Γαντίων», μου είπε πως άφοφ θάλα να κάνω κατάπληξη, πρέπει να πάω άργα, όταν όλα οι χορευτά θα έχουν συγκεντρωθί... Τι κοστούμι θα φορέσει τάχα ή Φάνη; Δεν θέλησε να μου πηί...

Ο νέος δεν άπάντησε. Κάθισαν οι δύο τους λίγη ώρα σιωπηλοί. Χωρίς να ξέρη γιατί η Τσέρρυ ένιωθε ένα άδικολόγητο συναίσθημα στενοχώριας, σαν κάποιο κακό προαίσθημα. Θα πηγαίνουμε πολύ να μένη εκεί, στο «ατελιέ» με τον Σάντυ, παρά να πάη στο χορό...

Όταν τέλος η Τσέρρυ μπήκε στη σάλλα του χορού, άκουμπιμένη στο μπράτσο του Σάντυ, έσχασε μονομιάς την ξαφνική δυσθυμία της. Έβλεπε τα μάτια όλων να τους κυττάζουν, και τους συναδέλφους της, που χαμογελούσαν καθώς περνούσαν δίπλα της. Άσφαλώς θαύμαζαν το κοστούμι της, σκέφθηκε ή νέα.

Εύθυμη τώρα, ή Τσέρρυ χόρευε με τον Σάντυ. Ο νέος είχε δίκιο, όταν έλεγε πως ήταν μέτριος χορευτής, μα αυτό δεν τους έμποδίζει να διασκεδάσουν. Η Τσέρρυ καμάρωνε για το κοστούμι της και τον λεβεντικόρμο χορευτή της. Μά ξαφνικά, εκεί που χόρευε, στάθηκε κατάπληκτη. Τα μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα... Λίγο παρέκει, είχε διακρίνει τη Φάνη Πρόττερ... Τα νέα φορούσε την ίδια μεταμφίσει με τη δική της: Τούρτα Χριστουγεννιάτικη!...

Τόση ήταν ή φούρκα της Τσέρρυ, ώστε ευχάριστος θα ριχνόταν έναντιόν της Φάνης και θα κοιμάτιζε το φόρεμά της, μα θα γινόταν γελοῖα. Προτίμησε λοιπόν να φύγη άμέσως από το χορό. Με ψυχραιμία είπε στον συνοδό της:

Ποτέ δεν φανταζόμουν, Σάντυ, πως θα μπορούσε να μου παίξει ένα τέτοιο παιχνίδι!... Να σχεδιάσει ένα κοστούμι για μένα, κι' έπειτα πηγες και το έδωσες σε άλλη!... Για να γίνει εγώ το «κορόιδο» των συναδέλφων μου!...

Έχεις λάθος, Τσέρρυ, άδικα με κατηγορείς! Η Φάνη Πρόττερ ήρθε και με παρακάλεσε να της σχεδιάσω κι' εκείνης ένα κοστούμι, μα άρνήθηκα...

Μη λες ψέμματα, Σάντυ! Κανέναν, εκτός από μας τους δύο, δεν ήξερε τι κοστούμι θα φορούσα. Έγώ δεν είπα τίποτε, λοιπόν εσύ το φανέρωσες... Ω! Σάντυ, ποτέ δεν θα το πίστευα από σένα!

Κι' ούτε να το πιστέψης, γιατί δεν είν' αλήθεια...

Φάνουν τα ψέμματα! Σε μισώ! Κι' ούτε θέλω να σε ξέρω πιά!

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ή Τσέρρυ έφυγε, τρέχοντας από τη σάλλα του χορού. Φόρεσε το έπανωφόρι της κι' επέστρεψε στο σπίτι. Όταν έφθασε στην κάμαρά της, γδύθηκε, φόρεσε ένα άλλο φόρεμα και μέσα στους λυγμούς που την έπνιγαν, μουρμούριζε:

Ω! Σάντυ! Πώς το έκανε αυτό; Ποτέ δεν το περίμενα! Γιατί; Γιατί;...

Δεν πέρασε πολλή ώρα, κι' άκουσε το γνωστό βήμα του Σάντυ στο διάδρομο, κι' άμέσως κατόπιν ένα χτύπημα στην πόρτα της Στήν άρχη δεν τον άπάντησε. Κατόπιν όμως, έπειδι ή Σάντυ της φώναξε πως θα καθόταν όλη τη νύχτα απ' έξω, ώσπου να το άνοιξη και τον άκουσε, σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα και το έβλεπε άπότομα:

Η έπιμονή σου, να θέλεις να δικαιολογηθής, είνε γελοῖα! Αφρσε με, θέλω να κοιμηθώ!

Άκουσε, Τσέρρυ! είπε ο νέος. Βρήκα τη λύσι του μυστηρίου...

Δεν βλέπω κανένα μυστήριο...

Περιμένε και θα ίδής! Σου όρκίζομαι στην τιμή μου, πως δεν έδωσα το σχέδιο σε κανέναν, ούτε το έδειξα... Κι' εσύ το ίδεις! Λοιπόν σου το έκλεψαν!

Άνοιξες! Το σχέδιο είνε ακόμα μέσα στο συρτάρι όπου το έβαλα...

Φέρτο, να το ίδω!

Η Τσέρρυ πήγε, άνοιξε το συρτάρι και πράγματι τα σχέδια ήταν στη θέσι τους.

Βλέπεις! είπε. Έγώ δεν βγήκα από την κάμαρά μου, παρά για να πάω στο κατάστημα. Η Φάνη Πρόττερ ήταν κι' αυτή στο κατάστημα... εκτός... στάσου, ένα άπόγευμα πήγα με την Κόρα Ρέιμοντ στον κινηματογράφο! Η Κόρα είνε φίλη της Φάνης, λες να με παρέσυρε έπιτηδες;...

Είνε άναμφισβήτητο! Γιατί, αν θυμάσαι, το ίδιο άπόγευμα είχα βγί κι' εγώ. Θυμάσαι που ήρθες και δεν με βρήκες; Ντοσπηκα μάλιστα να σου πω το πάθημά μου! Είχα λάθει ένα γράμμα, στο όποιο μου άριζαν ραντεβού σ' ένα τη-ρούμ, για να μου άναθέσουν τάχα κάποια καλή εργασία. Ήταν τέχνημα! Κανείς δεν ήρθε, κι'

άδικα περίμενα όλο το άπόγευμα! Την επομένη ή σπιτονοικοκυρά μου μου έλεγε πως κάποια κυρία είχε έρθει τ' άπόγευμα και με ζήτησε. Ανέθηκε μάλιστα στο «ατελιέ» μου, κι' έμεινε κάμποση ώρα άπάνω. Προφανώς ήταν ή Φάνη, ή όποια θα έψαφε στο «ατελιέ», χωρίς να βρή εκείνο που ζήτησε, κι' ή όποια κατόπιν πήγε στην καμαρά σου και ξεσήκωσε το οχέδιο. Θα είδε μάλιστα και το φόρεμά σου!

Α! την άθλια! μουρμούρισε ή Τσέρρυ. Συγγώρεσέ με για τα πικρά λόγια που σου είπα, Σάντυ! Μά γιατί να το κάνη αυτό;

Γιατί, είπε ο νέος τρυφερά, κατάλαβε πως σε συμπαθούσα, και...

Ω! Σάντυ, κι' εγώ που νόμιζα, πως με αντιπαθούσε. Μά γιατί με άπόφευγε λοιπόν;...

Γιατί, άγαπημένη μου, ο γάμος είνε σοβαρό ζήτημα κι' έπειδι έβλεπα πως κάθε μέρα έτρεχες έδω κι' εκεί σε διασκεδάσεις, σκέφθηκα πως δεν θα ήμουν εἰς θέσιν να σου εξασφαλίσω μία ευχάριστη ζωή... Θα γινώσουν δυστυχής κοντά μου και γι' αυτό προτίμησα να μη σου πω πόσο σ' αγαπούσα...

Ω! Σάντυ, πόσο με παρεξήγησες! Μά εγώ, άπεναντίας, τρελλανόμαι για την ήσυχη οικογενειακή ζωή. Αλλά μόνη μου καθώς είμαι, θα μελαγχολούσα να μένω όλομόναχη στην κάμαρά μου! Γι' αυτό κάθε άπόγευμα πηγαινα έδω κι' εκεί... Η μεγαλύτερη ευτυχία για μένα, θα είνε να μένουμε μόνοι μας, οι δύο μας!

Τσέρρυ, άγαπημένη μου! είπε ο νέος, ενώ έσφιγγε την Τσέρρυ στην άγκαλιά του. Έχω και κάτι άλλο να σου πω...

Όταν έφυγες έτσι βιαστικά από το χορό, ο προϊστάμενος του καταστήματος που εργαζόμαστε, με ρήτησε τι σου συνέβη. Το εξήγησα την ξαφνική άναχώρησή σου. Τότε μου έλεγε πως θαύμασε εξαιρετικά το κοστούμι σου, και με σύστησε στον διευθυντή ενός εργοστασίου θεατρικών άμφιεσέων. Με προσέλαβε λοιπόν, με ίκανοποιητικό μισθό!... Θα μου δίνης εσύ ιδέες, μικρούλα μου, και εγώ θα κάνω τα σκίτσα.

Από τότε, ή δουλειές του Σάντυ πηγαίνουν τερψίμα. Δεν προφθάνει σχεδόν να έκτελή τις πολλές παραγγελίες που λαβαίνει και ζή εύτυχισμένος με τη χαριτωμένη γυναίκα του...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΕΝΑ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ο Άριστοτέλης αναφέρει, ότι ένας από τους φίλους του, ο Κήπριος Εύδημος, άρρώσθησε κάποτε βαρεία, ενώ περνούσε άπό τη Φαράς. Μία νύχτα ο άρρωστος έδωσ' όνειρο του ένα νέο έξαιρετικά όραίο, ο όποιος του έλεγε:

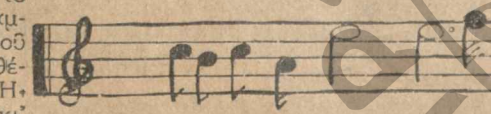
Είνε βαρεία ή άρρώστειά σου, αλλά θα γιατρευθής, ενώ ή βασιλεύς Άλέξανδρος θα πεθάνη μέσα σε λίγες μέρες. Μά δεν θα έπιστρέψης στην πατρίδα σου, πριν περάσουν πέντε χρόνια.

Το όνειρο αυτό επαλήθευσε σχεδόν όλόκληρο. Ο Εύδημος γιατρεύθηκε, μολονότι οι γιατροί θεωρούσαν άδύνατη τη θέραπεία του. Ο Μέγας Άλέξανδρος πέθανε, έπειτ' από λίγες ήμέρες, άπρόσπας. Αλλά ο Εύδημος, ενώ έτοιμαζόταν άκριβώς πέντε χρόνια μετά το όνειρο να γυρίση στην Κύπρο, σκοτώθηκε σε μία μάχη κοντά στις Σφρακοδρές.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΑ

ΜΙΑ ΠΟΛΥΠΑΘΗΣ ΠΟΛΙΣ

Μία απ' τις πιο βασανισμένες πόλεις της Ευρώπης, είνε κι' ή Κοπεγχάγη. Απ' το 1443, που την έκανε πρωτεύουσά του ο βασιλεύς της Δανίας Χριστόφορος, κατασπάφηκε πολλές φορές εκ θεμελίων απ' τη Χανσεατική Ένωση, βομβάρδίστηκε και πυρπολήθηκε απ' τους Σουηδούς, έπειτα απ' τους Άγγλους, και κατά τις πυρκαγιές των ετών 1728, 1749, 1794, 1795, και 1807, καταστράφησαν πάντα εκ θεμελίων κι' ύστερα ξαναχτίσαν!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Λουκιανή χαμογελούσε διαρκώς, με το ίδιο έκεινο χαμόγελο που έμοιαζε περισσότερο με οπασμό.

—Λοιπόν, τοποθετώ τώρα το κουτί στο μέσον σχεδόν του δωματίου... Έδω ήταν, ακριβώς...

—Όχι... Λιγάκι πιο δεξιά...

—Ωραία... Το τοποθετώ λίγο δεξιότερα... Τώρα;... Είναι καλά;...

—Εν τάξει... Ακριβώς αυτό...

—Τώρα, πέρνω ξένη ως εφτά μέτρα νήματος... Δένω στο ένα άκρο του μία καρφίτσα... μία χοντρή καρφίτσα με πλατύ κεφάλι... Και γύρω την καρφίτσα αυτή, στο βάθος του κουτιού... Έπειτα, περνάω την άλλη άκρη του νήματος έξω απ' το δωμάτιο, κι απ' το κενό ακριβώς εκείνο διάστημα, απ' τη χαραμάδα αυτή, που βρίσκεται στην κορυφή της πόρτας... Και τώρα, ως βγούμε, κύριοι, έξω απ' το δωμάτιο... Ωραία... Κλείστε τώρα την πόρτα... Υποθέστε, ότι η πόρτα είναι κλειδωμένη με διπλή στροφή του κλειδιού, ότι ο τοίχος πλάγι της είναι γερός, όπως ήταν πριν τον γκεμίσσετε, κι ότι υπάρχει μάλιστα τραβηγμένος από μέσα κι ο σύρτης... Τώρα, ανεβαίνω σε μία καρέκλα... Αν κι είμαι απέξω απ' το δωμάτιο, συγκοινωνώ όμως και με το εξωτερικό του καί με το κουτί, χάρις στη χαραμάδα και στο νήμα... Βλέπετε; Κρατώ εδώ τη μία του άκρη, ενώ η άλλη είναι δεμένη στη χοντρή καρφίτσα, την υπηγάμενη στο βάθος του κουτιού!

—Αρχίζω να ματεύω!... Ω, είναι μεγαλειώδες!... ξεφώνισε ο γηραιός μυθιστοριογράφος.

—Τώρα, προσέξτε καλά τις κινήσεις μου... Ένεργω σιγαλά... Πέρνω το πρώτο κλειδί... Στο μέσον του έχει μία όπη, μέσα απ' την οποία περνά το νήμα... Έπειτα, περνάω το κλειδί, πιασμένο έτσι στο νήμα, ανάμεσα από τη χαραμάδα της πόρτας... νά, το σκουτώ λιγάκι και περνάει εύκολα... κι ακούστε τώρα!... Ακούσατε;... Ξεχωρίσατε κάποιον μικρό κρότο;... Έ;... Ζέρετε τί ήταν;... Ήταν ο κρότος, τον όποιο έκανε το κλειδί, καθώς ακολούθησε το νήμα κι έπεσε μέσα στο κουτί!

—Ω, μά αυτό είναι τρομερό!... Κύριοι «Αρχοντα του Μυστηρίου», αυτό το τέχνασμα ποτέ μου δεν θα μπορούσα να το φανταστώ, ούτε στα πιο φανταστικά ακόμη μυθιστορήματα, που γράφω!... Κι όμως, πόσο τερατώδεις έχουν τα τέχνασμα δεν έφειρσκουμε εμείς οι επιφυλλιδιογράφοι!...

Ο «Αρχων του Μυστηρίου» περιωρίστηκε να χαμογελάσει με τον ενθουσιασμό του κ. Σιμόν-Εμπερ, κι εξακολούθησε άταρχος:

—Τώρα, πέρνω το δεύτερο κλειδί... Κι αυτό επίσης, απαρράλαχτα σαν το πρώτο, γλιστράει κατά μήκος του νήματος και πέφτει στο κουτί... Ακούσατε κι αυτό τον κρότο;... Έ;... Ωραία!... Κάνω τα ίδια στο τρίτο κλειδί, τα ίδια και στο τέταρτο... Τώρα, μου μένει να αποσύρω το νήμα αυτό, το οποίο σαν να ήταν γέφυρα, ώδηγησε τα 4 κλειδιά μέσα στο κουτί... Το τραβάω λοιπόν απότομα, η καρφίτσα που είναι δεμένη στο άλλο άκρο του αποσπάται, το καπάκι του κουτιού συνεπώς πέφτει, σκεπάζονται μέσα του τα τέσσερα κλειδιά — σαν να τα έβαλε εκεί χέρι ανθρώπου και να τα έκλεισε σίγουρα — κι έπειτα τραβάω το νήμα μαζί με την καρφίτσα ως εδώ... Το τέχνασμα τελείωσε, κύριοι... Ίδου, έδω στη χούφτα μου το νήμα κι η καρφίτσα, κι ιδού μέσα στο κλεισμένο κουτί, τα τέσσερα κλειδιά... Κι όμως, εμείς είμαστε κλειδωμένοι έξω!...

Σιωπή γενικής καταπλήξεως ακολούθησε. Έπειτα, ο κ. Ίνιέτ άπλωσε το χέρι του, έσπρεξε θερμά το χέρι του ταχυδακτυλουργού, και με έπισημο τόνο φωνής, τού είπε:

—Κύριοι, σας εύχαριστώ άπειρώς έξ' όνόματος του γενικού διευθυντού της Αστυνομίας... Βρήκατε τη λύσι ένός προβλήματος μυστηρίου, το οποίο αν δεν είχε και παραπολύ πολύπλοκο, είναι ωστόσο της επαγγελματικής ειδικότητός σας και θα μάς δυσκόλευε έξαιρε-

τικά ή λύσι του έμδς... Όμως...

Έδω ο κ. Ίνιέτ κόμπιασε λίγο, κι έπειτα, παρατηρώντας με κρυφή προσοχή το πρόσωπο του ταχυδακτυλουργού, πρόσθεσε αδιάφορα:

—Όμως, σεις που έχετε τόσο επιτηδεϊότητα στα χέρια σας, πετύχατε αυτό το κόλπο με εύκολία... Πιστεύετε τώρα, ότι ένας άνθρωπος ανήξερως από ταχυδακτυλουργία θα μπορούσε να πραγματοποιήσει το ίδιο κόλπο με την ίδια επιτυχία;... Γιατί κι αυτό είναι ένα κόλπο, πιστεύω... Ένα κόλπο, σαν κι αυτό που παριστάνονται στη σκηνή, σαν κι αυτά, τέλος, που κι έσείς ο ίδιος εκτελείτε!...

Ο Αρχων του Μυστηρίου άποκρίθηκε, αφού δίστασε κι αυτός λιγάκι:

—Είπε πολύ εύκολο αυτό το κόλπο, και για τους άσυνήθιστους ακόμη... Νά, αν κανείς απ' τους παρόντας εδώ κυρίως έπιθυμεί, μπορεί να το εκτελέσει εύκολάτα... Η μέθοδος της εκτελέσεώς του, τότε, παρουσίασε κάποια δυσκολία για τον άπλουστο λόγο ότι ο δολοφόνος έτρεμε μετά την διάπραξη του έγκλημάτος του... Φοβόταν επίσης, μήπως τον αντίληφθη κανένας, κατά τη διάρκεια του τέχνασματός του... Ένώ έμεις έδω ένεργήσαμε τώρα, με ήσυχη τη συνείδησή μας κι εξασφαλισμένοι από κάθε άπρόσπτη εμφάνιση ένοχλητικού μάρτυρος... Ίσως λοιπόν, ο έγκληματίας τότε να ήταν ταραγμένος, και να μην τα κατάφερε με την πρώτη φορά έτσι, ώστε να γλιστρήσουν απ' έξω και τα τέσσερα κλειδιά στο κουτί... Θα χρειάστηκε λοιπόν να ξαναοιζή την πόρτα, να τα πάρη, και να ξαναρχίση την ίδια μανούβρα ως το τελευταίο κλειδί, μέχρις ότου επιτύχη!

—Μά, αν μου επιτρέπετε τη διακοπή, μου φαίνεται ότι το πτώμα έδειχνε το κουτί με το δάχτυλό του! είπε ο Λεμπρετόν.

—Κι' όχι μόνον με το δάχτυλό του, αλλά και με το άμυχο έλέμμα του! πρόσθεσε ο Λαρντύ. Ήταν αυτό, έξερετε, πολύ αλλόκοτο.

—Κύριοι, διέκοψε ο Αρχων του Μυστηρίου, όλα αυτά που μου λέτε τώρα, δεν είναι της δικής μου άρμοδιότητος... Αυτό είναι δική σας δουλειά, πλέον... Έκείνο που έξρω έγώ να πω, είναι ότι το τέχνασμα αυτό του δολοφόνου είχε σκοπό να παραπλανήσει την προσοχή της Δικαιοσύνης απ' τον έαυτό του, και να την κάνει να ψάχνη προς άλλες, έσφαλμένες, κατευθύνσεις...

Τότε, και με τόνο φωνής έντελώς φυσικό, ο κ. Ίνιέτ διέκοψε:

—Πρέπει λοιπόν ν' αναζητήσουμε τον δολοφόνο μεταξύ των ταχυδακτυλουργών, είτε επαγγελματίες είναι, είτε έρασιτέχνες;

Ο Αρχων του Μυστηρίου άποκρίθηκε γαλήνια:

—Θέέ μου, όχι!... Το τέχνασμα που σας έδειξα, δεν είναι καθόλου γνωστό στους κύκλους των ταχυδακτυλουργών... Αν θέλετε, μου επιτρέπετε όμως μία υπόδειξι, αν έπιθυμείτε τη σχετική μου γνώμη, σας λέγω τα έξης: «Ότι ο δολοφόνος πρέπει ν' έρχη ύπηρητή σε ι για κ' άμποσο καιρό στο ναυτικό...»

—Γιατί;

—Γιατί στο ναυτικό, και μάλιστα στο Έμπορικό Ναυτικό, συχνά — κι όταν τραβούν επάνω τη γέφυρα του πλοίου — μεταχειρίζονται αυτό ακριβώς το τέχνασμα, για να στείλουν απ' το πλοίο στην αποβάθρα κανένα καθυστερημένο δέμα... Δηλαδή, ως έξης: «Ας υποθέσουμε ότι το πλοίο βρίσκεται εφτά ως όχτώ μέτρα μακριά απ' την αποβάθρα... Στο πλοίο υπάρχει ένα δέμα, το οποίο πρέπει να κατεβάσουν σε κάποιον έξω στην αποβάθρα... Για ένα τόσο μικρό πράγμα, δεν αξίζει τον κόπο να κατεβάσουν τη γέφυρα ή να άπασχολήσουν βάρκα... Ρίχνουν λοιπόν το σχοινί στην αποβάθρα, ένας από την άκρη το κρατάει τεντωμένο, ο άλλος του πλοίου κρεμάει στο σχοινί το δεματάκι, κι εκείνο γλιστράει ως τον παραλήπτη του κατά μήκος του τεντωμένου και καθαφορικού σχοινιού... Έχω δη, μάλιστα, και τι τέτοιες μεταβιβάσεις δεμάτων...»

—Α;... Έχετε δη ποιόν;... ψιθύρισε ο κ. Ίνιέτ.

Λίγες στιγμές στενόχωρης σιωπής ακολού-

θησαν, την διέκοψε δέ η παράξενη φωτιή του Σιμόν-Εμπερ, ο οποίος είπε ξαφνικά:

—Αλλόκοτο είναι αυτό που θα πω τώρα, κι όμως είναι αληθινό!... Θυμώμαι καλά, ότι ο Συριέξ υπήρξε άρκετον καιρό, κατά το διάστημα του πολέμου, σ' ένα απ' τα πολεμικά του στόλου μας... Κι' ο ίδιος μάλιστα μου άφηγήθηκε άρκετες άνδραγαθίες του, κομπάζοντας και ποζάροντας για έμπερος πεία ναυτικός!...

Έπειδή ο «Αρχων του Μυστηρίου» άρνήθηκε να άνακοινωθεί στον τύπο, ότι αυτός έλυσε το μυστηριώδες αίνιγμα των κλειδιών, η έφημερίδες της έπομένης έπλεξαν τα σχετικά έγκώμια άποκλειστικώς στην Αστυνομία, με άρκετες επιφυλάξεις πάλι, έννευεϊτα. Βέβαια, ο κ. Ίνιέτ, χάρις στην δευδερκέα του και στην ύπομνη του — έλεγαν η έφημερίδες — καθάρωσε να διαλευκάνη το μυστήριο. Ο δολοφόνος όμως παρέμεινε ακόμη άσπληπτος, άγνωστος, και για το άτομό του η Αστυνομία δεν ήξερε τίποτε το θετικό. Έτσι, καθώς βλέπουμε, ενώ ο τύπος απ' το ένα μέρος έπαινούσε την Αστυνομία για την προσωρινή επιτυχία της απ' το άλλο εξακολουθούσε να την κοκομεταχειρίζεται, όπως πάντα...

Η Μικρά Καθημερινή μάλιστα, έγραφε τα έξης:

«Μία πνιχτή του μυστηριώδους πέτλου άνασπρόθηκε... Αυτογνώως, αυτό απ' την πνιχτή άπ' την βρέθηκε τίποτε το σπουδαίο... Τώρα ξενοίμε βέβαια με ποιά τρόπο πέρασαν τα τέσσερα κλειδιά επάνω από τη σιδερένια πόρτα... Θα προτιμούσαμε όμως, αντί να μάθουμε αυτά τα διασπαστικά τέχνασμα, να πληροφορηθούμε ότι ο δολοφόνος συνελήφθη κι ότι στάλθηκε στη φυλακή της Σαντέ»... άνατάωση των συνέχον του Κάρλιο... Η τοιλάχιστον να βοισκόντουσαν ή άποδείξεις ότι ο Κάρλιο είναι ο μόνος ένοχος του έγκληματος... Η χθεσινή επιτυχία είναι μονάχα ένας καλός βαθμός για τον κ. Ίνιέτ, ο οποίος έδειξε άναμειψήτητη δυνάμεια κι άγγίονα. Είναι όμως κι ο μόνος καλός βαθμός, τον όποιον — άιερόληπτα βεβαίως — τού άπονέμουμε, κι' ο μόνος που δόθηκε στην άστυνομία γενικά, από τότε που ή σωτηνική αυτή έπαθσε συγχρόνως και τριμύαζι το Παρίσι...».

—...Έλα τώρα, και πές μου κι' εσύ, στο Θεό σου, φίλε μου Λεμπρετόν!... Είναι σωστό να μαζεύει δλους τούς έπαίνους μονάχα ο προϊστάμενός μας;... Όσοι δεν έξερουν, θα νομίζουν πως αυτός τα βρίσκει όλα, κι αυτός τα άνακαλύπτει όλα, μόνος του!

Έτσι ξεφώνιζε με δυσφορία ο Λαρντύ στον Λεμπρετόν, μέσα στο κοντινό με την πλατεία Σαιν-Μισέλ καφεενάκι, όπου μαζεύνοντουσαν έπιθεωρητάι κι υπαξιωματικοί της Αστυνομίας, για να πάρουν το δρεκτικό τους.

Φίλε μου, έτσι το θέλησε ο ταχυδακτυλουργός, βλέπεις!... άποκρίθηκε ο Λεμπρετόν. Αυτός ο «Αρχων του Μυστηρίου», είναι μετριόφρων κι άφαντάνθρωπος... Δεν θέλησε να γίνη λόγος για το άτομό του!...

—Χμ!... Και δεν σοφ φαίνεται ότι βρήκε το μυστήριο κάπως γρήγορα;... Κάπως πολύ εύκολα;

—Σωστά!... Μά αφού είναι ειδικός σ' αυτό, έξ αίτιας του επαγγέλματος του;

—Ναί... Δεν σοφ λέω!... Μά παραδέξου όμως, ότι δεν έδειξε ούτε τον παραμικρό διαταγμό... Δεν φάνηκε ν' άμνηχνη ούτε στο τόσο δά, έτσι για τα μάτια τουλάχιστον!...

Ο κ. Ίνιέτ, φυσικά, δέχτηκε θερμά συγχαρητήρια τόσο απ' τούς φίλους του όσο κι απ' την οικογένειά του. Απ' το πρωί ακόμη, βροχή σωστή από κλήσεις τηλεφώνου κι' από

επείγουσες έπιστολές άρχισαν να καταφθάνουν στο ιδιαίτερο διαμέρισμά του, το πλαγινό με το γραφείο του, εκεί στο Νο 36 του «Καί ντ' Ορφέβρ». Πώς μπόρεσε κι' έλυσε ένα τόσο μυστηριώδες πρόβλημα;... Ω, ασφαλώς η ψυχολογική δεινότης του ήταν υπεράνθρωπη σχεδόν!... Ο Άρσέν Λουπέν, ο κ. Λεκόκ, ο Σέρλοκ Χόλμς, κι' άλλη ή λοιπή χορεία των διασήμων ντετεκτιβ-δους δημιούργησε ως τώρα ή φαντασία των μυθιστοριογράφων — φαινόντουσαν σαν άπραγα μαθητάρια μπροστά του...

Όστόσο, ο άρχηγός της Αστυνομίας των Έγκληματολογικών Αναζητήσεων δεν άφηνε τον έαυτό του να πασσαυρή απ' τη ματαιοδοξία. Καθόλου δεν ξεγνοούσε, ότι οι έπανοι των έφημερίδων άξιζαν μάλλον στον Αρχοντα του Μυστηρίου... Εκτιμούσε όμως καλά, τα ευεργετικά για την σταδιοδρομία του αποτελέσματα αυτών των έπαίνων... Πολλές φορές η έφημερίδες τον είχαν πικράνει, ρίχνοντάς του κατάμουτρα τις επιτυχίες του έξκουστο προκατόχου του κ. Μπαρτελεμύ!...

Όρίστε λοιπόν, τώρα: Θα μπορούσε ποτέ ο κ. Μπαρτελεμύ, να κατορθώσει παρομοία επιτυχία σαν την δική του;...

Μην ξεγνοίμε, άλλωστε, ότι αν ο Αρχων του Μυστηρίου καταπιείσκει με το πρόβλημα των κλειδιών, στην επιτυχία έμπνευσι τού κ. Ίνιέτ, άποκλειστικά, ώφελόντας τον κατά...

Κι' έξ άλλου... μέσα στο μυαλό του τώρα, μια άλλη ιδέα, έπισης επιτυχής σαν κι' εκείνη, άρχιζε να όριμάζει....

Χμ... Ίσως να εξακαθίριζε όριστικά την ύποθεσι αυτή, με μία σύλληψη, ή όποια θα χαλούσε κόσμο... Η όποια θάκανε πάταγον σωστό... Καθώς έμπαινε στο γραφείο του, το τηλέφωνο χτύπησε.

—Ποιος με ζητεί; ρώτησε, παίρνοντας το άκουστικό.

Η μορφή του έλαμψε παρευθός: Ο ύπουργός των Έσωτερικών τον καλούσε!

Ο ύπουργός του!... Θεέ μου, κι' άλλα ακόμη συγχαρητήρια...

Δυστυχώς, όχι!... Η φωνή τού ύπουργού άκούστηκε, ψυχρή, καθαρή, λέγοντάς του:

—Κύριοι, πρόκειται να σας έπισκεφθ' τώρα κάποιος έμπερουδόμενος, πολύ θερμά συνημένος σε μένα, κι' ο όποιος λέγεται κ. Ζακινόλ... Ναί... Ναί... Ηρθε ήδη κι' άλλοτε να σας δει, και με λύπη μου σας λέγω ότι από τότε — καθώς ο ίδιος το πρόσθεσε — τον παρακολουθούν πολλοί άνθρωποι της μυστικής υπηρεσίας σας... Ο ίδιος δεν ήξερε καλά-καλά, αν αύριού που τον παρακολουθούν έτσι, είναι τυχόν κάκοποι ή όργανα της Αστυνομίας... Κι' έτσι, μπορούσαν να προκληθούν ένα σωρό δυσάρεστες παρεξηγήσεις. Τελούπάντων, ο άνθρωπος αυτός θα έρθη να σας έπισκεφθ'... Σε λίγα λεπτά της ώρας ίσως να είναι στο γραφείο σας... Θα με υποχρεώσετε προσωπικά να τού φανήτε, όσο μπορείτε χρήσιμος. Είναι όποιο μεγάλης αξίας, κι' άπαύτως άξιος της ύποστηρίξεώς σας... Κάποιος ή κάποιες τον άπείλησαν σοβαρώτατα... Πιστεύω, ότι θα τον προσφύλαξετε από κάθε ένδεχομενο κίνδυνο!...

Ο κ. Ίνιέτ άκούει, κατόπιν τον έρό χτύπο τού άκουστικού. Η αυτιά-λεξις διέκοψε...

Διάβολε!... Νά που άνακατέστηκε τώρα προσωπικά, κι' ο ύπουργός!... Αυτό μάς έλεπε ακόμα!...

Λίγο έλειψε ν' άρπάξη ο κ. Ίνιέτ τον σχετικό φάκελλο τού κ. Ζακινόλ, και τρέχοντας στο ύπουργείο των Έσωτερικών — εκεί στην πλατεία Μπαβώ — να καταστοπιά τον ύπουργό για το ποιόν τού προστατευόμενου του!

(Ακολουθεί)

Δώρα...

ΠΛΕΚΤΑ
MODELES BIENNESE
5 ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ιωνάς

ΕΙΔΗ ΣΠΟΡ

α.α.ευθυμιάδης
διαφομιρίδης

ΣΤΑΔΙΟ 50, ΓΩΝΙΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 30
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 51

ΔΡΑΓΩΝΑΣ

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΓΡΑΒΑΤΕΣ

ΚΟΥΚΛΕΣ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΔΙΑ ΝΤΙΒΑΝΙΑ
ΔΙΑ ΣΑΛΟΝΙΑ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας). Τηλέφ. 21.590

ΣΚΙ - ΠΟΥΛΩΒΕΡ
ΕΙΔΗ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ
ΤΑ
ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΠΕΤΙΑΝ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 57 - ΠΕΙΡΑΙΑ
ΤΗΛΕΦ. 24-270

**ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ**

Laro
ΠΟΝΔΡΑ
ΩΜΟΡΟΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

DENTOL

**ΔΙΑ ΚΑΘΕ
ΟΙΚΟΓΕΙΝΕΙΑΝ**

"Όπως πάντοτε σε κάθε εποχή το Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ, ΕΡΜΟΥ 18 Α, παρουσιάζει τα καλύτερα υφάσματα και παλαιά 8-10 ετών με τις πλέον χαμηλές τιμές χάριν ρεκλάμας, ήτοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Μαλλίνα Γκραντέ 6 πηγύς Δρ. 40
Μαλλίνα Νατέ 6 πηγύς > 50
Μαλλίνα Σάικα 6 πηγύς > 55
Ός και κατάλληλα δια ντεμ παλτά.
Μαλλίνα Ζιλν 6 πηγύς > 60
Μαλλίνα Μπρίτα 6 πηγύς Δρ. 70 κλπ.
ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΩΝ
Παλτά σπόρ διπλόκορδα 6 πηγύς Δρ. 70
Παλτά Άγγαρά 6 πηγύς > 100
Παλτά Σαυέζικα 6 πηγύς > 130
Παλτά σπόρ βέστρα 6 πηγύς > 150
Παλτά μαλλίνα ή τρέα 6 πηγύς > 160
Παλτά τουαλέτας Έλληνικά > 160
και Ευρωπαϊκά από
ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
"Αγοράζοντας το ανδρικό κομψήρι επιτυγχάνετε τιμές χονδρικής πωλήσεως.
ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ
Κάλτσες μεταξοτή από καθαράν μετάξαν Δραχ. 65.
Πρός το συμφέρον σας επισκεφθήτε το Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ.

**ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ**

Θ. ΜΟΥΡΙΑΔΗΣ & ΥΙΟΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝ ΠΑΝΤΟΤΕ
την τελευταία μόδα,
τις ανώτερες ποιότητες
δεσμάτων, την επιμελεστέραν εργασία,
τας κολλητέρας τιμές.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν χάρτου ταπε-
σαρίας εις τιμάς έργοστα-
σίου.

Ή από 22 δραχμάς καὶ ἄνω
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον με-
τὰ τοποθετήσεως

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Κάθε Κοσμική καὶ Κοκέτα Κυρία
προτιμᾷ τὰ Μαλλιά τοῦ

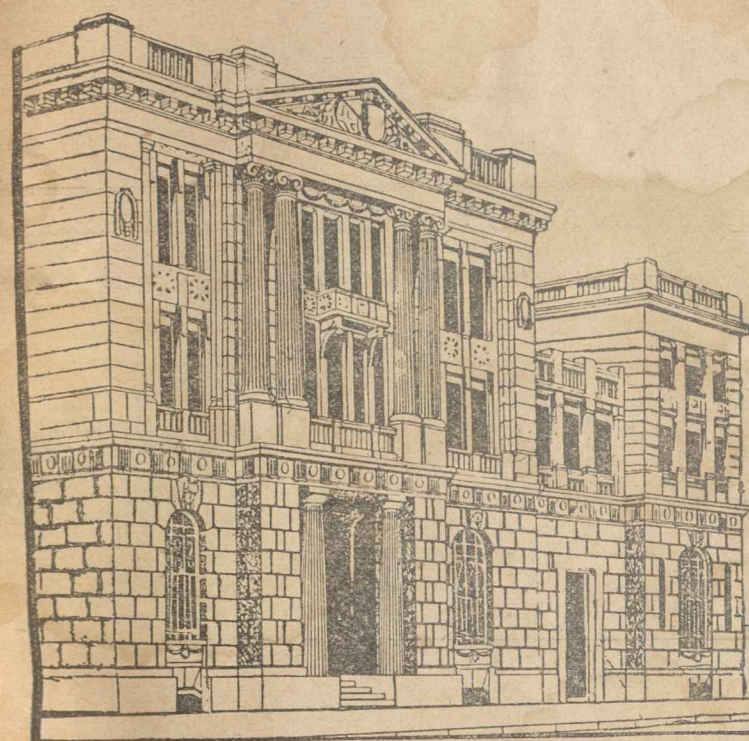
ΜΠΟΝ ΠΑΣΤΕΡ καὶ τοῦ ΣΑΙΝΤ-ΕΠΕΝ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ : ΤΑ ΛΕΠΤΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΑ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΣΤΕΡΕΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΔΕΝ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΣΚΩΡΩΝ
ΚΑΙ ΖΥΓΙΖΟΥΝ ΑΚΡΙΒΩΣ 50 ΓΡΑΜΜΑΡΙΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΕΞΗΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Δ. ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ, Ἑρμοῦ 13, Ἀθήναι.
ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ καὶ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ἑρμοῦ 17, Ἀθήναι.
Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ἑρμοῦ 17, Ἀθήναι.
ΕΥΘ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ, Εὐαγγελιστρίας 30β, Ἀθήναι.
ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ, Αἰόλου καὶ Σταδίου Ἀθήναι.
Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ, Καλαμῶτου 15Α, Ἀθήναι.

Γεν. ἀντιπρ. Κ. ΚΟΣΜΙΔΗΣ καὶ Κ. ΘΩΜΑΪΔΗΣ, Κλειτίου 4β, Ἀθήναι.

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ LIMITED

ΕΡΓΑΤΑΙ, ΕΡΓΑΤΡΙΑΙ, ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ

Ἐξασφαλίσατε τὰς οἰκονομίας σας
εἰς τὸ

Λαϊκὸν Ταμιευτήριον τῆς

ΙΟΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Εἶναι μία ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀγ-
γλικῶν Τραπεζῶν.

Ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀρχαιοτέρα ὅλων τῶν
ἄλλων Τραπεζῶν.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1839

Ἔδρα εἰς τὸ Λονδίνον

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις : Ὁδὸς Πεσμαζόγλου.
Πρακτορεῖα : Εἰς τὸ Ἀμαρούσιον, Πλατεῖα Σιδηρ. Σταθμοῦ.
Ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Δράκου 17. Πλατεῖα Βεῖκου
Ὑποκαταστήματα : εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, Αἰγύπτου καὶ Κύπρου
Ἀνταποκριταὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ Κόσμου.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΑΧΥΤΗΣ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
ΠΟΡΣΕΛΑΝΑΙ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΑΡΓΥΡΑ
ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ
ΛΑΜΠΑΙ

Κ. Τ. Α.

ΕΚΘΕΣΙΣ
Ε. ΠΟΘΗΤΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΗΛ. 26.232

ΠΑΡ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ... ΠΑΡ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

Ἡ ἐπιδερμὶς σας δὲ εἶναι
πάντοτε ΜΑΤ
ἐὰν μεταχειρίζεσθε ταυτὰ
ΜΑΤΙΤΕ
τὴν πούδρα χωρὶς ΤΑΛΚ

τῆς ἀραματοποιίας Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ (ΠΑΡΙΣΙΟΝ)
ΜΗΝΥΤΗΡ

ΔΡΑΓΩΝΑΣ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΕΝΟΙ

Χωρὶς νὰ μείνετε

ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

ΡΑΦΘΗΤΕ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Ἀπὸ τὰ καλλίτερα
Ἀγγλικά καὶ Ἑλληνι-
κά ὑφάσματα, μετέ-
λειαν ἐφαρμογὴν

Εἰς τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ
ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Ἀθήναι : Στοὰ Ἀρσάκειου 12
Πειραιεύς : Φιλωνος 46 - 48.
Θεσσαλονίκη : Βενιζέλου 22
Πάτρας : Μακρῶνος 109
Βόλος : Ἑρμοῦ 111.

ΑΙΟΛΟΥ 85

“ΦΟΙΝΙΞ,,